

ДЖОН САНДФОРД

ОДКСЕН МАЙСТОРИ НА ТРИЛЪРА

Вледенени жертви

ДЖОН САНДФОРД ВЛЕДЕНЕНИ ЖЕРТВИ

Превод: Юлиана Цалева

chitanka.info

Айсмън наклони глава назад като куче, душешо за кръв, и измъкна мачетето — прост инструмент, но идеален за нападение в такава бурна нощ...

Детектив Лукас Дейвънпорт прекарва зимата в усамотено бунгало в Уисконсин, когато е повикан, за да открие бруталния убиец, хвърлил в ужас местната затворена общност. Убито е цяло семейство, а пепелта от опожарения дом се разстила над ледовете и снега. Свирепите убийства продължават и Дейвънпорт е изправен пред страховита схватка — срещу злото, един отчаян мъж и непредвидимата мощ на безжалостната зима.

Джон Сандфорд е псевдоним на Джон Кемп — журналист, носител на наградата Пулицър, и автор на бестселърите „Правилата на жертвите“, „Очите на жертвите“, „Мълчанието на жертвите“, „Вледенени жертви“. Живее в Минесота.

Всепоглъщащо, забавно и стряскащо действие —
едно задължително четиво за почитателите на трилъра.

Къркър Ривю

Сандфорд знае всичко за детониращите изненади на добрия трилър. Няма освобождаване от бомбардировката на вътреутробния подтик да отиваш все по-нататък. В началото е изстребването на цяло едно семейство от Айсмън — потайният убиец, който се изплъзва в дълбоките гори и пресича замръзналите езера на снегомобил. Дейвънпорт, хладнокръвен циничен човек на действието, е напълно в кожата си на този терен — толкова суров, че обръща животните срещу хората, толкова брутален, че превръща хората в зверове.

Ню Йорк Таймс

Всепоглъщащо четиво... Сандфорд разплисква съсирена кръв направо от страниците и разчитайки на напрежението — а то е навсякъде — стърже по нервите на читателя. Страхотни герои, интелигентна мистерия... голямо развлечение — задължително четиво за почитателите на трилъра.

Къркъс ривю

Зимата е направо осезаема, можеш да я докоснеш. Вцепеняващият студ и виелиците са толкова страховити, колкото и злите действия на Айсмън. Освен моментите на трепет, завладяващият език е проникнат от неочаквана хуманност. Жизнеността на този роман е равна на останалите в тази блестяща поредица.

Пъблишърс Уикли

1

Вятърът свистеше и по заледената повърхност на Шафта Крийк, между боровете — по-тъмни и от мрака. Тънките оголени блатисти елши и крехките млади брези се огъваха от поривите му. Острите иглички на ледените кристали вихреха арабески в сипещия се сняг.

Айсмън проследи рекичката до езерото като се ориентираше по-скоро по усет и по времето, отколкото по видимостта. На шестата минута, отброена по светещия циферблат на водолазния му часовник, той започна да се оглежда за поваления бор. Двадесет секунди по-късно изсушеното с годините дърво попадна в светлините на снегомобила, задържа се за миг и след това се изплъзна като лутащ се призрак.

Сега. Шестстотин ярда, компасът показваше 370...

Време, време, време...

Той почти се блъсна в западния бряг на езерото, спускащ се от къщата, който извиси белотата си пред него. Зави, забави и тръгна по него. Неестественото синьо на външната лампа прониза падащия сняг. Той намали скоростта на шейната нагоре по брега и изгаси мотора.

Айсмън повдигна маската нагоре, седна и се послуша. Не се долавяше нищо, освен потупването на снега по екипа и каската му, пращането на охлаждащия се двигател, собственото му дишане и вятъра. Той носеше вълнена скиорска шапка, покриваща цялото лице, с дупки за очите и устата. Снегът се задържаше по меката материя и след малко, вече разтопен, започваше да се процежда през дупките за очите надолу по лицето и носа му. Бе подходящо облечен за времето и целта си — екипът за снегомобила беше ветроустойчив и изолиран, краката му бяха обути в тежки кожени ботуши, а китките му — стегнати в скиорски ръкавици за експедиции. Масивна полипропиленова препаска обхващаше маската за лице, а яката на екипа бе плътно пъхната под черната каска. Той бе буквално капсулован в найлон и вълна и въпреки това студът се промъкваше през цепнатинките и по-тънките места и му отнемаше дъха.

Зад седалката, към багажника на шейната, бяха привързани с ремъци чифт снегоходки от меча кожа и увито във вестник мачете. Той се изви настрани като внимаваше да не измести тежестта си върху машината, непохватно измъкна от джоба на анорака си миниатюрен прожектор и го насочи към багажника. Ръкавиците му бяха твърде дебели, за да работи с тях, и той ги издърпа като ги остави да се поклащат на скобите, пристягащи ги към ръкавите.

Леденият вятър режеше голите му пръсти, докато той освобождаваше снегоходките. Пусна ги на снега, стъпи, прищрака механизмите за притягане и пъкна ръцете си отново в ръкавиците. Беше ги изложил на студа за по-малко от минута, а бяха вече вкочанени.

Сложил вече ръкавиците, той се изправи като изпробваше снега. Най-горният слой беше мек, но смразяващият студ го бе стегнал поотдолу. Потъна на не повече от два-три инча. Добре.

В главата му отново отека звън на камбана: времето.

Той застина и се успокои. Целият заплетен часовников механизъм на съществуването му бе в опасност. Вече бе извършил едно убийство, но то беше почти случайно. Наложило се бе да инсценира самоубийство.

И почти успя.

Беше успял достатъчно, за да елиминира всякакъв шанс да бъде заловен. Това преживяване го бе променило — бе опитал вкуса на кръвта, вкуса на *реалната* власт.

Айсмън наклони глава назад — като куче, душешцо следа. Къщата бе разположена на сто фута по-нататък по брега на езерото. Не можеше да я види — беше в кълбо от мрак, ако се изключи далечният отблясък на външната лампа. Той издърпа от багажника мачетето и се заизкачва по склона. Мачетето бе прост инструмент, но идеално средство за нападение в такава снежна нощ, ако се отдадеше случай.

* * *

При буря, и особено нощем, къщата на Клаудия Лакорт като че ли се плъзваше към края на света. Със засилващия се сняг светлините

оттатък замръзналото езеро бавно избледняха една по една и накрая изчезнаха.

В същото време гората напираше — боровете и смърчовете пристъпваха все по-близо, докато увисваха над къщата с непоносима тежест. Оживелите дървета драскаха по прозорците, голите клони на брезите стържеха по стряхата. Всичко това звучеше като бавно приближаване на нещо злонамерено, на звяр с лапи и зъби, които драскаха по дъсчената облицовка в търсене на нещо, за което да се заловят. Звяр, който може да отскубне къщата.

Когато оставаше вкъщи сама или само с Лиза, Клаудия си пускаше старите албуми на Тами Уайнет или следеше игрите по телевизията. Но бурята винаги се намесваше с глух удар или с крясък. Или пък някъде се късаше кабел — лампите премигваха и изгасваха, музиката спираше, всички затаяваха дъх... и ето я бурята, протягаща грабливи нокти. Светлината от свещите правеше нещата още по-зловещи, противоураганните фенери не помагаша особено много. Срещу злото, рожба на въображението, по време на кошмарна буря можеше да се бие само съвременната наука — сателитните програми, компактдискете, телефонът, компютърните игри, електрическите бормашини. Неща, които създаваха машинен шум. Неща, които прогонваха средновековните грабливи нокти, протягащи се към къщата.

Клаудия стоеше изправена пред мивката, изплакваше чашите за кафе и ги оставяше да се сушат. Образът ѝ се отразяваше в прозореца над мивката като в огледало, но бе по-тъмен при очите и при линиите, очертаващи лицето ѝ като стар дагеротип.

На вид тя би могла да бъде мадона от картина, единственото въплъщение на светлина и живот в снежната буря. Но тя никога не бе гледала на себе си като на мадона. Тя бе мамчето с все още оформен задник и червеникава коса, с развито чувство за хумор и вкус към бирата. Тя можеше да управлява рибарска лодка и да размахва бухалка за софтбоул, а веднъж или два пъти през зимата тя и Франк оставяха Лиза у приятели и отсядаха в Холидей Ин в Грант. Вратите на гардероба до леглото имаха огледала от пода до тавана. Тя *наистина* обичаше да седи върху бедрата му и с отметната назад глава и пламтящи розови гърди да наблюдава как се чукат.

Клаудия изстърга последната изгоряла коричка тарталети от купата, изплакна я и я постави на поставката за сушене.

Някакъв клон застърга по прозореца. Тя погледна навън, но без да изтръпне — тананикаше си някаква стара мелодия, нещо от училище. Тази нощ поне тя и Лиза нямаше да са сами. Франк беше тук. Всъщност той бе на стълбите, изкачваше се и също *си тананикаше*. Често правеха така — едно и също нещо едновременно.

— Ей — обади се той и тя се обърна.

Оредяващата му черна коса падаше върху тъмните му очи. Прилича на каубой, помисли си тя, с тези високи скули и очукания Тони Ламас, който се подаваше от отрязаните до ботушите дънки. Носеше размъкната дочена престилка над тениската си и държеше бояджийска четка, потопена в червен като кръв лак.

— Какво ей? — попита Клаудия.

И за двамата това беше втори брак. И двамата бяха малко поочукани от живота и много се харесваха.

— Тъкмо започнах библиотеката и се сетих, че оставих печката с дърва да гори — плачевно отвърна той. Размаха четката към нея. — Ще ми отнеме още един час да довърша библиотеката. Наистина не мога да зарежа този лак.

— По дяволите, Франк... — Тя въздъхна.

— Съжалявам. — Изглеждаше разкаян, по очарователен каубойски начин.

— А какво ще правиш с шерифа? — попита тя. Нова тема. — Наистина ли смяташ да го направиш?

— Ще го видя утре. — Той извърна глава като отбягваше погледа й.

— Само неприятности — каза тя. Спорът назряваше между тях. Тя отстъпи от мивката и се обърна назад, за да огледа преддверието към стаята на Лиза. Вратата на момичето бе затворена, а отвътре се процеждаха слаби звуци на „Гънс & Роузис“. Гласът на Клаудия се извиси тревожно: — Само ако беше млъкнал... Това *не е* твоя отговорност, Франк. Ти *каза* вече на Харпър. Джим беше *неговото* момче. Ако това е Джим.

— Това несъмнено е Джим. Казах ти как реагира Харпър. — Франк присви устни в тънка стегната линия.

Клаудия разпозна израза — разбра, че той няма да промени намерението си. Като, как му беше името, в „Зенит“, Гари Купър.

— Да не бях виждала тази снимка — оброни тя глава. Повдигна дясната си ръка да потърка слепоочието си.

Лиза я бе завела в спалнята си, за да ѝ я даде. Не искаше да я види Франк.

— Не можем просто да оставим нещата така — настоя Франк. — Казах това на Харпър.

— Ще си имаме неприятности, Франк — обади се Клаудия.

— Законът може да се справи с това. То няма нищо общо с нас — отвърна той. След миг попита: — Ще се справиш ли с печката?

— Да, да, ще се оправя.

Клаудия погледна през прозореца навън към живачната лампа на двора до гаража. Снегът като че ли извираше от мястото точно под лампата, сякаш някой го наливаше през фуния, право в прозореца, право в очите ѝ. Малки топчици, като сачми за птици.

— Като че ли започва да намалява.

— Изобщо не предположиха, че ще вали сняг — каза Франк. — Задници.

Той имаше предвид синоптиците от телевизията. Те бяха казали, че в Оджибуей Каунти ще бъде ясно и студено, и ето ги сега до шията в сняг.

— Помисли си дали да не го оставиш — тя вече се молеше. — Просто си помисли.

— Ще си помисля — отвърна той, обърна се и тръгна обратно към мазето.

Може и да си помисли, но нямаше да промени намерението си. Клаудия, като си мислеше за снимката, навлече пуловер и се отправи към килера.

Франк бе свалил шофьорските си ръкавици и ги беше прострял близо до фурната. Стаята миришеше на изсушена вълна. Тя нахлузи анорака и ушанката си, взе ръкавиците, включи лампите на верандата от ключа в килера и пристъпи навън в бурята.

Снимката. Хората на нея можеха да са всякакви — от Лос Анджелис или от Маями, там където се вършеха такива неща. Но не бяха.

Бяха от Линкълн Каунти. Копието беше бледо, а хартията толкова евтина, че почти се разпаднаше в ръцете. Но това наистина беше момчето на Харпър. Ако се вгледаш по-отблизо, ще видиш чуканчето от пръста на лявата му ръка, онази, която беше заклешил в резачката за дърва; виждаше се и халката на ухото му. Лежеше гол върху една кушетка, бедрата му сочеха камерата, на лицето му имаше упоен блуждаещ поглед. Имаше променящото се лице на подрастващ, но тя все пак можеше да отличи сянката на малкото познато й момче, което работеше на бензиностанцията на баща си. На преден план на снимката изпъкваше торсът на възрастен мъж — едър, с космат гръден кош. Образът бързо се появи в съзнанието на Клаудия. Тя бе достатъчно запозната с мъжете и тяхната конструкция, но тук имаше нещо, нещо толкова лошо... очите на момчето, уловени за миг, бяха като черни точки. Когато се вгледа по-отблизо, изглеждаше сякаш някой от списанието бе туширал зениците с химикал.

Тя потрепери, но не от студа, и забърза надолу по засипаната със сняг пътека, която водеше до гаража и навеса за дърва. Снегът беше натрупал още четири инча — трябваше да го изчисти на сутринта.

Пътеката свършваше до вратата на гаража. Тя я блъсна, пристъпи вътре, бързо включи лампите и потропа с крака без да мисли. Гаражът бе изолиран и отопляван с печка с дърва. Четири солидни дъбови пъна горяха достатъчно бавно и хвърляха достатъчно топлина, за да запазят вътрешната температура над точката на замръзване дори и в най-студените нощи. Достатъчно топло, поне за да запалят колите. Тук, в Чекуамегън, да запалиш колата би могло да бъде въпрос на живот и смърт.

Печката все още беше гореща. Останали бяха само въглища, но Франк я бе изчистил предната вечер — както и да е, не се налагаше да прави и това. Тя погледна назад към вратата и към купчината дърва. Достатъчно бяха за през нощта, но само толкова. Подхвърли няколко натежали от мъзга и тънки като китка на ръка борови цепеници в огъня, за да го разпали, след това добави четири големи дъбови пъна. Това бе достатъчно.

Тя погледна към мястото, където трябваше да бъде купчината с дърва, въздъхна и реши, че би могла да донесе няколко цепеници и

сега, за да им даде възможност да се размразят до сутринта. Върна се отново навън като затвори вратата, но без да пуска резето, и тръгна покрай гаража към навеса, който покриваше дървата. Взе още четири дъбови пъна, заклатушка се назад към вратата на гаража, блъсна я с крак и стовари дървата до печката. Ще взема още няколко, помисли си тя: Франк щеше да свърши своята работа утре.

Тя се върна отново в мрака на навеса за дърва и избра още две цепеници.

И почувства как косите ѝ настръхват.

Някой беше тук, при нея...

Клаудия изпусна дъбовите подпалки и се хвана за гърлото. Гората отвъд задната част на гаража бе тъмна. Тя усещаше присъствието, но не го виждаше, чуваше как сърцето бие в петите ѝ и как снегът деликатно потупва по качулката ѝ. Нищо друго, но все пак...

Тя политна назад. Нищо, освен снега и синия кръг на външната лампа. Достигна засипаната със сняг пътека, спря, напрегнато се взря в мрака... и побягна.

Стигна до къщата все още с чувството, че някой е зад нея, че ръката му я достига. Тя трескаво потърси дръжката на вратата, блъсна я надолу, удари вратата със задната част на ръката си и влетя при топлината и светлината на килера.

— Клаудия?

Тя изпищя.

Пред нея беше Франк с напоен с боя парцал, очите му бяха широко отворени, изплашени.

— Какво става?

— О, боже! — Тя издърпа надолу ципа на екипа си и започна да се бори с клипсовете на качулката. Устата ѝ се движеше безмълвно, докато накрая изригна: — О, боже, Франк, има някой навън, до гаража.

— Какво? — Той се намръщи и отиде до прозореца на кухнята. Надникна навън. — Ти видя ли го?

— Не, но кълна се в бога, Франк, има някой там навън. *Почувствах го.* — Тя сграбчи ръката му и погледна покрай него през прозореца. — Обади се на 911.

— Не виждам нищо — отвърна Франк. Той прекоси кухнята, наведе се над мивката и погледна навън към дворната лампа.

— Ти *не можеш* да видиш — Клаудия прищрака резето на вратата и пристъпи в кухнята. — Франк, кълна се в бога, има някой...

— Добре — отвърна той. Вече я взе на сериозно. — Ще отида да погледна.

— Защо не се обадим...?

— Ще хвърля един поглед — повтори той и добави: — Няма да изпратят ченге тук в тази буря. Не, ако ти дори не си видяла никого.

Той беше прав. Клаудия го последва в килера. Чуваше се как бръщолев:

— Заредих печката, после тръгнах покрай гаража да донеса малко дърва за утре сутринта... — Помисли си: *аз не съм такава*.

Франк седна на пейката в килера и издърпа Тони Ламаса, навлече екипа за снегомобила, седна отново, нахлузи ботушите, завърза ги, после издърпа ципа на екипа и взе ръкавиците си.

— Връщам се след минута, — каза той.

Изглеждаше раздражен. Но той я познаваше: не беше от тези, които лесно се паникьосват.

— Ще дойда и аз — изграка тя.

— Не, ти ще чакаш.

— Франк, вземи пушката. — Тя се втурна към сервизния шкаф, рязко дръпна чекмеджето. В дъното до един разпределител лежеше зареден Смит & Уесън 357 Магнум. — Може да е Харпър. Може...

— Исусе — той поклати глава. Ухили й се унило и излезе навън като нагласяше скиорските си ръкавици.

На площадката снегът закълва лицето му. Подли малки твърди, топчици го боцкаха отвсякъде. Той се обърна. Когато не гледаше право към вятъра, екипът му го предпазваше. Но така не можеше да види много или да чуе нещо друго, освен звука на вятъра, който свиреше над найлоновата качулка. С извърнатата глава той заслиза по стъпалата към покритата със сняг пътека за гаража.

Айсмън беше там, до купчината дърва. Беше се облегал с гръб към вятъра на ъгъла на навеса. Той беше в гората наблизо, когато Клаудия излезе. Опита се да я достигне, но не посмя да използва

прожектора в тъмното, оплете се в храсталака и трябваше да спре. Когато тя се втурна обратно навътре, той почти бе решил да се откаже и се отправи към снегомобила си. Помисли си, че изпусна шанса. По някакъв начин тя бе предупредена. А времето го притискаше. Той погледна часовника си. Имаше половин час, не повече.

Но след кратък размисъл той методично освободи снегоходките си и продължи към тъмното туловище на гаража. Трябваше да хване семейство Лакорт заедно, в кухнята, където може да се погрижи едновременно и за двамата. Те имаха оръжие, така че се налагаше да бъде бърз.

Айсмън носеше под мишницата си Колт Анаконда. Беше го откраднал от един човек, който никога не узна за това. В добрите стари времена често бе правил така. Снабди се с доста хубави неща. Анакондата бе цяло богатство, всяка извивка и вдлъбнатинка си имаше функция.

Мачетето от друга страна бе направо елегантно в своята грубост. Ръчна изработка, с груба дървена дръжка, изглеждаше като истинско мачете, но с по-тънко острие. В миналото с него са сечали царевични стъбла. Острието бе покрито с повърхностна ръжда, но той го излъска на точило и сега бе сребристо и фино, а и достатъчно остро дори да се обръснеш.

Мачетето можеше да убива, но не затова го бе донесъл. То бе просто ужасяващо. Ако трябваше да заплаши някого, за да вземе снимката, ако трябваше да нарани момичето без да го убива, то тогава мачетето бе точно на мястото си.

Застанал върху снега Айсмън се почувства като гигант — главата му почти опираше в стрехата на гаража, докато си проправяше път. Видя Франк да идва до прозореца и да наднича навън и спря. Дали все пак Клаудия не ме е видяла? Невъзможно. Беше се обърнала и побягнала, но той едва я виждаше дори когато я осветиха лампите на гаража и двора. Той бе в мрака, облечен в черно. Невъзможно.

Айсмън се потеше от краткото изкачване на брега и борбата с храстите. Той освободи механизмите и ремъците на снегоходките, но остана закрепен на тях. Трябваше да внимава като се спуска по пътеката. Погледна часовника си. *Време, време, време...*

Свали ципа на анорака си, издърпа ръкавицата и пъхна ръката си, за да докосне дървената повърхност на Анакондата. Готово. Тъкмо

завиваше към пътеката, когато задната врата се отвори и по верандата заигра сноп светлина. Айсмън се дръпна назад като повлече снегоходките с ботушите си и се скри в мрака до навеса за дърва. Гърбът му опираше ръбестата стена на гаража.

Отначало Франк бе само тъмен силует на фона на светлината от отворената врата, после — фигура в три измерения, която затътри крака към гаража. В едната си ръка държеше прожектор и с него осветяваше стената. Айсмън се наклони назад, когато светлината пресече страничната стена на гаража, даде на Франк няколко секунди да се отдалечи по пътеката, след това надникна зад ъгъла. Франк бе стигнал до вратата. Отвори я. Айсмън се промъкна до ъгъла на гаража. Оръжието бе в лявата му ръка, а мачетето — в дясната. Студът изгаряше голите му ръце.

Франк бързо включи лампата на гаража и пристъпи навътре. Миг по-късно светлината отново изгасна. Франк излезе навън, придърпа плътно вратата зад себе си и щракна резето. Излезе на пътеката. Кръстоса светлината на прожектора по двора.

Направи още една стъпка.

Айсмън беше там. Мачетето просвистя надолу, *зацети*. Франк го видя — достатъчно, за да потръпне, но не и за да го избегне. Ножът разпори анорака на Франк и сцепи черепа му. Ръката на Айсмън изтръпна от удара. Познат удар, като че ли е ударил с острието стълб.

Острието отскочи и Франк се прекатури. Когато падаше, вече беше мъртъв, но тялото му издаде шум като настъпена змия, свистяща въздишка, к-к-к-х-х-х, и снегът се напои с кръв.

За миг вятърът спря — като че природата притаи дъх. Снегът сякаш спря заедно с вятъра и нещо прошава накрая на гората, в ъгъла на полезрението на Айсмън. Нещо... ей там. Обзе го безпокойство. Той се вгледа, но нямаше друго движение — вятърът и снегът се възобновиха толкова бързо, колкото бяха и спрели.

Айсмън стъпи на пътеката и се отправи към къщата. На прозореца се появи лицето на Клаудия, сякаш се носеше над бурята. Той спря, сигурен, че го е видяла, но тя притисна по-близо лице до прозореца като се взираше навън и той разбра, че все още не го вижда. След миг лицето ѝ се отдръпна от прозореца. Айсмън отново закрачи към къщата, изкачи се на верандата колкото може по-тихо, завъртя бравата и блъсна вратата.

— Франк?

Клаудия беше там, в преддверието към кухнята. Ръката ѝ се протегна и Айсмън видя проблясък на хром. Позна го, реагира и извади големия Магнум 44.

— Франк?

Клаудия изпищя. Пистолетът бе увиснал в ръката ѝ, отстрани, безполезен, немислим, една ненужна икона на човешката самозащита. После задната и предната точки на мерника се кръстосаха и четиридесет и четвъртият подскочи в ръката на Айсмън. Бе прекарал часове в каменоломната, прицелвайки се в мишени, и сега знаеше, че е негова. Усети точността с костите си, усети се едно цяло с мишената.

Изстрелът улучи Клаудия в челото и светът спря. Нямахме вече Лиза, нямахме вече Франк, нямахме ноци с огледала в Холидей Ин, нямахме спомени, нито пък угризения. Нищо. Тя не политна като във филмите назад. Тя просто се свлече с отворена уста. Като прибираше Колта обратно, Айсмън усети тръпка на разочарование. Големият пистолет трябва да ги раздробява, да ги взривява; големият пистолет бе Силата на Вселената.

Тогава в тишината след изстрела откъм задната стая се дочу глас на младо момиче. В него още нямахме страх:

— Мамо? Мамо? Какво беше това?

Айсмън сграбчи качулката на анорака на Клаудия, завлече я в кухнята и я просна на пода. Тя лежеше там като кукла с отрязани конци. Очите ѝ бяха отворени, невиждащи. Той я заряза. Насочи поглед към задната стая. Трябваше му снимката. Той повдигна ножа и се отправи нагам.

Дочу се отново гласа на момичето. Този път се долавяше и малко страх:

— Мамо?

2

Лукас Дейвнпорт слезе от джипа си. Светлината от къщата на Лакорт бе ослепителна. В свършено чистия въздух всяка цепнатина, всяка дупка, всяко парче стъкло бяха отчетливи като косъм под микроскоп. Мирисът на смърт — мирисът на пърлено прасе — се понесе към него и той обърна търсещото си лице, сякаш бе извечният ловец.

Къщата странно наподобяваше на череп с дупките на прозорците си, взиращи се в снежната пустош. Предната врата бе раздробена от брадвите на пожарникарите, а страничната врата, висяща само на една-единствена панта, бе разкривена и овъглена от огъня. Виниловата облицовка се бе разтопила, овъглила, изгоряла. Половината покрив липсваше, оставяйки центъра на руините открит към небето. Навсякъде бе разпръснато розовото фибростъкло от изолацията — подаваше се навън от къщата, носеше се през снега, висеше по оголените клони на брезите като непристойно окосмена плът. Пяната от пожарогасителите, примесена със сажди и пепел, се носеше около и вън от къщата като миниатюрен глетчер.

Откъм двора на къщата три редици подвижни лампи като от стадион, захранвани от газов армейски генератор, изливаха върху сцената бяло-синя светлина, равна на сто милиона свещи. Генераторът заглушаваше виковете на пожарникарите и боботенето на пожарникарските помпи с яростното си блъскане на пневматичен чук.

Всичко това вонеше. На бензин и горяща изолация, на просмукана с вода пластмаса и препечена плът, на дизелови изпарения. Огънят бързо се бе разпространил, беше горял свирепо и бе потушен набързо. Мъртвите бяха по-скоро овъглени, отколкото кремирани.

В къщата имаше двадесетина мъже. Някои бяха пожарникари, останалите — ченгета; трима или четирима бяха цивилни. Снегът бе намалял, поне временно, но вятърът режеше като бръснач оголената кожа.

Лукас беше висок, тъмен мъж със стряскащо сини очи, разположени дълбоко под силното чело. Косата му бе тъмна, леко докосната от сивото, и малко дълга. Един кичур падаше върху челото му и той непрекъснато го отмяташе от очите си, докато гледаше къщата.

Почти тръпнеше — като скъпо ловджийско куче.

Лицето му би било квадратно и всъщност беше такова, когато бе с десет паунда по-тежък. Квадратното лице подходеше на всичко останало, на тежките рамене и големите ръце. Но сега беше измършавял, кожата бе опъната по скулите му — лице на боксьор по време на тежки тренировки. Всеки ден в продължение на месец той вземаше ските или снегоходките и бягаше нагоре по хълмовете около бунгалото си в Норт Уудс. Следобедите работеше в гората, цепеше дъбове с чук и клин.

Лукас пристъпи към изгорялата къща като хипнотизиран. Той помнеше друга една къща, в Минеаполис, точно на юг от разклона, помнеше и една мразовита нощ през февруари. В долния апартамент живееше лидерът на една банда, а съперническа група гангстери бяха решили да го изкарат навън. Горният етаж се обитаваше от една жена — Шърлийн някоя си — която се занимаваше с нелегално гледане на децата на съседските майки за през нощта. Шест деца спели там, когато коктейлите на Молотов влетели през прозорците на долния етаж. Шърлийн хвърлила всичките шест крещящи деца през прозореца като счупила краката на две от тях и ребрата на други две, както и ръката на един съсед, който се опитвал да смекчи падането им. Жената бе твърде тежка, за да скочи и беше обгорена до смърт, докато се опитвала да слезе по тясното стълбище. Същото нещо — къщата като череп, ледът на пожарогасителите, миризмата на пърлено прасе...

Лукас несъзнателно поклати глава и се усмихна — той имаше добри връзки в гангстерската общност и даде на Отдел „Убийства“ имената на „трепачите“. Бяха затворени в Стилуютър и щяха да останат там още осем години. За два дни той им беше спретнал номер, от който още не можеха да се опомнят.

А сега това. Той отстъпи, за да отвори вратата на джипа, наведе се и извади черна кашмирена шапка от пасажерското място. Нахлузи я на главата си. Бе облякъл син анорак върху дънките и плетения

пуловер, ботуши и полипропиленово дълго белъо за експедиции. Някакъв униформен мъж заобиколи шевролета са бърбън, който бе спрял в двора точно пред форда на Дейвънпорт. Хенри Лейси носеше стандартния шерифски анорак в жълтеникавокафяв цвят и панталони с подплата.

— Шели е тук — каза Лейси като изви палец към къщата. — Хайде, ще те представя... Какво гледаш? Къщата? Какво забавно има?

— Нищо.

— Помислих, че се усмихваш — каза Лейси като изглеждаше някак обезпокоен.

— Не-е... от студа е — отвърна Лукас като търсеше извинение. По дяволите, обичаше това.

— Е... Шели...

— Да — Лукас го последва като придърпваше дебелиите си скиорски ръкавици, все още обсебен от къщата. Мястото можеше да е откъснато от някакъв ледовит ад. Чувстваше се у дома.

Шелдън Кар стоеше върху парче лед на пътеката за коли зад доброволците с цистерни и помпи. Носеше същата шерифска униформа за студено време като Лейси, но черна, вместо каки, и с шерифска златна значка, вместо сребърната на помощника му. Замръзнал черен маркуч се извиваше като змия покрай краката му в посока на езерото, където огнеборците бяха пробили три фута лед, за да се доберат до водата. Сега използваша факел, за да освободят маркуча, и синкавият пламък мъждукаше в ъгъла на полезрението му.

Кар бе стъписан. Беше направил, каквото може и после бе спрял да действа — просто стоеше на пътеката за коли и наблюдаваше работата на пожарникарите. И замръзна. Униформата му не бе достатъчно дебела за такова време. Краката му бяха вкочанени, а стъпалата безчувствени — но не можеше да влезе в гаража, не можеше да се откъсне. Стоеше като тъмен снежен човек, малко пълен, неподвижен, с разперени ръце, взирац се в къщата.

— Малко...

Някакъв пожарник се подхлъзна и падна като псуваше. Кар трябваше да извърти цялото си тяло, за да го погледне. Пожарникарят бе изцапан с пепел и наполовина покрит с лед. Когато се опитаха да

полеят къщата, вятърът шибаше водата обратно върху тях, вече вледенена. Някои от пожарникарите приличаха на малки подвижни айсберги. Мощните им лампи хвърляха мокра светлина като прекосяваха двора. Човекът лежеше паднал по гръб и гледаше нагоре към Кар; мустаците му бяха побелели от мраза и заскрежени от собствения му дъх, лицето му бе червено от вятъра и усилието. Кар се опита да му помогне, протегна ръка, но пожарникарят го отпъди:

— Само ще те съборя.

Той се изправи непохватно на крака като се бореше със замръзналия маркуч. Опитваше се да го натовари в пикапа, а той се изплъзваше обратно като анаконда в скок.

— Малко... по дяволите...

Кар се обърна обратно към къщата. Един пожарникар в каучуков екип помагаше на доктора да премине през разбитата предна врата. Кар ги наблюдаваше как си проправят път към задната спалня. Там бе малкото момиче, толкова обгоряло, че само бог знае какво ѝ се е случило. Какво бе станало с родителите ѝ беше достатъчно ясно. Лицето на Клаудия бе частично запазено от огнеупорната завеса, която се бе свлякла отгоре ѝ. От челото ѝ, като сляпо трето око се взираше към него голяма дупка от куршум. А Франк...

— Обади ли се от Медисън? — извика Кар към един от сътрудниците в джип. Той бе включил двигателя и радиатора на най-високата степен и отвори прозореца колкото да му отговори.

— Не. Там още вали. Мисля, че чакат да спре.

— Чакат да спре? Да спре? — Шелдън Кар внезапно закрещя, погледът му беше див. — Обади се отново на шибаняците и им кажи да довлекат задниците си тук. Чували са за 4×4, нали? Обади им се пак.

— Веднага — човекът изглеждаше шокиран. Никога не бе чувал Шелдън Кар да каже нещо по-пиперливо от „по дяволите“.

Кар се извърна, челюстта му се движеше, изглежда бе забравил за студа. *Чакат да спре!* Към него се приближаваше Хенри Лейси, като внимателно придвижваше крака по предателския лед, който се бе образувал в двора. Следваше го някакъв мъж в анорак. Лейси дойде до него, кимна и каза:

— Това е Дейвънпорт.

Кар кимна в отговор:

— Б-б-благодаря, ч-ч-е дойдохте. — Внезапно се оказа, че не можеше да изрича думите.

Лейси го хвана за лакътя:

— Тук навън ли стоя през цялото време?

Кар кимна безучастно, а Лейси го помъкна към гаража:

— Господи, Шели, ще се затриеш.

— Добре съм — изръмжа Кар. Той издърпа ръката си и се обърна към Лукас: — Когато чух, че си дошъл от града, си направих сметката, че ще знаеш повече за тези неща, отколкото аз. Помислих си, че си заслужава да опитаме. Надявам се да ни помогнеш.

— Хенри ми каза, че е голяма бъркотия — отвърна Лукас.

Той се ухили. Лека мръсничка усмивка, помисли си Кар. Дейвънпорт имаше счупен зъб — нещо което би могъл да получиш при някой сблъсък — който не бе поправил, а едната му вежда бе разсечена от белег.

— Това е... — Кар разтърси глава като търсеше точните думи. — Това е дяволска *трагедия* — каза накрая той.

Лукас го погледна — никога не бе чувал някое ченге да нарече едно престъпление трагедия. Никога не бе чувал ченге да каже „дяволска“. Не виждаше много от лицето на Кар, но шерифът бе едър човек с издуто шкембе. В черния си екип той приличаше на гумения човек Мишелин рано сутрин.

— Къде са СПЗ? — попита Лукас. Службата за прилагане на закона вършеше работата на местопрестъплението при по-големите случаи.

— Имат проблеми да тръгнат от Медисън — мрачно отговори Кар. Той махна към небето: — Бурята...

— Няма ли 4×4? Само магистрала е оттам.

— Точно затова се разправяме сега — грубо отвърна Кар. После се извини: — Съжалявам, това е болен въпрос. Досега трябваше да са на половината път насам. — Той погледна към къщата, като че не можеше да й устои: — Господ да ни е на помощ.

— Три трупа? — попита Лукас.

— Три трупа — отговори Кар. — Един застрелян, друг накълцан с брадва или нещо подобно, а третият... ужас, няма как да кажеш. Просто едно хлапе.

— Все още ли са в къщата?

— Хайде — мрачно ги подкани Кар. Той внезапно започна да трепери неконтролируемо, после с усилие се овладя. — Покрити са с найлон. А има и нещо друго... резето. Но нека да видим телата и после ще се върнем към него.

— Шели, добре ли си? — отново попита Лейси.

— Да, да. Ще покажа на Дейвънпорт, — ще го разведа наоколо, после ще вляза вътре. Боже, не му вярвам на този студ.

Франк Лакорт лежеше с обърнато нагоре лице върху пътеката, която водеше от къщата към гаража. Кар накара един от сътрудниците да повдигне найлона, който покриваше тялото, и Лукас приклепна до него.

— Господи — той погледна нагоре към Кар, който се бе извърнал настрани. — Какво е станало с лицето му?

— Може би куче — каза Кар като погледна надолу към обезобразеното лице. — Или койоти, не знам.

— Би могло да е и вълк — намеси се Лейси иззад него. — Имаме няколко съобщения, че наоколо има вълци, които са слезли насам.

— Оръфали са го — отбеляза Лукас.

Кар погледна към гората, която притискаше къщата:

— От зимата е. Всичко там гладува. Ние подхранваме дивеча, но повечето ще умрат. Ужас, повечето са вече мъртви. Койотите се навъртат дори около кошовете за боклук при пицарията в града.

Лукас свали едната си ръкавица, извади джобно фенерче от анорака си и освети това, което бе останало от лицето на мъжа. Лакорт бе индианец, около четиридесет и пет годишен. Косата му бе сплъстена от замръзналата кръв. Някакво животно бе разкъсало по-голямата част от лявата страна на лицето му. Нямаше го лявото око, а носът бе изгризан.

— Ударът е бил отстрани, почти е разцепил главата му на две, през качулката — обясни Кар.

Лукас кимна и докосна качулката с пръст като разглеждаше срязаната материя.

— Лекарката каза, че е нож или сатър — добави Кар.

Лукас се изправи:

— Хенри каза нещо за снегоходки...

— Ей там — каза Лейси като сочеше с ръка.

Лукас обърна фенерчето към сенките покрай навеса. В снега все още бяха различни широки отпечатъци. Бяха наполовина затрупани.

— Накъде са насочени? — попита Лукас като се взираше в тъмните дървета.

— Идват от езерото, през гората и се връщат обратно натам — отговори Кар като сочеше под ъгъл гъстата гора. — Там долу има следи от снегомобил, но през цялото време машините идват и си отиват. Самият Франк имаше две шейни, така че може и той да е оставил следите. Не знаем.

— Следите водят точно до мястото, където е бил посечен — отбеляза Лукас.

— Да, но не знаем дали не е слязъл до езерото със снегоходките да погледне нещо и след това да се е върнал и да е бил убит, или убиецът е дошъл и си е отишъл.

— Ако това са неговите снегоходки, къде са те сега?

— Има един чифт в килера, но бяха толкова зацапани от пожарникарските маркучи, че не знаем дали са били използвани или какво. Няма как да кажеш — отвърна Лейси. — Макар че съответстват. От мечешка кожа. Не може да се разбере.

— Добре.

— Но имаме проблем — обади се Кар като с неохота погледна към тялото. — Вижте снега върху него. Пожарникарите покриха труповете с мушамы веднага щом пристигнахме, но ми се струва, че върху него има половин инч сняг.

— Е, и какво от това?

Кар се втренчи за миг в тялото и понижи глас:

— Слушайте, аз замръзвам, а имаме да обсъдим някои странни неща. Така че, искате ли да видите и другите тела сега? Жената е била застреляна в челото, момичето е изгоряло. Или просто да продължим разговора.

— Един бърз оглед — вметна Лукас.

— Хайде тогава.

— Трябва да проверя комуникациите, Шели — Лейси се отдалечи.

Лукас и Кар с труд поеа по безцветния слой лед към къщата и се промъкнаха покрай предната врата. Вътре каменните стени и панелите

на тавана се бяха сгърчили и огънали, падайки върху опожарените мебели и килима. По пода бяха разпръснати чинии, чаши, тенджери и тигани, наред с колекция от керамични кукли. Навсякъде имаше рамки на снимки. Някои от снимките бяха изгорели, но на всеки една-две крачки ги стряскаше ведро усмихнато лице, с широко отворени радостни очи.

В къщата работеха двама сътрудници — единият държеше видеокамера, захранващият кабел минаваше по яката навътре в анорака му, а другият беше с фотоапарат Никон.

— Ръцете ми замръзват — смотолеви човекът с видеокамерата.

— Отивай в гаража — каза Кар. — Не чакай да се вкочаниш.

— Имам два галона горещо кафе и няколко чашки в джиपा — намеси се Лукас. — Белият на паркинга. Вратите са отворени.

— Б-б-благодаря.

— Остави малко и на мен — обади се Кар. После се обърна към Лукас: — Откъде взе кафето?

— Отбих се в Даус Корнърс на път за насам и им изпразних кафемашината. Шест години съм бил патрулиращ полицай и задникът ми е мръзнал стотици пъти.

— Хм. Даус — погледна го изкосо Кар като ровеше из паметта си. — Все още ли са там Фил и Вики?

— Да. Познаваш ли ги?

— Познавам всички по магистрала 77, от Хейуърд в Сойър Каунти до магистрала 13 в Ашлънд Каунти — каза Кар. — Оттук.

Той поведе Лукас през овъгленото антре покрай банята към една малка спалня. Стената откъм езерото я нямаше и през отломките навяваше сняг. Трупът лежеше под изгорялата рамка на леглото, пружината бе затиснала гърдите на момичето. Точно на прозореца се намираще една от портативните лампи, която хвърляше равна любопитна светлина върху овъглените развалини, но оставяше лицето на момичето почти в пълна тъмнина — но не съвсем пълна. Лукас можеше да види невероятно бялата ѝ озъбена усмивка сред въглените.

Лукас приклепна, извади фенерчето, изръмжа, изключи го и се изправи отново.

— Призлява ми — каза Кар. — Преди да ме изберат за шериф бях патрул по магистралата. Виждам съм няколко пътни катастрофи,

които не можеш да си представиш. Но от тях не ми приляваше. А от това тук — да.

— Катастрофите са нещо различно — съгласи се Лукас. Той се огледа из стаята. — Къде е другият труп?

— В кухнята — отвърна Кар. Те тръгнаха отново през антрето. — Защо е подпалил мястото? — гласът на Кар стигна до фалцет. — Не може да е било, за да прикрие убийствата. Оставил е тялото на Франк направо там, в двора. Ако просто се беше изпарил, можеше да минат един-два дни преди някой да се усети. Или се перчи с това?

— Може да е заради отпечатъците от пръсти. С какво се занимаваше Лакорт?

— Работеше долу в ресторанта, казиното Ийгъл. Беше охрана.

— Много пари има по казината — каза Лукас. — Имаше ли си неприятности там?

— Не знам — простичко отговори Кар.

— А жена му?

— Беше помощник-учителка.

— Някакви семейни проблеми или да са се навъртали наоколо бивши съпрузи? — попита Лукас.

— Ами, те и двамата са били женени преди. Ще проверя бившата жена на Франк, но аз я познавам — Джийн Хансен, а тя не би убила и муха. А бившият на Клаудия е Джими Уилсън. Джими се премести във Финикс преди три-четири години, но той също не би направил това. Ще проверя и него, но никой от тях не бе наистина злонамерен. Хората просто престанаха да се харесват. Нали знаеш?

— Да, знам. А момичето? Имаше ли някакви приятели?

— И това ще проверя — отвърна Кар. — Но, ъ-ъ, не знам. Ще проверя. Тя е доста млада.

— Има някаква зараза сред тийнейджърите да убиват семействата и приятелите си.

— Да. Поколение от невестулки.

— А понякога тийнейджърът смесва огъня и секса. Има много пожари, предизвикани от тийнейджъри. Ако някой си е паднал много по момичето, си заслужава да се разследва.

— Можеш да разговаряш с Боб Джоунс в прогимназията. Той е директор и съветник, така че може и да знае.

— Хм. — Ръкавът на Лукас се отри в изгоряла стена и той го изтупа.

— Надявам се да останеш известно време тук — каза Кар. Преди Лукас да отговори той продължи: — Хайде, оттук.

Те тръгнаха към другия край на къщата, през всекидневната, към кухнята и задната врата. Две дебело облечени фигури се бяха навели над третото тяло.

По-едрият от двамата се изправи и кимна на Кар. Носеше шапка руски тип, със спуснати наушници и емблема на помощник-шериф отпред. Другата фигура се опитваше да обърне главата на жертвата с нещо метално.

— Невероятно време — каза сътрудникът. — Толкова ми е шибано, ъ-ъ, студено, че не мога да повярвам.

— Искаш да кажеш шибан студ — обади се другата фигура, все още наведена над тялото. Гласът ѝ бе нисък и без диалект, почти академичен. — Наистина не ми пука за думата, особено като е толкова шибан студ.

— Той не се притесни от теб, а от мен — грубичко се намеси Кар. — Откриваш ли нещо там, Уедър, или само се мотаеш?

Жената вдигна очи и каза:

— Трябва да ги пренесем до Милуоки да ги прегледат професионално. Без аматьорски ноци в погребалния дом.

— Откриваш ли изобщо нещо? — попита Лукас.

Лекарката погледна надолу към жената:

— Клаудия явно е била застреляна и то с доста мощно оръжие. Може да е било пушка. Цялата задна част на главата ѝ е раздробена и голяма част от мозъка ѝ е изтекъл. Куршумът е пробил отзад. Надяваме се хората от криминалната лаборатория да го намерят. Не е в нея.

— А момичето? — отново попита Лукас.

— Да. Ще направя аутопсия, за да ви кажа нещо конкретно. Около кръста ѝ има остатъци от овъглен плат, както и между краката ѝ, така че мога да кажа, че е имала бикини или може би дори, ъ-ъ, как се нарича онова мъхесто бельо, като ъ-ъ...

— Клин — обади се Кар.

— Да, нещо такова. А Клаудия със сигурност е била напълно облечена — дънки и дълго бельо.

— Казваш, че не са били изнасилени — коментира Лукас.

Жената се изправи и кимна. Качулката на анорака ѝ обхващаше плътно лицето ѝ и не се виждаше нищо друго, освен овала на кожата край очите и носа ѝ.

— Не мога да го потвърдя със сигурност, но на пръв оглед, не изглежда изнасилване. Но това, което ѝ се е случило, може да е било и по-лошо.

— По-лошо? — потръпна Кар.

— Да.

Тя се наведе, отвори чантата си, а помощникът се обади:

— Не искам да гледам това.

Изправи се отново и подаде на Кар пликче с цип. Вътре имаше нещо, което приличаше на изсушена кайсия, забравена върху скара с въглища. Кар се вгледа и подаде пликчето на Лукас.

— Какво е това? — попита Кар жената.

— Ухо — отговориха едновременно тя и Лукас.

Той ѝ го подаде обратно.

— Ухо? Шегувате се — каза Кар.

— Преди или след като е била убита е отрязано? — Попита Лукас с мек глас, в който прозираше интерес.

Кар го погледна ужасен.

— Ще трябва лабораторен анализ, за да се определи — каза Уедър с професионален тон, съответстващ на този на Лукас. — Има засъхнали корички, които приличат на кръв. Не съм сигурна, но бих казала, че е била жива, когато ухото е било отрязано.

Шерифът хвърли поглед към торбичката в ръката на лекарката, обърна се и отстъпи две крачки настрани, наведе се и повърна. От устата му потече слюнка. След миг той се стегна, избърса устата си с опакото на ръкавицата и каза:

— Трябва да изляза оттук.

— А Франк е бил довършен с брадва — коментира Лукас.

— Не, не мисля така. Не е брадва — поклати глава жената. Лукас се взря в нея, но не видя почти нищо от лицето ѝ. — Било е мачете, много остро мачете. Или дори нещо с още по-тънко острие. Може би нещо като, ъ, ятаган.

— Какво? — опули се срещу нея шерифът.

— Не знам — отбранително отвърна тя. — Каквото и да е било, острието е много тънко и остро. Като бръснач от пет паунда. *Разрязало*

е костта, вместо да я раздроби, както би направило едно клиновидно оръжие. Било е обаче и тежко.

— Не казвай това на никого от „Реджистър“ — намеси се Кар. — Ще луднат.

— Със сигурност ще луднат — отговори тя.

— Е, не ги карай да полудяват още повече.

— А какво ще кажеш за лицето на мъжа? — попита Лукас. — Ухапванията?

— Куче — отвърна тя. — Койот. Бог знае колко ухапвания от кучета виждам тук и ми изглежда, че го е направило куче.

— Нощем можеш да чуеш как вият на цели глутници — намеси се сътрудникът. — Койотите.

— Да, има ги и по нашите места — каза Лукас.

— На държавна служба ли си? — попита жената.

— Не. Бях ченге в Минеаполис. Имам бунгало в Сойър Каунти и шерифът ме помоли да дойда и да хвърля един поглед.

— Лукас Дейвнпорт — кимна шерифът към него. — Извинявай, Лукас, това е Уедър Каркинен.

— Чувала съм за вас — кимна с глава жената.

— Уедър е била хирург в града преди да се върне у дома — обясни шерифът на Лукас.

— Уедър като „бурно време“ ли се пише? — попита Лукас.

— Точно така — отговори лекарката.

— Надявам се, че това, което си чувала за Дейвнпорт, е било добро — обърна се Кар към нея.

Жената погледна нагоре към Лукас и наклони глава. Светлината промени ъгъла си и той видя, че очите ѝ са сини. Носът ѝ като че ли бе малко заострен.

— Спомням си, че е убил ужасно много хора — отвърна тя.

Докторката заяви, че замръзва, и тръгна към вратата, последвана от сътрудника и препъващия се Кар отзад. Лукас се забави — оглеждаше мъртвата жена. Тъкмо се канеше да тръгва, когато забеляза някакъв никелиран метал под парче сгърчена и почерняла ламперия. По извивката разбра какво беше — предната част на предпазител на спусък.

— Хей — извика той след другите, — тук ли е още онзи с камерата?

Кар също извика в отговор:

— Мъжът с камерата е в гаража, но другият е тук.

— Прати го насам, имаме оръжие.

Кар, Уедър и фотографът се върнаха обратно. Лукас им посочи предпазителя и фотографът направи две снимки на мястото. Лукас предпазливо повдигна ламперията. Револвер. Покрит с никел Смит & Уесън с орехова дръжка. Той блъсна настрани ламперията и се отдръпна, докато фотографът заснемаше позицията на оръжието спрямо трупа.

— Имаш ли тебешир или химически молив? — попита Лукас.

— Да, също и рулетка. — Фотографът опипа джобовете си и извади химически молив.

— Не трябва ли да оставите това на момчетата от лабораторията? — нервно се намеси Кар.

— Голям пицов, може и да е оръжието на убийството — коментира Лукас.

Той очерта набързо контур около оръжието, после измери разстоянието между него и стената, както и до главата и едната ръка на мъртвата жена, докато фотографът записваше. Като приключи с измерването, Лукас подаде обратно на фотографа химическия молив, огледа се наоколо, избра си една треска, пхна я през щифта зад спусъка и повдигна пистолета от пода. Погледна към докторката: — Имаш ли още от онези торбички с цип?

— Да. Тя отвори чантата си като я подпираше с крак и му подаде една хладилна торбичка. Той пусна в нея пистолета, насочи цевта към пода и през торбичката бутна механизма за изхвърляне и завъртя барабана.

— Шест патрона, неизстреляни. Мамка му.

— Неизстреляни? — попита Кар.

— Да. Не мисля, че това е оръжието на убийството. Убиецът няма да го презареди и след това да го пусне на пода... Поне не мога да измисля защо ще го направи.

— И така? — погледна го Уедър.

— И така, вероятно жената го е извадила. Открих го на около фут от ръката ѝ. Може да е видяла, че той се приближава. Това означава, че

може да е имало спречкване. Тя е знаела, че е в опасност — обясни Лукас. Той прочете на глас серийния номер и фотографът го записа. — Може да се опиташ да придвижиш това тази вечер. Провери все пак и местните оръжейни магазини.

— Ще се погрижа — каза Кар. И добави: — Имам н-н-нужда от малко кафе.

— Мисля, че си доста изстинал, Шели — обади се Уедър. — Това, от което имаш нужда, е една гореща вана.

— Да, да.

Като слизаха през предната врата, Лукас носеше пистолета. Минаваха през предната врата, когато по пътеката към тях се приближи друг сътрудник.

— Взех онези найлони, шерифе. Точно отзад са, в патрулната камионетка.

— Добре. Вземи си помощници и покрийте всичко наоколо — махна към къщата Кар. — В гаража има момчета. — И обясни на Лукас: — Взех малко брезент от Националната гвардия. Ще покрием цялата къща, докато дойдат момчетата от Медисън.

— Добре — кимна Лукас. — Наистина ви трябва момчетата от лабораторията. Не позволявайте на никого да докосне нещо. Дори и телата.

В гаража беше топло, сътрудниците и пожарникарите се бяха скупчили около старомодната желязна печка, натъпкана с дъбови цепеници. Човекът, който бе направил снимките, ги забеляза и се приближи с един от термосите на Лукас.

— Запазих малко кафе.

— Благодаря, Томи — кимна шерифът, взе една чаша с трепереща ръка, подаде я на Лукас и след това взе и за себе си. — Да отидем в ъгъла, където можем да поговорим — предложи той.

Кар заобиколи носа на стария Шевролет на Лакорт, отдалечи се от тълпата пожарникари и сътрудници и отпи от кафето.

— Имаме проблем — започна той. Спря се и попита: — Не си католик, нали?

— „Dominus vobiscum“ — отвърна Лукас. — Е, и какво от това?

— Католик ли си? Достатъчно дълго време не съм бил на църква, за да си спомня латинските думи — каза Кар. Той сякаш се замисли за миг върху това, отпи кафе и продължи: — Аз промених вярата си преди няколко години. Бях лютеран, докато не срещнах отец Фил. Той е енорийският свещеник в Грант.

— Така ли? Най-вече не се интересувам много от църквата.

— Хм. Трябва да размислиш...

— Кажете ми какъв е проблемът — нетърпеливо го прекъсна Лукас.

— Опитвам се, но е твърде комплицирано — отговори Кар. — Добре. Ние заключихме, че който е убил тези хора, той е и подпалил пожара. Валеше сняг през целия следобед — имаше около четири инча нов пласт. Когато тук дойдоха пожарникарите обаче, снегът тъкмо спираше. Но по тялото на Франк имаше около половин инч сняг. Затова ги накарах да го покрият с найлон, мислех си, че можем да фиксираме някакво време. Не е минало много между времето на убийството и пожара. Но е минало *известно* време. Това е важно. *Известно* време. А сега ми казваш, че момичето сигурно е било измъчвано... *още* време.

— Добре — подчертано силно кимна Лукас.

— Който и да е подпалил пожара, го е направил с бензин — продължи Кар. — Още можеш да го помиришеш, а къщата е пламнала като факел. Може убиецът да го е донесъл, а може и да е използвал бензина на Франк. В навеса отзад има две лодки и един снегомобил, но в тях няма туби с бензин, няма и тук вътре. В тубите най-вероятно е имало някакъв бензин.

— Във всеки случай къщата е пламнала бързо — каза Лукас.

— Да. Хората отгатакъ езерото са гледали телевизия. Казват, че в един момент отвъд прозореца не се е виждало нищо освен снега, а в следващия момент е имало огнено кълбо. Те се обадили на пожарната.

— Тази, покрай която минах? Зад завоя?

— Да. Там е имало двама души. Пригответе си нещо за хапване и единият е видял да минава някакъв черен джип. Няколко секунди по-късно чули тревогата. Те помислили, че джипът е на Фил... свещеникът. Отец Филип Берген, пасторът на Заблудените души.

— Нима? — възкликна Лукас.

— Да. Казват, че сякаш Фил е идвал откъм езерото. Така че аз му се обадох и го попитах дали не е видял нещо необичайно. Огън или някой по пътя. И той ми отвърна не. После, преди да успее да каже нещо друго, той добави, че е бил тук, в къщата на Лакорт.

— Тук? — веждите на Лукас отскочиха нагоре.

— Да. Тук. Той каза, че всичко е било наред, когато си е тръгнал.

— Хм — Лукас се замисли. — Сигурни ли сме, че времето е точно?

— Да. Единият от пожарникарите е стоял до микровълновата печка с един от онези полуготови сандвичи с шунка. Трябват му две минути да се опече и почти е бил готов. Другият казал: „Виж, отец Фил е навън в тази адска нощ“. Тогава се чул звънецът на микровълновата печка. Човекът извадил сандвича си и преди да успее да развие опаковката, се чула тревогата.

— Значи времето е фиксирано.

— Да. Няма е достатъчно време да се натрупа този сняг върху Франк. Не и ако Фил казва истината.

— Времето е странно нещо — намеси се Лукас. — Особено при спешни случаи. Ако *не е било* просто една минута, а пет минути, тогава този отец Фил би могъл да...

— Това изчислих и аз, но не изглежда така. — Кар поклати глава, разля кафе наоколо и го остави върху гюрука на Шевролета. После сви пръстите си като се опитваше да ги стопли. — Разпитах пожарникарите и няколко пъти отрепетирахме всичко. Просто няма време.

— Тоест свещеникът...

— Казва, че след като излязъл от къщата, тръгнал направо към магистралата и оттам — към града. Попитах го колко време му е отнело да стигне от къщата до магистралата и той каза три-четири минути. Разстоянието е около миля, така че сигурно е така с този сняг и всичко останало...

— Хм.

— Но ако той има нещо общо с това, защо ще признава, че е бил тук? В това няма никакъв проклет смисъл — добави шерифът.

— Притисна ли го? Накара ли го да седне и да разкаже всичко?

— Не. Нямам опит в разпитите. Мога да откарам някое хлапе, което е откраднало кола или скъсало реклама за бира, да го задържа в

ареста и да го уплаша до смърт, но това е... различно. Не съм запознат с тези типове, убийците.

— Каза ли му за връзката във времето? — попита Лукас.

— Още не.

— Добре.

— Бях затруднен — каза Кар като се обърна и загледа безизразно стената на гаража. Спомняше си. — Казах му „Окей, пак ще се върнем на това“. Когато му казахме, че семейството е било убито, той искаше да дойде да извърши последния ритуал, но ние го накарахме да остане в града. Не искахме той да...

— ... Смути паметта си.

— Да — кимна Кар, взе кафето си и го изпи.

— А пожарникарите? Имат ли някаква причина да излъжат?

Кар разтърси глава:

— И двамата ги познавам, а те не са приятели. Така че не е могло да бъде нагласено.

— Окей.

През вратата минаха двама пожарникари. Първият бе стегнат в каучук и брезент, а отгоре имаше един инч дебел лед.

— Като че ли си паднал в езерото — каза Кар. — Трябва да си измръзнал до смърт.

— От маркуча е. Не ми е студено, но не мога да се движа — отвърна пожарникарят.

Вторият се обади:

— Застани без да мърдаш.

Той застана като дебело плашило и другият започна да кърти леда с дървено чукче и дълбач за лед.

Наблюдаваха известно време как хвърчат парченцата лед и Кар каза:

— И нещо друго. Когато е минал покрай пожарната, е влачел ремарке. Той е важна клечка в клуба на снегомобилистите — всъщност е президент или поне беше миналата година. Днес имаха състезание, от устието на реката през езерото. Така че той е бил навън на езерото с шейната си.

— А онези следи идват откъм езерото.

— Където никой не може да бъде без шейна.

— Хм. Значи ти мислиш, че свещеникът има нещо общо с това?

Кар изглеждаше притеснен:

— Не. Категорично не. Познавам го, той ми е приятел. Но не мога да проумея. Той не лъже за нищо. Има висок морал.

— Ако е притиснат?

Кар поклати глава. Веднъж играли голф, заразказва той, като върли съперници. И били напълно равностойни след седемнадесет. Берген направил удар към боровете от дясната страна на игрището, осъществил великолепен удар и излязъл на зелено при втория. Той удвоил резултата, докато Кар пропуснал дупката и загубил.

— Аз започнах да разправам за неговото постижение на другите момчета в съблекалнята, а той изглеждаше все по-тъжен и по-тъжен. Когато слизахме към бара, той ме сграбчи и сякаш щеше да заплаче. Втората му топка, обясни той, уцелила мястото под един бор и той я побутнал с крак. Толкова много искал да победи. Но измамата го съсипваше. Не можеше да преодолее това. Ето такъв човек е той. Не би откраднал и един грош, не би си присвоил и удар в голфа. Той е абсолютно праволинеен и неспособен да се промени.

Пожарникарят с чукчето и дълбача остави инструментите на пода, сграбчи гумената куртка на другия и я разпори.

— Ето това е — обади се вторият. — Мога да се справя оттук нататък. — После погледна Кар: — Забава на открито, а?

Докторката се движеше покрай стената и носа на камионетката. Следваше я висок мъж, увит с дебел арктически анорак. Тя имаше светла коса, пронизана с бели нишки, доста късо подстригана. Беше дребна, но атлетична — с широки рамене и малко дълъг нос, заострен и леко обърнат наляво. Скулите ѝ бяха високи, а очите — тъмносини, устата ѝ бе широка и подвижна. У нея има нещо шумно, мислеше си Лукас, с неясен ориенталски привкус, какъвто често имат славяните. Не беше хубава, но бе поразително привлекателна.

— Секретен разговор ли е това? — попита тя. Държеше чаша кафе.

— Не, в действителност не — отвърна Кар като хвърли поглед към Лукас. Незабележимо завъртя глава, което означаваше: „Не казвай нищо за свещеника“.

Високият мъж се обади:

— Шели, обхванах всичко по пътя. Никой не е виждал нещо във връзка с престъплението, но все още трима души липсват. Опитвам се да ги открия.

— Благодаря, Джийн — каза Кар и високият мъж се отправи към вратата. На Лукас той обясни: — Водещият ми следовател.

Лукас кимна и погледна Уедър:

— Не мисля, че имаше причина да се мери температурата на трупове.

Лекарката поклати глава и отпи от кафето. Лукас забеляза, че не носеше обици.

— Не и на двете жени. Огънят, водата, ледът и снегът объркват всичко. Франк обаче бе доста покрит, и аз му измерих температурата. Деветнадесет градуса. Не е мъртъв от много дълго време.

— Хм — Кар погледна към Лукас.

Лекарката улови погледа и изгледа него и Лукас:

— Това решаващо ли е?

— Може да го запишеш някъде — каза Кар.

— Под въпрос е колко време са били мъртви, когато е избухнал пожарът — обясни Лукас.

Уедър го гледаше особено:

— „Лудото куче“, права ли съм?

— Какво?

— Ти си човекът, който уби „Лудото куче“ след като нарязва всички онези жени. А беше замесен и с онези индианци.

Лукас кимна.

— Да.

Враните излитаха от онази къща в мрака. Револверите бяха готови за стрелба...

— *Защо тя трябва да припомня всичко това?*

— Имам приятелка, която оперира онова ченге от Ню Йорк, жената, застреляна в гърдите. Не си спомням името ѝ, но на времето беше доста известна.

— Лили Ротенбърг.

По дяволите. Слоун на стълбите на болницата Хенпин, пребледнял изригва: „Стегна ли си задника?“... Лили беше застреляна". Сладката Лили

— О, да — продължи Уедър. — Знаех си, че беше име на цвете. Тя в Ню Йорк ли се върна?

— Да. Сега е капитан. Твоята приятелка червенокоса ли беше? Спомням си я.

— Да. Тя е. Била е там и в нощта на голямата стрелба. Казва, че е било най-вълнуващата нощ от цялата ѝ кариера. Едновременно е извършвала две операции — влизала и излизала от стая в стая.

— Боже, и сега всичко това е тук — ужасено възкликна Кар. Той погледна Лукас. — Чуй, прекарах пет години като патрулиращ полицай преди да ме изберат тук, а това беше преди двадесет години. Повечето от момчетата ми са от патрулиращите или от местната полиция. Ние наистина не знаем нищо за серийните убийства. Това, което питам, е: ще ни помогнеш ли?

— Какво искаш да направя? — попита Лукас, пропъждайки спомените.

— Да водиш разследването. Ще ти помогна с каквото мога. Ще ти дам осем или десет момчета, съдействие от страна на областния прокурор, всичко.

— Какви пълномощия ще имам?

Кар пъхна едната си ръка в джоба и същевременно започна:

— Заклевах ли се да защитавах законите на щата Уисконсин и така нататък, с божията помощ?

— Определено — кимна Лукас.

Кар му подхвърли една значка:

— Вече си помощник-шериф. Ще се оправим с подробностите по-късно.

Лукас погледна звездата в дланта си.

— Опитай се да не застрелваш никого — добави Уедър.

3

Ръцете на Айсмън замръзваха. Два пъти се опита непохватно да отвори консервата с отварачката, после бутна супата настрана и пусна горещата вода в кухнята. Водата обливаше пръстите му, а умът му се зарея надалеч...

Не беше открил снимката. Момичето не знаеше къде е и бе казало истината — почти я бе обезглавил преди да умре. Беше отрязал носа и ушите ѝ. Каза, че майка ѝ я е взела и накрая той ѝ повярва. Но тогава Клаудия бе вече мъртва. Твърде късно бе да я пита къде я е сложила.

Така че той уби момичето, насече го с мачетето и подпали къщата. Полицията не знаеше, че има снимка, а и самата снимка бе върху тънка вестникарска хартия. След пожара и всичката тази вода, щеше да е чудо ако е оцеляла.

И все пак. Той не беше я *видял* унищожена. Снимката, ако бъде открита, щеше да го убие.

Сега стоеше с потопени в горещата вода пръсти. Те леко промениха цвета си от бяло към розово, губейки приликата си с маджун за стъкла в резултат от свирепия студ. За миг той затвори очи, обсебен от усещането за несвършена работа. А времето се изцеждаше невъзвратно. Някой се обади в главата му: *Бягай сега, времето се изцежда.*

Но той никога не беше побягвал. Не и когато родителите му го пребиваха. Не и когато децата го бяха изолирали в училище. Вместо това се бе научил да удря първи, да удря, но лукаво, замаскирайки агресията си — дори и тогава, студен като лед. Неговият стил бе изнудването — *Аз не го взех, той ми го даде. Просто си играехме и той падна. Той е просто едно ревливо бебе. Не исках нищо да направя.*

В десети клас научи един важен урок. Имаше и други ученици, горящи от желание да прилагат насилие, също като него, а насилието в десети клас означаваше по-тежки тела, по-силни мускули — нанасяха се рани. В следобедните схватки през седмицата се чупеха носове,

разместваха се крайници. И най-важното — не можеше да прикриеш насилието. Няма как да отречеш, че си се бил, когато има някой наранен.

И някой беше ранен. Името му бе Даръл Уинан. Корово хлапе. Бе си набелязал Айсмън по някаква причина, известна само на тези, които обичат да се бият — всъщност той разбра какво ще последва. Носеше в джоба си камък, един гладък речен камък с размерите на топка за голф. Носеше го за деня на сблъсъка.

Уинан го причака до футболното игрище. Трима-четирима от неговите „шарани“ бягаха отзад, носеха учебниците си, лицата им бяха светнали от наслада. Битка, битка...

Битката трая пет секунди. Уинан го нападна със стойката на опитен бияч, с голи ръце и с присвити лакти. Айсмън хвърли камъка към челото му. Ръката му бе само на един фут и нямаше как да пропусне.

Уинан се свлече с ужасна фрактура на черепа. Едва не умря.

Айсмън на полицаите: Бях уплашен. Той се приближаваше с цялата си банда. Той само пребива децата. Просто грабнах един камък и го хвърлих.

Майка му го прибра от полицейския участък (баща му вече бе изчезнал — не го видяха оттогава). В колата майка му се нахвърли върху него: *Почакай, докато стигнем вкъщи. Само почакай.*

И тогава, в колата, Айсмън вдигна пръст към лицето ѝ и отвърна: *Ако, шибанячке, отново ме докоснеш, ще изчакам да заспиш, ще взема един чук и ще ти размажа главата. Ако ме докоснеш пак, по-добре въобще да не си лягаш.*

Тя му повярва. Умно постъпи. Все още беше жива.

Той спря горещата вода и изсуши ръцете си с кърпата. *Трябва да помисли. Много работа имаше още.* Забрави за супата и седна пред телевизора, втренчен в черния екран.

Не бе виждал снимката отпечатана, макар че бе видял оригиналната снимка с Полароида. Изглупя като позволи на момчето да я запази. И когато то я изпрати...

„Ще станем известни“, заяви хлапето.

„Какво!“ И двамата пушеха цигари в задната спалня на фургона. Момчето си почиваше върху купчина възглавници, Айсмън седеше на пода с лакти върху коленете.

Момчето се претърколи, погледна под леглото и извади нещо, което приличаше на вестник. Подхвърли го към Айсмън.

Момчето се претърколи, погледна под леглото и извади нещо, което приличаше на вестник. Подхвърли го към Айсмън. Имаше дузина снимки, момчета и мъже.

„Какво си направил?“, попита Айсмън, но вече знаеше и яростта напираше в гърдите му.

„Изпратих снимката. Онази, знаеш с теб и мен върху кушетката“.

„Ти, шибаняк такъв“.

Айсмън се хвърли към него. — Момчето се хилеше, все още не разбирайки какво става, и се отбраняваше слабо. Айсмън натисна гърдите му, възседна го, притисна палци до гърлото му... и тогава Джим Харпър разбра. Изцъкли очи нагоре, раззина уста и Айсмън...

Какво направи? Спомняше си как се отдръпна, гледайки тялото. Господи. Беше го убил.

Айсмън скочи на крака като повторно изживяваше всичко — търсеше място да покрие тялото. Хрумна му да го хвърли в тресавището. После — да го простреля с ловджийска пушка, да остави пушката, така че да изглежда като ловен инцидент. Но Джим не ходеше на лов. Баща му сигурно знаеше това, а той беше побъркан. После си спомни как хлапето говореше веднъж за нещо прочетено в някакво списание, как хората използват дибата, стремглавото препускане, по-добро от кокаина...

В безопасността на своя дом Айсмън изръмжа — мислеше. Всичко беше толкова трудно. Беше се опитал да проследи снимката, но списанието не му даде нишка къде може да бъде. Нищо, освен пощенска кутия в Милуоки. Не знаеше как да я проследи без да показва лицето си. След известно време се успокои. Шансовете снимката да бъде отпечатана бяха малки, шансовете някой местен да я види — още по-малки.

И тогава, когато почти бе забравил за това, получи обаждане от побъркания баща на Джим Харпър. Семейство Лакорт имали снимката. *Спомни си за докторката.*

Да. Уедър...

Ако снимката се появеше отнякъде, никой нямаше да го разпознае, освен докторката. Без нейна помощ можеха евентуално да го идентифицират накрая, но той щеше да знае, че търсят, и това щеше да му осигури време.

Той се изправи на крака и отиде до закачалката на стената, където над радиатора бе окачил екипа си. Екипът едва ли бе достатъчен в нощ като тази. Дори и с него, не би искал да остане навън твърде дълго. Той го нахлузи, обу ботушите си, здраво ги пристегна, после зарови ръце в шкафчето за обувки — търсеше 44-калибровия пистолет. Той бе там, увит в намастен парцал, сгушен на дъното с другите му оръжия. Повдигна го, щеше да го използва за втори път днес. Оръжието натежа в ръката му — солидно, загадъчно, ефикасно.

Той бавно обмисли всичко — стъпка по стъпка:

Уедър Каркинен караше червен джип, единственият червен джип в дома на Лакорт. Тя трябваше да поеме покрай езерото към магистрала 77 и после да се прехвърли на тесния, обрулен от вятъра път към града. Щеше да се движи бавно... ако още беше в къщата на Лакорт.

Уедър бе привършила работата си. Трупите бяха покрити и щяха да останат там, докато дойдат хората от криминалната лаборатория в Медисън. Бе извършила всичките си законови задължения. Тази година тя беше областният съдебен лекар — неприятна служба, на която се въртяха всички лекари от града. Беше отбелязала всичко необходимо за убийство от неизвестни извършители. Бележките ѝ бяха оформени като официален доклад до областния прокурор. Щеше да остави медицинското управление на Милуоки да довърши останалото.

Нищо не я задържаше. Но да стои в навеса и да пие кафе, да слуша ченгетата — дори когато те я нападаха по техния си мек скандинавски начин — ето нещо, заради което не искаше да си тръгва веднага.

Нямаше и нищо против отново да поговори с Дейвънпорт, помисли си тя. Къде се дяна той? Тя се надигна като се оглеждаше. Трябва да е навън.

Тя вдигна качулката си, пристегна я и сложи ръкавиците. Навън нещата бяха по-подредени. По-голямата част от пожарникарското оборудване бе вдигната, а няколкото съседни, които бяха дошли, бяха отпратени. Все още вонеше. Тя сбърчи нос и се огледа. Някакъв сътрудник дърпаше към къщата навито въже, дебело един инч, и тя го попита:

— Виждал ли си, ъ-ъ, Шели и онзи тип от Минеаполис?

— Мисля, че Шели е в къщата, а онзи тип се спусна с няколко човека до езерото да изследват следите от снегомобила. Сега говорят с другите там.

— Благодаря.

Тя погледна надолу към езерото като обмисляше дали да не слезе. Снегът беше дълбок, а и отново ѝ стана студено. Освен това, нямаше с какво да помогне.

Тя се върна в гаража за още една чаша кафе и откри, че вече е свършило. Термосите на Дейвънпорт бяха празни.

Дейвънпорт. Боже, съвсем неочаквано се държеше като тийнейджърка. Не че не можеше да си позволи малко... приятелство. Замисли се за последната си връзка — колко отдавна, една година? Започна да пресмята. Чакай, ужас! — повече от две години. Господи, почти три. Беше женен, макар че казваше очарователно *не съвсем* и цялата тази работа бе обречена от самото начало. Харесваха ѝ ласките му в леглото, но бе твърде привързан към кабелната телевизия — много лесно можеше да си го представи някъде като бавно натежаваща буца на кушетката.

Уедър въздъхна. Няма кафе. Тя сложи ръкавиците си, излезе навън и запристъпва тежко, все още с неохота към джипа си. В цялата околност това беше единственото място, където си заслужаваше да бъдеш тази нощ. Тук бе центърът на нещата.

Все повече усещаше студа. Дори и през ботушите чувстваше пръстите на краката си като чупливи. Долу при езерото светлините от множеството снегомобили огряваха къщата. Били са привлечени от пожара и ченгетата и вече, без съмнение, от цялата история около

убийството на семейство Лакорт. Грант беше малък град, където нищо особено не се случваше.

Айсмън се плъзгаше по езерото. Половин дузина шейни бяха скупчени близо до къщата на Лакорт. Всички наблюдаваха полицаите. Още две кръстосваха покрай брега, насочвайки се към къщата. Ако температурата бе по-висока с няколко градуса, стотици снегомобили щяха да са на езерото и щяха непрекъснато да прииждат.

На половината път той изостави утъпканата следа и проряза новонападалия сняг. Спря. Къщата на Лакорт беше на половин миля, но всичко около нея бе окъпано в ослепителна светлина. През един джобен бинокъл той видя джипа на Уедър все още на паркинга.

Той изръмжа, сложи очилата си в страничен джоб, където щяха да останат студени, предпазливо слезе от шейната и опита снега. Потъна един фут, докато стигна до по-твърда кора. Добре. Утъпка една вдлъбнатина и се настани в нея под заслона на шейната. Дори и вятърът със скорост пет мили в час бе убиец в такава нощ.

От дупката си чуваше боботенето на генератор и откъслечните викове на работещите мъже, които разпростираха нещо като брезент върху къщата. Далечните им гласове бяха като парченца звукови конфети — остри, изолирани подвиквания и крясъци в нощта. После фокусът му се измести и за първи път той чу другите гласове. Те бяха там през цялото време, като гръцки хор. Той се обърна бавно, докато застана с лице към мрака покрай потока. Звукът бе неземеен, звукът на глада. Не писък като на котка, а почти като на момичето, когато я режеше — тънък, треперещ, жалостив тон.

Койоти.

Пееха заедно, кървави песни след бурята. Той потрепери, но не от студа.

* * *

Но двадесет минути по-късно студът почти го беше надвил, когато видя малката фигурка да се приближава сама към червения джип. Да. Уедър.

В мига, когато тя се качи в джипа, той изтръска снега от дрехите си, прехвърли крак през шейната и запали мотора. Той наблюдаваше как тя включи светлините и даде на заден ход. Жената трябваше да отmine още по-нататък от него, така че той продължи да седи и да я наблюдава, докато се увери, че завива наляво и излиза навън. Все пак можеше да спре при пожарната, но там сега не правеха почти нищо освен поддръжка на оборудването.

Той се върна на утъпканата пътека, следва я около четвърт миля, после отново зави надясно в пресния сняг. Наблизо беше курортът Стакпоул, затворен за сезона, но отпред блестеше светлинен надпис. Можеше да излезе от езерото на плажа на курорта, да тръгне по пътеката за коли към магистралата и да я чака там.

В ума му изникна картината на нападението из засада. На потъналата в сняг магистрала тя щеше да кара бавно и той щеше да приближи джипа отстрани с шейната. От шест до десет фута трудно можеше да пропусне целта. Магнумът щеше да пробие стъклото като тоалетна хартия. Тя щеше да излезе от пътя и той щеше да спре и изпразни в нея целия пистолет. Дори и някой да го видеше, шейната бе най-съвършеното средство за бягство в дълбокия сняг. Никой не би могъл да го проследи, не и ако нямаше ски. Тук навън шейната бе фактически анонимна.

Бързо наближи покрития със сняг плаж и удари спирачки. Усети как машината подскочи и я подкара бавно през моравата на курорта и снежните преспи между две дървени бунгала. След последната буря пътеката за коли бе изчистена от снегорин, но не и сега, и той намали през преспите по нея. Спря малко преди магистралата, където синята ограда от бяла ела за спиране на вятъра щеше да прикрие шейната. Чувстваше се като ченге на мотоциклет, което чака зад рекламно табло.

Чакаше. Къде беше тя?

Отляво нещо се размърда, зърна го с ъгълчето на окоето си, внезапно и крадешком, бързо завъртя глава. Нищо. *Имаше някой там обаче...* Там. Куче, малка немска овчарка, уловена в светлината на външната лампа. Не. Не овчарка, а койот. Гледаше от храстите към него. После още един. Зъбене и ръмжене. Те никога не правеха така, никога. Койотите бяха невидими.

Той свали ципа на екипа си, извади пистолета от вътрешния джоб и се огледа нервно към храстите. Бяха си отишли.

Изад завоя при езерото се показаха светлини. Трябваше да е Уедър. Той прехвърли пистолета в другата си ръка. И за първи път се опита да пресметне подробностите на нападението. С едната ръка на ускорителя и другата на спирачките... Една ръка не му достигаше. Нямахме с какво да стреля. Трябваше да импровизира. Трябваше да използва ръката на спирачките. Но...

Фаровете приближиха и той сложи оръжието във външния си джоб. Джипът профуча край него и той регистрира бързо преминаващия образ на Уедър на прозореца. Качулката на анорака и шапката ѝ бяха свалени.

Той форсира шейната и тръгна след джипа като мина през плитката канавка от лявата страна на пътя. Джипът се отдалечаваше. Гумите му хвърляха облаци лед и солени топчици, които заблъскаха екипа и каската му като стрелички.

Тя караше по-бързо, отколкото бе очаквал. Долу в канавката е имало и други снегомобили, прокарали подобие на пътека, вече скрита от падналия през деня сняг. И все пак това не беше главната пътека. Той се удари в тежка туфа мочурлива трева и внезапно се озова горе във въздуха, задържайки се прав.

Някой друг ден когато можеше да вижда полетът би могъл да е възбуждащ, но този път той почти загуби равновесие. Приземи се с неравен удар и шейната подскочи под него залюлявайки се. Той се опъна, успя да я изправи. Бе петдесет ярда зад нея. Натисна лоста на ускорителя още по-силно, увеличи скоростта като стържеше през хвърчащия сняг, през върховете на малки храстчета, невидими буци... Зъбите му тракаха от грубото каране.

По-рано вечерта през магистралата бе минал снегорин и неравните снежни бразди проблясваха от дясната му страна. Той се придвижи по-наляво, далеч от изринатия сняг, който бе твърд и неравен и щеше да го изхвърли със сигурност. Стоповете на Уедър бяха точно *там*. Той се приближи още малко. Движеше се толкова бързо, че нямаше да може да спре в осветения от фаровете му обсег — ако долу, в канавката, имаше повалено дърво, щеше да го удари.

Току-що се бе сетил за това, когато видя приближаващата се гърбица — разбра какво е в мига, в който я връхлетя — бала сено на

дъното на канавката за забавяне на ерозията през пролетта. Дълбокият сняг я правеше съвършено препятствие за скок със снегомобил, но той не искаше да скача. Нямахше време обаче да я заобиколи. Нямахше време да направи нищо друго, освен да се стегне, и отново беше във въздуха.

Падна като бомба, тежко, отхвъркна, шейната забуксува през по-мекия сняг нагоре по левия банкет. Той с усилие я изправи надясно, загуби управление, изкачи десния банкет на изринатия сняг, наклони наляво и проряза дълга извивка отново към дъното.

Успя.

Айсмън се разтресе. За миг си помисли да се откаже, но тя бе точно *там*, толкова близо. Той заскърца със зъби и натисна по-силно. Приближаваше. Тридесет ярда. Двадесет...

Уедър погледна в страничното огледало и видя светлините на някаква шейна. Приближаваше се бързо. Твърде бързо. Идиот. Тя се усмихна като си спомни миналогодишното, заразило цялата област, нарушение. Пресечните точки на пътеките за снегомобили и обикновените пътища бяха маркирани с ромбоидни знаци с нарисован върху тях силует на снегомобил. Като знаци за пресичане на дивеч, но без думи. Предната година някой бе използвал черен спрей да изпише *пресечка за идиоти* на половината от знаците за снегомобили в Оджибуей Каунти. Работата бе свършена чисто, с шаблон, по няколко знака всяка нощ в продължение на една седмица. Журналистите пощуряха.

ДЕЙВЪНПОРТ.

В ума ѝ изникнаха лицето, раменете и ръцете му. Той бе стегнат, нащрек, като че бе наранен и имаше нужда от помощ и в същото време изглеждаше корав като железопътна стрелка. Тя се чувстваше като пелтек в присъствието му, усети как се опитва да му стане интересна. Вместо това половината от нещата, които изрече, звучаха като военновременни оскърбления. *ОПИТАЙ СЕ ДА НЕ ЗАСТРЕЛЯШ НИКОГО.*

Господи, тя ли беше казала това? Тя прехапа езика си. Защо? Опитваше се да го впечатли. Когато я фокусираше, той като че ли гледаше право навътре в нея. А тя харесваше това.

Подскачащата светлинка в страничното ѝ огледало отново привлече погледа ѝ. Глупакът със снегомобила все още бе в канавката, но почти я беше приближил отстрани. Тя хвърли поглед назад през рамото си. Ако правилно си спомняше, приближаваше Форест Драйв. Имаше канал и той щеше да катапултира в Прайс Каунти, ако се опитваше да кара с тази скорост по дигата. Състезаваше ли се с нея? Може би тя трябваше да забави.

Айсмън бе опиянен от техническата страна на убийството — ако имаше чувство за хумор, щеше да се засмее. Не можеше да отпусне ускорителя и да кара редом с нея, а ако отпуснеше спирачката... просто не се чувстваше в безопасност без да има някакъв допир със спирачката. Но нямаше избор. Вдигна ръката си от лоста за спиране, пъкна я в джоба, здраво хвана пистолета и го измъкна навън.

Видя я как се обръща назад към него...

Пет фута отзад, петнадесет фута отляво, малко по-ниско... Снегът, изхвърлян от джипа, още го шибаше, барабанеше по каската му. Стоповете ѝ просветнаха, веднъж, два пъти, три пъти. Удряше спирачки. Защо? Идваше ли нещо? Не се виждаше нищо напред. Той вдигна оръжието, разбра, че не може да се придържа към прозореца или дори към кабината на джипа, още по-малко към главата ѝ. Той видя част от лицето ѝ, когато се обърна назад. Стоповете още светеха... Какво? Какво правеше тя?

Той се приближи, лявата му ръка лудо подскачаше, докато непохватно я поддържаше с тялото си — препускането ставаше все по-грубо. Опита се да задържи — двете машини пореха диво снега с петдесет мили в час, четиридесет и пет, четиридесет, стоповете проблясват...

Накрая, съскайки на себе си като спукана гума, той пусна оръжието до крака си и дръпна назад ускорителя. Цялата тази работа беше лоша идея. Забави, пъкна пистолета обратно в джоба си и хвана отново спирачката. Ако имаше ловна пушка, ако беше светло, можеше и да успее.

Той вдигна поглед към джипа и видя профила ѝ, русата коса. Толкова близо.

Той забави, забави още повече. Тя спря да натиска спирачките. Той се обърна назад да провери пътя. И внезапно стената изникна пред него. Той рязко зави шейната надясно, удари спирачка, наклони се плътно надясно и насочи машината нагоре по насипа. Буца заледен сняг го подхлъзна, машината се завъртя на пътя и загуби скорост.

Той седеше в стряскащата тишина, загубил дъх. Сърцето му щеше да се пръсне. Пресечката на Форест Роуд — беше я забравил напълно. Ако бе продължил да я следва, щеше да се удари в стоманените тръби на водостока. Щеше да е мъртъв. Той погледна дигата, студът присвиваше стомаха му. Твърде близо. Той разтърси глава, завъртя шейната и се насочи към дома. Погледна назад преди да тръгне и видя задните й светлини да изчезват зад завоя. Трябваше да се върне за нея. И то скоро. Този път ще го планира. Ще го обмисли.

Уедър видя как снегомобила забави и изостана. Форест Роуд пробяга назад и тя стигна магистралата.

Той трябва да е разчел сигналите й. Тя бе видяла знака за пресечката на светлината на фаровете, осъзна, че няма време да спре и да го предупреди, и лудешки започна да натиска спирачки с надеждата да разбере.

И той го направи.

Окей. Видя задните му светлини, леко бодване от червено в мрака, и включи касетофона на таблото. Общинското радио Дълът предаваше „Малка нощна музика“ на Моцарт.

А сега да се върне към Дейвнпорт.

Наистина трябваше да разговарят отново. А това изискваше малко планиране.

Тя се усмихна на себе си. Скоро не беше се чувствала *така*.

4

Лукас караше след Кар по тъмната, отрупана със сняг магистрала. Камион с дърва — шест огромни трупи бяха завързани със синджир към ремаркетото — мина с пълен ход покрай тях и ги обгърна с ураган от сняг. Кар затъна с десните си колела в дълбокия сняг по склона и дори не забеляза. Миг по-късно покрай тях начумерено се затътри снегорин, после гъмжило от снегомобили.

Той се облегна напред върху волана и напрегнато се започна да се вира в мрака. Нощта като че изяждаше фаровете им. Минаха покрай снегорина и магистралата като че ли се разгърна за миг. Той отвори жабката, намери касета и я пхна в касетофона. Джо Кокър нахлу със своята „Черноок блус“.

Лукас се чувстваше като че ли се събужда от наркотичен сън — мозъкът му издихваше паяжини и прах. Бе се върнал от Ню Йорк и от бруталното преследване на хора. В Минеаполис намери... нищо. Нищо, което да прави, освен да работи за пари и да се забавлява.

През септември напусна града за две седмици заради улов за голяма речна риба в бунгалото си в Уисконсин на изток от Хейуърд. Повече не се завърна. Обаждаше се, поддържаше връзка със своите издатели, но не можа направо да отиде в новия офис. Чакаха го най-новият модел офис компютри, въртящ се стол за шестстотин долара, художествена гравюра на стената до окачената голяма риба.

Бе останал на север да се бори със зимата. Октомври беше студен. На Празника на Все светии откъм Южните Скалисти планини се бе извила зимна буря. Преди да утихне по земята имаше двадесет инча сняг, а преспите бяха високи пет-шест фута.

Студът продължи и през ноември, с малки безредици и отвратителна вихрушка от време навреме. Почти всяка седмица се натрупваше два-три инча пресен сняг. После в петъка след Деня на благодарността се разрази страховита буря, която навя допълнително

един фут сняг. Местните вестници я нарекоха Все светии Две и докладваха, че половината от бюджета за снегорините вече е изразходван. Чакаха ги още четири седмици зима.

Декември беше студен, падаше от време навреме и сняг. Тогава, на втори януари, снежна буря опустоши Северните гори. Все светии Три. Когато тя утихна, нови тридесет и четири инча сняг бяха натрупани върху предишния. Преспите достигаха стрехите на бунгалата край езерото.

Хората казаха: „Е, трябваше да видите какво беше през...“, но никой никога не бе виждал нещо подобно.

И след оттеглянето на бурята се разрази студът.

В нощта на трети термометърът в бунгалото му падна до минус двадесет и девет. На следващия ден температурата с усилие се покачи на минус двадесет — навсякъде училищата бяха затворени, радиото непрекъснато предупреждаваше за опасностите от пътуване — само при спешност. През тази нощ температурата в Оджибуей Каунти се потопи до минус тридесет и два градуса.

Почти нищо не се движеше. Скитащ се камион с дърва, заседнал снегорин, няколко чудаци със снегомобили. Полицейски коли. На открито бе опасно — толкова студено, че чак изглеждаше свръхестествено.

Той дремеше на кушетката пред камината, когато за пръв път дочу почукването. Седна мигновено нащрек, страхувайки се, че може да е била фурната. Но почукването спря. Той се намръщи като се чудеше дали не му се е сторило. Претърколи се на крака, слезе по стълбите към мазето, послуша се. Нищо. Пристъпи до прозореца на кухнята. Видя джипа на пътеката за коли и секунда по-късно иззвъня звънецът на предната врата. Аха. Който и да е бил, бе чукал на вратата на гаража.

Той отиде до вратата. Изгаряше от любопитство. Температурата се бе установила на минус двадесет. Погледна през прозорчето на вратата. Ченге с руска шапка и спуснати наушници.

— Да? — Лукас не можа да разпознае униформения анорак.

— Човече, имаме голям проблем в Оджибуей Каунти. Шерифът ме изпрати да видя дали ще дойдеш да хвърлиш един поглед. Най-малкото трима са убити.

— Влизай. Как разбра за мен?

Лейси пристъпи вътре и се огледа наоколо. Книги, няколко рисунки с водни бои на диви животни по стените, телевизор и стереоуредба, купчина главни в огнището, чистият мирис на горящ бор.

— Шерифът прочете онази история в „Милуоки Джърнъл“ за работата ти в Ню Йорк и затова че сега живееш тук. Той се обади в Минеаполис и те му казаха, че си тук горе, така че позвъни на шерифа в Сойър Каунти и разбра къде живееш. И ето ме тук.

— Лоша нощ — каза Лукас.

— Не знаеш и наполовина колко е лоша — обади се Лейси. — Кучешки студ.

Задните светлини на Кар премигнаха, после светнаха отново и той забави и спря, включи габаритите. Лукас се приближи изотзад и спря. Кар бе излязъл на магистралата и заобикаляше предната част на джипа си.

Лукас отвори вратата и излезе навън:

— Добре ли си?

— Има повалено дърво — извика в отговор Кар.

Лукас остави двигателя да работи, затвори вратата и енергично заобиколи джипа на Кар. Студът бе отцепил клон от едно кленово дърво и той беше паднал напреко на крайпътната канавка като едната му половина лежеше върху дясното платно на пътя. Кар го сграбчи за най-дебелата част, дръпна го и го отмести един фут. Лукас се присъедини към него и двамата заедно извлякоха дървото извън пътя.

— Студ — каза Кар и двамата се втурнаха обратно към колите си.

Уедър, сети се Лукас. Образът ѝ изскочи в паметта му щом тръгна след Кар. Наистина *това* можеше да се окаже ефикасен начин да се стоплиш. От известно време се бе отдръпнал от жените и започваше да чувства загубата.

Грант се появи пред тях като струпане на луминесцентни улични лампи в оранжево, последвани от знака на Мотел Райнс, после Харди и една бензиностанция, газова компания и магазин за

видеокасети под наем с жълта тента. Шерифът зави надясно при единствения светофар, преведе го през някакъв бизнес район, дълъг три пресечки, сви вляво при полузаровен знак стоп и се насочи по ниско възвишение. Отляво имаше борова горичка, която може би някога е била парк.

На върха на хълма се бе изправила църква с бяла дъсчена облицовка, заобиколена от горичка червен бор и малко гробище отзад. Шерифът мина покрай църквата и спря на улицата пред малка тухлена къща със светещи прозорци.

Лукас улови с фаровете си надпис — *ПАСТОРАТ*. Под него в курсив *Преп. Филип Берген*. Той спря след Кар, угаси двигателя и слезе от джипа. Въздухът бе толкова студен и сух, че сякаш му търкаха кожата с шкурка. Когато вдишваше, усещаше как по брадичката и под носа му се образуват ледени кристалчета.

— Онзи камион с дърва почти ни довърши — подхвърли Лукас, докато Кар слизаше от своя Сабърбън. От носовете и устите им изригваха валма пара.

— Проклет глупак. Обадих се и казах някой да го спре — каза Кар. — Да му даде да духа балона, да го забави. — Като тръгнаха да пресичат улицата, добави: — Не очаквам с нетърпение срещата.

Те се затътриха по снега на пътеката към остъклената веранда на пастората. Кар натисна звънеца на вратата, после склони глава и започна да потропва с крака. Някакъв мъж се приближи до вратата, надникна през прозорчето и после отвори.

— Шели, какво става там? — Берген придържаше вратата отворена като погледна любопитно към Лукас и добави: — Мъртви ли са?

— Да, хм... нека да си свалим ботушите, трябва да поговорим — отвърна Кар. — Това е нашият нов помощник, Лукас Дейвънпорт.

Берген кимна, надзърна към Лукас. По челото между очите се образува бръчица:

— Радвам се да се запознаем.

Свещеникът приближаваше петдесетте: широкоплещест месест скандинавец с руса коса и постоянно съмняващ се поглед върху бледото лице. Носеше вълнен пуловер и черни широки панталони; беше по чорапи. Думите му, когато заговореше, бяха меки и заоблени и

Лукас си помисли, че Берген не е от проповядващите огън и жупел, а по-скоро от майчинския тип.

Лукас и Кар струпаха ботушите си в предното антре и преминаха по чорапи през къс коридор покрай тежко разпятие с бронзов Иисус в италиански стил към всекидневната. Кар свлече екипа си за снегомобила, а Лукас стовари анорака си до обикновен дървен стол и седна.

— И така, какво се е случило? — повтори Берген.

Той се облегна на полицата над каменната камина, където зад стъклената вратичка тлееха остатъците на три брезови клона. Над рамото му надзърташе свещена гравюра на Дева Мария.

— Там има нещо странно.

Кар пусна екипа си на пода и се настани на ръба на претрупан с възглавнички стол. Подпря лакти на коленете си, сплете пръсти и се наклони към свещеника.

— Да? — намръщи се Берген.

— Когато ти се обадох, ти каза, че семейство Лакорт са били добре при тръгването ти.

— Да, добре бяха — Берген рязко вдигна глава. Изглеждаше уверен, невинен. — Не изглеждаха притеснени. Как, между другото, са били убити? Възможно ли е някой от тях... — Той отговори на собствения си въпрос като разтърси глава: — Не, не и те.

— Един пожарникар е видял джипа ти да минава покрай пожарната — продължи Кар. — Няколко секунди по-късно са получили тревогата за пожара. Когато пожарникарите стигнали там, вероятно пет-шест минути по-късно, станало ясно, че семейство Лакорт са били мъртви от известно време. Половин час, може и повече.

— Това не е възможно — незабавно се намеси Берген. Той се изправи, премести поглед от Лукас към Кар, очите му бяха потъмнели. Подозрение. — Шели... ти не мислиш, че аз съм замесен?

— Не, не, просто се опитваме да уточним нещата. И така, какво правеха те, когато си тръгнахте? — намеси се Лукас.

Берген се втренчи в него и каза:

— Вие сте човекът от Отдел „Убийства“, който живее в Сойър Каунти. Онзи, когото уволниха от Минеаполис.

— Какво правеха те? — повтори Лукас.

— Шели? — свещеникът погледна шерифа, който извърна поглед.

— Трябва да изчистим това, Фил.

— Господин Дейвънпорт е наемник тук, нали? — попита Берген като отново погледна Лукас.

— Имаме нужда от него, Фил — отвърна Кар като сега почти го умоляваше. — Няма кой друг да свърши това. А той е добър католик.

— Какво правеха те? — попита Лукас за трети път. Гласът му режеше като ръб на стъкло.

Свещеникът сви устни, движеше ги навътре и навън като разглеждаше и Лукас, и въпроса, после въздъхна и отговори:

— Когато си тръгнах, те бяха добре. Нямахте дори и сянка от проблем. Дойдох направо тук и бях все още тук, когато Шели се обади.

— Пожарникарите казаха, че не може да има грешка във времето — каза Лукас. — Бяха сигурни.

— Аз също съм сигурен — озъби се Берген.

Лукас попита:

— Колко дълго се задържа в къщата?

— Петнадесет минути, нещо такова — Той седеше полуизвърнат, и гледаше право в Лукас.

— Ядохте ли нещо?

— Тарталети. Чаша мляко.

— Тарталетите горещи ли бяха?

— Не, но всъщност тя ги сложи в хладилника, докато разговаряхме.

— На тръгване спря ли някъде? Дори за малко?

— Не.

— Значи отиде направо към джипа си, влезе и шофира с разумна бързина, докато излезеш на пътя.

— Ами... вероятно съм се помайвал малко край джипа преди да тръгна, минута или две — отвърна Берген. Знаеше накъде се насочваха и започна да разтяга времето. — Но не видях дори и сянка от тревога преди да тръгна.

— Беше ли включен телевизорът?

— М-м-м, не, не мисля.

— А радиото?

— Не. Ние разговаряхме.

— Имаше ли на масата вестник?

— Просто не мога да си спомня — повиши глас Берген. — Какви са тези въпроси?

— Можеш ли да си спомниш нещо, което е било специфично за този ден, нещо, което си видял в къщата на Лакорт, което може още да е там, оцеляло от пожара? Подложка за книги на масата? Каквото и да е?

— Ами... — свещеникът почеса носа си отстрани. — Не, не определено. Ще помисля върху това. Трябва да е имало нещо.

— Погледна ли часовника, когато се прибра вкъщи?

— Не. Но не беше минало много време, когато се обади Шели.

Лукас погледна Кар:

— Шели, можеш ли да се обадиш и да накараш някой да огледа набързо къщата. Да отиде в кухнята и да провери дали има купа с тарталети.

Той обърна глава към Берген:

— Замразените тарталети в купа ли бяха, или в някоя от онези кутии?

— В купа.

Обърна се към Кар:

— ... да провери дали има купа или чиния тарталети в мивката или на масата.

— Добре.

— Може да е измила чиниите — предположи Берген.

— Нямамо е много време — отвърна Лукас.

— Използвай телефона в канцеларията, Шели — каза Берген на Кар.

Лукас и той наблюдаваха как Шели затътри крака към коридора и Лукас попита:

— Дойде ли Франк Лакорт навън, когато тръгваше?

— Не. Каза ми довиждане на вратата. Всъщност, до кухненската маса. Клаудия дойде до вратата. Ходил ли си в католическо училище?

— Да, в гимназията.

— На това ли са ви учили там? Да разпитвате свещеници?

— Не ми пука, че си свещеник. Свидетел си на всички тези скандали през последните няколко години. Така е било от години и вие

сте го прикривали. Имаше половин дузина братя педерастии в моето училище и всички ги знаеха. А те нараниха не малко хлапета.

Берген се втренчи в него за миг, после се извърна и поклати глава.

— Носеше ли Франк Лакорт връхни дрехи, или изглеждаше ли, че се готви да излиза навън? — върна се към въпросите Лукас.

— Не — Берген вече бе утихнал, гласът му беше мрачен.

— Видя ли там някой друг?

— Не.

— Имаше ли наоколо снегоходки?

— Не съм видял.

— Забеляза ли следи от снегоходки навън?

— Не — разтърси глава Берген. — Не забелязах. Но валеше сняг.

— Мина ли покрай някакви коли като излизаше на пътя?

— Не. Колко далеч е от завоя при пожарната до къщата на Лакорт?

— Миля и нещо — отговори Лукас.

Берген поклати глава.

— Аз съм внимателен шофьор. Казах, че ми е отнело минута-две да стигна до завоя, но две минути би означавало тридесет мили в час. А аз не стигнах тридесет. Май карах доста по-бавно. А и влачех ремаркетото си.

— Снегомобил?

— Да, бях навън с момчетата от клуба, „Катерачите на Грант“, можеш да ги провериш.

Кар се върна:

— Оглеждат. Ще се обадят тук.

Лукас погледна към Кар:

— Ако е имало някой да изчаква тръгването на Отец Берген и ако този някой незабавно е примабил по някакъв начин Франк Лакорт навън, убива го, после убива и другите две жертви, веднага опожарява мястото и напуска лудешката и ако вкараме още малко време между пристигането на пожарникарите на място и намирането на телата — почти ще го докараме.

Кар погледна Берген, който сякаш обмисляше казаното от Лукас. Изглежда смяташе Лукас за враг, но сега той бе променил посоката.

— Окей — кимна Кар. Обърна се към Берген: — Мразя се, че те набърквам с това, Фил, но наистина има проблем. Може и да го разрешим. Когато беше там, за какво говорихте? Искам да кажа, не беше някаква изповед, нали? Аз...

— Всъщност говорихме за службите във вторник и идеята да направим обмен с баптистите. Искях да уточня някои основни правила.

— О, — сега Кар беше притеснен. — Е, можем да изчистим това по-късно.

— За какво е всичко това? — попита Лукас.

— Църковни работи, един спор, който се разрасна — обясни Кар.

— Може ли някой да извърши убийство заради това?

Берген се сепна:

— Господи Боже, не! Може да не те поканят на някое празненство, но няма да те убият.

Кар намръщено го погледна. Надолу по коридора телефонът иззвъня и свещеникът каза:

— Нека аз да вдигна. — Миг по-късно той се върна с портативен апарат и го подаде на Кар: — За теб е.

Кар го пое:

— Шерифът на телефона. — И след малко: — Окей, окей, ще ви видя там след малко... окей. — Той натисна бутона за прекъсване и се обърна към Лукас: — В мивката е имало купа, която би могла да е използвана за замразяване. Нямамо е нищо в нея, но е от този вид купи.

— Както ви казах — намеси се Берген.

— Окей — каза Лукас.

— Ако сме привършили тук, аз се връщам в къщата на Лакорт — продължи Кар. Той вдигна екипа си и започна да го навлича от краката. — Съжалявам, че те притеснихме, Фил, но трябваше.

— Тези убийства са една... гротеска — разтърси глава свещеникът. — Покварени. Ще започна да обмислям погребалната служба, какво да кажа на хората.

— Ще мине известно време. Трябва да ги изпратим в Милуоки за аутопсия — обясни Кар. — Ще поддържам връзка.

Когато отново бяха навън, Кар попита:

— Ще дойдеш ли с мен в къщата?

Лукас поклати глава:

— Не. Там няма нищо за мен. Предлагам ти да закопчееш мястото. Остави няколко сътрудника да отпъждат любопитните и койотите и изчакай момчетата от Медисън.

— Така ще направя. Всъщност мога да го направя и оттук, но... политика знаеш. — Той звучеше извинително. — Ще трябва да бъда там, навън, през следващите дни.

Лукас кимна:

— Така е при нас.

— Какво ще кажеш за Фил? Какво мислиш?

— Не зная — отвърна Лукас.

Някъде надалеч някой стартира верижен трион. И двамата се обърнаха по посока на звука, но не се виждаше нищо освен гаражът и уличните лампи. Звукът абразивно подчертаваше разговора:

— Нямаме много време. Наистина. Купата едва ли го оневинява. Но кой знае? Може и силен порив на вятъра да е свлякъл снега от покрива върху Лакорт за две минути.

— Може — каза Кар.

— Тази работа с баптистите — не е голям въпрос, а? — попита Лукас.

— По-голям е, отколкото той го представи — отговори Кар. — Какво знаеш за петдесятниците?

— Нищо.

— Петдесятниците вярват в прекия контакт с бог. Католическата църква учи, че само Църквата е истинският посредник на думата божия. Тя не приема идеята за директния достъп. В миналото от това са изригнали твърде много злини. Но някои католици — все повече и повече с времето — вярват, че може да има основателна причина за това.

— Така ли? — Лукас се бе отнесъл нанякъде.

— Баптистите се осланят на директния достъп. Някои от местните католици петдесятници, като Клаудия, говореха да се обединят с някои от баптистите и да споделят Светия дух.

— Това звучи доста сериозно — коментира Лукас.

Студът бе започнал да се процежда през краищата на анорака и той разкърши рамене.

— Но никой няма да извърши убийство заради това. Освен ако има някой ненормален, за когото не зная. Фил бе разстроен от факта, че Клаудия е разговаряла с баптистите, но те бяха приятели.

— А Франк? И той ли беше приятел на Берген?

— Франк бе от племето чипеуа — каза Кар. Той затропа с крака и погледна назад към дразнещия звук от верижен трион. — Считаше християнството за забавно. Но с Фил бяха достатъчно близки.

— Окей.

— И какво ще правиш сега? — попита Кар.

— Ще остана в някой мотел. Донесох си дрехи за два дни. Можем да се организираме утре сутринта. Ти ще избереш хората си, а аз ще им дам указания. Трябват ни пет-шест човека. Ще трябва да разговаряме с приятелите на Лакорт, децата от училище, някои от клиентите на ресторанта. И искам да говоря с онези пожарникари.

— Окей. Тогава ще се видим сутринта — каза Кар. Той се отправи към своя Сабърбън и промърмори повече на себе си: — Боже, каква бъркотия.

— Ей, шерифе?

— Да? — обърна се Кар.

— Петдесетниците. Не искам да звуча нелюбезно, но в действителност те не са ли нещо като Светите Ролери?

След миг Кар погледна през рамо и кимна:

— Нещо такова.

— Как така знаеш толкова неща за тях?

— Аз съм един от тях — отвърна Кар.

Утрото дойде с вледеняващ студ. Облаците се бяха разсеяли и ниската, остра като бръснач, слънчева светлина прорязваше червените борове, приютили мотела. Лукас, вдървен от твърде късото легло и твърде високата възглавница, вдигна ципа на анорака си, нахлузи ръкавиците си и излезе навън. Лицето му бе затоплено и меко от бръсненето — въздухът сякаш му удари ледена плесница.

Най-старата част на Грант бе построена върху едно възвишение отгатак магистралата срещу мотела — малки сиви къщи с простори за пране в задните дворове под снега. Кълбести спирали сив дим се виеха нагоре от двеста тенекиени комина и всепроникващият мирис на горящ дъб се носеше из града като мръсен скитник.

Лукас бе израснал в Минеаполис, беше се учил на риболов по градската част на Мисисипи, в сенките на грамадите тютюн, околоръстната железница и мостовете с шест платна — пълна с нефтени петна, износени гуми и умрели шарани, поделящи си място с калните низини. Когато започна да изкарва добри пари, той си купи бунгало на едно тихо езеро в Северните гори на Уисконсин. И започна да изучава малките градове.

Да изучава странните удобства и неудобства на това да познаваш всеки човек, да говори с хора, притежаващи пътища, езера и цели градски райони, носещи името на техните семейства. Хора, които изкарваха хляба си в горите, водеха туристи, отглеждаха ели, залагаха мрежи за бозайници и капани за птици.

Не бе Минеаполис, но на него му харесваше.

Лукас се прозя и заслиза към джипа си, премигваше срещу слънцето, а пресният сняг хрущеше под краката му. От лявата си страна чувстваше приятелски познатата тежест. Аноракът правеше непрактичен кобура и затова той бе увесил своя 45-калибров на рамото. Пистолетът просто бе *на мястото си*. Имаше известно време, откакто бе носил оръжие. Той докосна ципа, свали го един инч, после се ухили на себе си. Репетиция. Не че ще му потрябва.

Оджибуей Каунти *не беше* Минеаполис. Ако някой го преследваше тук, щеше да носи ловна или сачмена пушка, а не някакви си скапани 22-калиброви жезла. А ако се появеше някой с нещо наистина сериозно щеше да бъде нужен, колкото и някой камък. И въпреки това се чувстваше добре. Той отново докосна ципа с лявата си ръка и мислено пхна дясната под горнището.

Джипът бе изложен на свирепия студ през нощта, но мотелът осигуряваше подвижно захранване за радиаторите. Лукас измъкна удължителя от захранващия отвор, хвърли кабела на задната седалка, запали двигателя и го остави да работи, докато той си вземе от мотела чаша безплатно кафе.

— Студ — подхвърли той на собственика.

— Ако се застуди още, ще трябва да вкарам вътре и месинговата майmunка — отвърна човекът. Ръсеше остроумия цяла сутрин. — Вземи си и сладка кифличка, правим далавера с тях.

— Благодаря.

Студеният въздух още течеше през вентилационните отвори на радиаторите, когато Лукас се върна, балансирайки кафето и кифличката. Той изключи вентилатора и се отправи към града.

При убийствата в семейство Лакорт съществуваша само две реални възможности, мислеше си Лукас. Извършени са от някой странник, скитащ убиец с целящ грабеж, който е избрал къщата поради изолираността ѝ. Или пък са извършени с конкретна цел. Пожарът предполага наличие на причина. Скитникът би завлякъл тялото на Франк Лакорт вътре, би заключил вратите, изгасил осветлението и издухал. Ще има преднина с дни, докато се разкрият убийствата. А с този пожар не можеше да се измъкне с преднина повече от петнадесет-двадесет минути.

Ако е местен човек, означаваше, че е или някой побъркан подпалвач — не много вероятно — или нещо е трябвало да бъде заличено. Нещо, което посочва убиеца. Отпечатьци от пръсти. Семенна течност. Лични документи. Или пък огънят е с цел да се заблуди разследването?

Оръжието, намерено до Клаудия Лакорт, без да е стреляно с него, предполагаше, че в семейството са знаели, че нещо става, но не са се обадили на 911. Ситуацията може да е била все още неясна... хм.

А момичето с отрязаното ухо сигурно е било разпитвано. Още едно предположение, че нещо е ставало.

Образът на отрязаното ухо в пликчето изникна в главата му. Кар се бе навел и повърнал, защото беше човек, както някога е било и момичето Лакорт. По това време вчера тя е била жива, бърбела е с приятели по телефона, гледала е телевизия, изпробвала е дрехи. Правела е планове. А сега беше овъглена празна черупка.

За Лукас тя бе една абстракция — жертва. Това правеше ли го по-малко човек? Той се полуусмихна при тази интроспективна мисъл — опитваше се да стои далеч от интроспекцията. Вреди на здравето.

Но истината беше, че не го е грижа особено за Лиза Лакорт. Бе виждал твърде много мъртви деца. Бебета в кофи за боклук, убити от родителите си; току-що проходили дечица, пребити и осакатени; тринадесетгодишни, които се застрелваха един друг с непрекъснато ожесточение. Не че възрастните бяха по-добри. Съпруги, убити с юмруци, съпрузи, смазани с чук, хомосексуалисти, нарязани на парчета в лудостта на сексуалната ревност. След известно време всичко това вървеше заедно.

От друга страна, помисли си той, ако това беше *Сара*... Устата му се присви в тънка линия. Не можеше да сложи дъщеря си до тези образи на насилствена смърт, които бе натрупал през годините. Просто нямаше да си паснат. Но Сара бе почти готова да тръгне на училище, навлизаше в света на по-големите.

Върху кормилото кокалчетата му бяха побелели. Той се отърси от мисълта и погледна през прозореца.

Главната улица на Грант бе поредица от три пресечки с полузанемарени фасади на магазини, като градовете от стария запад. Комбинации, които биха изглеждали странно на друго място, бяха типични за Северните гори: автоматична пералня-книжарница-бар, магазин за индиански сувенири-компютри, сателитни антени-водопроводчик. Имаше две хлебарници, магазин за мебели, гъмжило от застрахователни агенти и посредници на недвижимо имущество, двама юристи. Областният съд бе ниска разхвърляна сграда от камък и стомана в края на главната улица. Група полицейски коли бяха на паркинга отзад и Лукас спря до тях. Един Бронко с непознато обозначение „ОКО 3“ беше паркиран на мястото за посетители до вратата.

Някакъв сътрудник, който излизаше, му кимна и поздрави „добро утро“ като любезно придържаше вратата. Канцеларията на шерифа бе зад втора врата, украсена със смели набръчкани постери против наркотиците и уханията на стар никотин и опънати нерви. Някаква репортерка и фотограф се бяха разположили в зелените столове от изкуствена кожа с белези от изгаряния от цигара и нещо като прорези с бръснач. Репортерката тъкмо оправяше червилото си в златен флакон с малка червена четчица. Тя вдигна поглед, когато влезе Лукас. Той кимна и тя кимна в отговор. На срещуположната стена имаше стоманена врата и прозорец с бронирано стъкло. Лукас отиде до прозореца, погледна към празното бюро зад него и натисна бутона за повикване до него.

— Това само ще ги вкисне — отбеляза репортерката.

Тя имаше конусообразно лисиче лице с дребна брадичка, големи очи и широки скули сякаш е била специално отглеждана за телевизията. Потърка устни една в друга, после затвори червилото, пусна го в чантата си и му изпрати неотразима усмивка. Операторът беше заспал.

— Да? Вие откъде сте? — попита Лукас.

Репортерката бе много хубава, с шаваци очи и тренирани изражения като неотдавна избраната гейша на всички американски момичета. Уедър никога не би могла да работи в телевизията, помисли си той. Чертите ѝ бяха твърде специфични. Но би могла да бъде филмова звезда.

— Милуоки — каза тя. — А ти от „Стар Трибюн“ ли си?

— Не — той разтърси глава, но не добави нищо.

— Ченге? — вирна глава репортерката.

— Заинтересован наблюдател — ухили ѝ се Лукас. — Има ли много репортери наоколо?

— Така мисля — бръчка проряза лицето ѝ. — Чух Осмиците да говорят по радиостанциите си, значи са тук някъде, а и Стриб дойдоха снощи. Вероятно са на езерото. Не си ли някой от лабораторията в Медисън?

— Не — отвърна Лукас.

Една изтормозена жена на средна възраст се засуети зад стъклото и попита:

— Дейвънпорт?

— Да. — Репортерката ухаеше на парфюм. Нещо с лек плодов аромат.

— Сега ще Ви вкарам — продължи жената.

— ФБР? — притискаше го репортерката.

— Не.

Жената натисна бутона за влизане и Лукас се промъкна през вратата, а репортерката извика:

— Кажете на шериф Кар, че ще излъчим нещо в ефир, независимо дали ще разговаря с нас, или не.

Кар имаше ъглов кабинет с изглед към паркинга, областния гараж и корозирала статуя на пехотинец от Първата световна война. По бежовите стени бяха увиснали дузина фотографии на Кар с други политици, три гравирани плочи, сертификат за бакалавър на Университета в Уисконсин/Ривър Фолс и две щамповани гравюри с риби в мукавени рамки под тях. На една странична маса бяха разположени компютър и лазерен принтер, а огромен, син телефон с тридесет бутона окупираше единия ъгъл на обширно орехово писалище. Кар седеше зад писалището и гледаше унило през касетофона към Хенри Лейси.

— Имаш си репортери — отбеляза Лукас, провирайки се през вратата.

— Като кърлежи по добитъка са — вдигна поглед Кар. — Добро утро. Влизай.

— Всичко, което можеш да получиш от кърлежите, е Лаймска болест — каза Лейси. — А репортерите могат да ти подпалят задника.

— Да им разреши ли да направят снимки на къщата? — попита Кар. — Всички напират.

— А защо не? — попита Лукас. Той влезе в кабинета и се отпусна на стола за посетители, хлътна и се намести удобно.

Кар се почеса по главата:

— Не знам... не ми изглежда според правилата.

— Виж, това са глупости — обади се Лукас. — Фасадата на една изгоряла къща не значи нищо за никого, особено ако той живее в Милуоки. Помисли за това.

— Да — все още с неохота промърмори Кар.

— Ако бях на твоето място, щях да начертая малка карта на мястото и да я пусна в обръщение — къде са били телата и т.н. — добави Лукас. — Това също са тъпотии, но те ще си помислят, че си страхотен тип. Ще те оставят намира.

— Май ще се възползвам от това — отбеляза Кар. Той отново се почеса по главата като размисляше.

— Дойдоха ли момчетата от Медисън? — попита Лукас.

— Преди два часа — каза Лейси. — При къщата са.

— Добре — кимна Лукас. — Как е там?

— Като снощи. Още по-грозно. Под главата на Франк имаше буца замръзнала кръв с размерите на бурканче за мляко. Ще преместят телата след около един час, но казват, че може да отнеме две седмици да обработят къщата.

— Трябва да ги притиснем. Там вътре има нещо, което ни трябва, иначе онзи тип нямаше да изгори къщата — раздражено коментира Лукас. — Две седмици? Невъзможно. — Те се нуждаеха от информацията *сега*. — Нещо по-ново?

— Да. Получихме обаждане — каза Кар.

Той се пресегна през бюрото и натисна бутона на касетофона. Изригна музика, някаква кънтри певица, и после се чу мъжки глас: *Кажете на шибаните тъпаци от ФБР да стоят далеч от белите жени или ще си получат каквото получиха Лакорт.*

Лукас изду долната си устна и разтърси глава — това бяха глупости.

Музиката се усили като че някой се бе оттеглил от телефона и после се обади нов глас: *Дайте на всички шест пакета шлиц и ги пратете долу в Чикаго с чернилките.*

Музиката се приближи, после се дочуха няколко неразбираеми думи, лаещ смях, прищракване и сигнал свободно.

— Обадили се на номер 911, където имаме възможност за автоматично проследяване. От обществен телефон в Лийджън хол е. Там вероятно са били петдесет човека — каза Лейси. — Повечето пияни.

— Точно на това ми прилича, на пиянски брътвежи — съгласи се Лукас. Загуба на време. — Какво е ФНР? Ресторантът?

— Да. „Форе Ноар“ — обясни Кар. Той го произнесе като „фор ъ нуа“. — Работата е в това, че всички в града ще узнаят за този разговор

до обяд. Момичето от пресцентъра разказа навсякъде. Момчетата от племето ще дойдат тук. Трябва да кажем на ФБР. Нарушаване на гражданските права е.

— А, не — изръмжа Лукас като затвори очи. — Не и федералните.

— Ще се наложи — поклати глава Кар. — Ще се опитам да го предотвратя, но се басирам, че ще са тук за уикенда.

— Кажи му за „уиндиго“ — каза Лейси.

— Има слухове из резервата, че „уиндиго“ е призован от зимата — още по-мрачно заяви Кар.

— Чух за това — каза Лукас — но не знам...

— Духове на канибали, скитащи из снежните преспи, които ядат хора — обясни Лейси. — Ако видиш някой, доведи го за разпит.

Той и Кар започнаха да се смеят, после Кар се обади:

— Май започваме да изкрейзваме. Не съм спал. Избрах няколко момчета да работят с теб, шестима са, най-умните, с които разполагаме. Долу в столовата са. Готов ли си?

— Да. Да тръгваме — каза Лукас.

Сътрудниците се бяха подредили около половин дузина рахитични квадратни маси, пиеха кафе и дъвчеха захаросани сладкиши, оглеждайки Лукас. Кар ги посочи с пръст един по един и ги представи. Петима носеха униформи. Шестият, по-възрастен мъж, беше облечен в дънки и дебел пуловер и носеше автоматичен пистолет точно отляво на пъпа, готов за дясната му ръка.

— Джийн Климпт, следовател — каза Кар като го посочи.

Климпт кимна. Лицето му бе дълбоко набраздено от времето — като носено от езерните води дърво. Очите му бяха бдителни, внимателни.

— Срецнахте се снощи в къщата.

Лукас кимна на Климпт, после огледа стаята. Най-добрите хора в отдела, беше казал Кар. С две изключения всички бяха бели и дръвници. Единият беше индианец, а Климпт — следователят, бе сух като гръмоотвод.

— Шерифът и аз разработихме няколко подхода снощи — започна Лукас. — Това, което ще правим днес, е да разговаряме с

хората. Аз ще поговоря с огнеборците, които са били първи в къщата. Трябва също да открием личните приятели на семейство Лакорт, училищните приятели на дъщеря им и хората, които са членове на религиозната група, към която е принадлежала Клаудия.

Говориха около двадесет минути като си разпределяха подготвителните стъпки. Климпт взе двама помощници за издирването на приятелите на Лакорт. Той щеше да говори и с хората от племето относно проблеми, свързани с работата, които Лакорт може да е имал в казиното. Други двама сътрудници — Ръсел Хинкс и Дъстин Бейн щяха да покрият всички къщи надолу по пътя към езерото и да питат дали някой не е видял нещо необичайно преди пожара. Предната нощ Климпт бе търсил най-бързите възможности.

— Аз ще координирам нещата през деня — обяви Лукас. — И ако някой открие каквото и да е, обадете ми се. Подчертавам — каквото и да е.

Докато хората се изнизваха навън, нахлузвайки палтата си, Кар се обърна към Лукас:

— Имам малко книжна работа преди да тръгнеш. Искам да узаконя положението ти.

— Добре — той последва Кар по коридора и когато се отдалечиха от другите, го попита: — Този тип, Климпт, ще работи ли с мен? Или ще създава проблеми?

— Защо мислиш така? — на свой ред попита Кар.

— Върша работата, която той може би е искал да получи.

Кар поклати глава:

— Джийн не е такъв. Изобщо.

Берген се препъна и влезе, огледа се и забеляза Кар:

— Шели, — извика той.

Кар спря и погледна назад. Берген носеше ветроустойчиви панталони и анорак от три части, електриково оранжева ловджийска шапка, скиорски ръкавици и тежки униформени ботуши. Приличаше повече на излязъл от форма дървар, отколкото на свещеник.

— Фил, как се чувстваш?

— Ти трябва да знаеш — каза дрезгаво той, докато сваляше ръкавиците си и ги пляскаше по бедрото си, вървейки в преддверието.

— Целият град говори, че Берген го е направил. Берген е убил семейство Лакорт. Тази сутрин на службата имаше по-малко от половината обичайни енориаши. Утре ще е цял късмет, ако дойдат и те.

— Фил, не знам... — започна Кар.

— Не ме будалкай, Шели — каза Берген. — Слухът излиза оттук. Аз съм основният заподозрян.

— Ако слухът идва оттук, аз ще го спра, защото ти не си основният заподозрян — отвърна Кар. — Нямаме никакви заподозрени.

Берген погледна Лукас. Долната му устна потрепери, той разтърси глава и се обърна отново към Кар:

— Малко си закъснял, Шели. И ти казвам, няма да се примиря с това. Аз имам репутация, а ти и твоята наемна пушка — той отново погледна Лукас и после Кар — я разрушавате. Това се нарича злословие или клевета.

Кар го хвана за ръката:

— Ела в кабинета ми, Фил. — После се обърна към Лукас: — Отиди в края на коридора и попитай за Хелън Арис.

Хелън Арис бе завеждаща канцеларията, жена с голяма коса, която би могла да е на четиридесет или петдесет, или в началото на шестдесетте си години. Тя дъвчеше дъвка и го наричаше „скъпи“, но свърши бумацината за пет минути. Когато привършиха, тя му направи снимка с Полароид, постави я върху пластмасовия формуляр, притисна бланката към гореща преса, тръшна пресата, изчака десет секунди и после му подаде новоизкованата карта за самоличност.

— Бъди внимателен там навън — каза тя. Звучеше досущ като от телевизионно полицейско шоу.

Лукас си взе един бележник от „Експлорър“ и реши да отиде до магазин Хардуер пеш. Той бе на една пресечка по пътя към магистралата. Денят щеше да бъде дълъг. Ако възнамеряваха да прекратят убийствата, трябваше да го направят до една седмица. И колкото можеха да съкратят срока, толкова по-добри бяха шансовете им.

На ъгъла имаше голям, колкото килер магазин за книги и вестници и той спря да си купи „Уол стрийт джърнъл“. Мина покрай магазин за тениски, друг за поправка на обувки и едната от хлебарниците, преди да пресече по средата към магазин Хардуер. На предната витрина имаше изложен вентилатор за сняг, а до него цяла купчина видеокасетофони и пластмасови шейни с цвят на детски пелени. Когато Лукас влизаше през вратата, се чу звънец. Във въздуха бе увиснал аромат на горещо кафе. На дървена табуретка зад гишето седеше някакъв мъж, четеше списание „Пийпъл“ и пиеше кафе от дълбока порцеланова чаша. Лукас се приближи до гишето. Под краката му проскърцваше старият дървен под.

— Дик Уестром?

— Аз съм — отвърна търговецът.

— Лукас Дейвънпорт. Аз съм...

— Детективът, да.

Уестром се изправи, наведе се през гишето и те се здрависаха. Беше огромен, петдесет паунда по-тежък за ръста си, с руса, клоняща към бяло, коса и големи воднисти очи с кравешки поглед, отбягващ този на Лукас. Той наклони глава към един стол в другия край на гишето:

— Момичето излезе да хапне нещо. Наоколо няма никой... можем да говорим тук, ако не възразяваш.

— Добре — съгласи се Лукас. Свали сакото си, заобиколи гишето и седна. — Искам да зная с точност какво се случи снощи, всичко поред.

Уестром бе намерил тялото на Франк Лакорт, почти спъвайки се в него, докато издърпвал маркуча от камиона.

— Не го ли видя веднага да лежи там? — попита Лукас.

— Не. Светлината идваше от пожара, той вече мъждееше, а Франк имаше отгоре си пласт сняг — отговори Уестром. Той говореше поверително, с ъгълчето на устата си, като че споделяше тайни в двора на затвора. — Лесно можех да го забележа, ако бях налетял направо на него, но от няколко фута... по дяволите, можеше и изобщо да не го забележа.

— Тогава ли за първи път разбра, че има мъртви хора?

— Ами, мислех си, че може да има някой вътре, чувстваше се миризмата. Тя ни удари още щом пристигнахме и мисля, че Дуейн каза

нещо като: „Имаме мъртвец“.

Уестром настояваше, че свещеникът бе минал покрай пожарната секунди преди тревогата.

— Виж. Нямам нищо против Фил Берген — продума Уестром като хвърляше крадешком погледи към Лукас. — Шели Кар се опита да изтръгне от мен снощи допълнително време, така че зная накъде се е насочил *той*. Но ще ти кажа това: аз правех два сандвича с шунка...

— Така ли? — безизразно подхвърли Лукас, за да накара Уестром да продължи.

— И Дуейн каза:

„Ето го и Отец Фил. Адска нощ да бъдеш навън“. Дуейн стоеше до предния прозорец и аз видях да минава Фил. Точно тогава се обади микровълновата печка. Искам да кажа, *точно в този миг*, когато гледах задните му светлини. Аз казах: „Е, той е важна клечка, с голям Гранд Чероки, така че може да отиде *където* си иска, *когато* си иска“.

— Като че не ти пука за него — коментира Лукас. А на Лукас не му пукаше за Уестром с тези бягащи, неспокойни очи.

— Ами, честно казано, не. Но това нищо не значи и той може да си върши работата — отвърна Уестром. Той неодобрително стисна устни. Докосна с очи лицето на Лукас и отново ги извърна. — Както и да е, тъкмо вадех сандвичите, от онези в целофановите опаковки, и се опитвах да ги сграбча за крайчеца без да се изгоря. Казах: „Ела и си вземи“ и телефонът иззвъня. Дуейн го вдигна и възкликна:

„Майната му“ и набра кода по бийпъра: „У Лакорт е, да тръгваме“. Аз още си стоях там със сандвичите. Така и не ги отворих. Не бяха минали и десет секунди откакто видяхме Фил. Шели се опита да ме накара да кажа, че са минали минута, две или три, но не беше така. Нямахме и десет секунди, а може да са били и пет.

— Хм — кимна с глава Лукас.

— Провери това с Дуейн — каза Уестром. — Той ще потвърди.

— Дуейн приятел ли ти е?

— Дуейн? Ами, не. Понасям го без проблеми. Ние просто знаеш как е, не... контактуваме.

— Знаеш ли за нещо, което Отец Берген да има срещу Лакорт?

— Не. Но той бе близък с Клаудия — отвърна Уестром като отличаващо засука думата „близък“.

— Колко близък? — наклони глава Лукас.

Очите на Уестром пробягаха през Лукас без да се спрат върху него:

— Клаудия си имаше име преди да се омъжи за Франк. Ходеше си. Тя беше хубаво парче и имаше големи... — Уестром захлупи с ръце гърдите си и ги заклати няколко пъти. — А Фил... Той е мъж. Да бъдеш свещеник и тъй нататък, трябва да е тежко.

— Мислиш, че той и Клаудия може да са се гушкали? — попита Лукас.

Уестром приседна по-близо на края на стола и поверително каза:

— Не знам със сигурност. Сигурно щяхме да чуем, ако беше така. Но може да е имало в миналото нещичко с Отец Фил. Сигурно Фил е искал да започнат отново, нещо такова — конвулсивно трепереше гласът на Уестром.

— Колко черни джипа има в Оджибуей Каунти? — попита Лукас. — Трябва да са доста.

— Хващам се на бас, че не са много, не и през зимата. Няма Гранд Чероки — те повечето са коли на летовниците. Не мога да се сетя за никой друг освен Фил. — Той любопитно изглежда Лукас: — Католик ли си?

— Защо питаш?

— Защото звучиш като че ли се опитваш да намериш оправдание за Фил Берген.

Бележките на Лукас гласяха: „Уестром, Хелпър“. Той зачерта името Уестром, отправи се към Експлоръра и се насочи по магистрала 77 към пожарната.

На дневна светлина и с току-що изринатите пътища, половинчасовото пътуване от предната нощ се съкрати на десет минути. От високите точки по пътя той виждаше до хоризонта низината с контрастиращите ѝ черни борови гори, прорязани от сребърния проблясък на заледените езера.

Пожарната бе жълтеникавокафяв дъсчен хамбар, построен върху бетонна плоча, сгъстен в борова горичка до самата магистрала. От едната страна сградата бе прихлупена от три огромни врати на гаражи за пожарникарските камиони. Поредицата малки прозорчета на канцелариите бяха на другия край. Лукас паркира на едно от четирите

изринати места и влезе в офиса. Нямаше никого. Друга врата водеше към задната част и Лукас провря глава през нея.

— Ало?

— Да?

Под светлината на силна лампа рус мъж с тежко телосложение седеше на един тезгях с разглобена рибарска макара пред себе си. Рядка, почти прозрачна брада покриваше наплютото му от акне лице. Очите му бяха сини и внимателни. Покрай едната стена зад него имаше кухненски кът. В другия край на стаята една хлътнала кушетка, две стари кресла и два дървени кухненски стола гледаха към цветен телевизор. Третата стена бе заета от шкафчета с катинари, като на всяко бе изписано фамилното име на човека. Друга врата водеше към навеса с камиони. Няколко стъпала се издигаха към полумансарда.

— Търся Дуейн Хелпър — каза Лукас.

— Аз съм. Ти трябва да си Дейвънпорт — отговори Хелпър. Имаше твърд, почти немски глас. Изправи се да се здрависат. Носеше дънки с широки червени тиранти върху синя дочена риза. Ръката му бе тежка, досущ като тялото му, напукана от мазоли. — Цял керван хора от телевизията току-що излязоха от пътя към езерото. Шерифът им позволи да направят снимки на къщата.

— Да, той смяташе да направи това — отвърна Лукас.

— Чух, че Фил Берген е основният заподозрян — грубо, като заплаха произнесе Хелпър.

Лукас разтърси глава:

— Все още нямаме никакви заподозрени.

— Аз чух друго — продължи Хелпър. По телевизията предаваха някаква шоу-игра и Хелпър взе дистанционното за да спре телевизора.

— Тогава това, което си чул, не е истина — остро произнесе Лукас.

Хелпър като че търсеше свада. Лицето му беше изопнато с малки очички. Играеше си с пръсти с брадата си, които бяха твърде къси за дебелината си, също като наденички. Лукас седна до кръглата маса напреко и започна с въпросите.

— Спомням си, че видях колата, но не си спомням дали беше, когато постъпи тревогата — каза Хелпър. — Май бях отишъл до прозореца и гледах навън, видях колата и после разговаряхме за нещо

друго, пак се върнах на прозореца и тогава постъпи тревогата. Не е както си спомня Дик.

— До колко си сигурен? И за двете?

Хелпър потърка челото си:

— Вероятно Дик е прав. Ние разговаряхме за това и той беше сигурен.

— Ако два пъти си ходил до прозореца, колко време би могло да измине? — попита Лукас.

— Ами, не знам, предполагам, че е било само минута-две.

— Така че, ако си ходил два пъти, не е изминало много време.

— Не, мисля че, не — отвърна Хелпър.

— Наистина ли видя джипа на Берген да излиза от пътя към езерото?

— Не, но такава бе впечатлението ми. Движеше се бавно, когато мина покрай нас и при този сняг набираше скорост. Сякаш току-що бе взел завоя към 77.

— Окей — Лукас се изправи и обходи стаята. Погледна към стълбите.

— Какво има там горе?

— Има стая с походни легла точно на върха. Аз живея отзад. Аз съм единственият професионален пожарникар тук.

— Имаш дежурства по двадесет и четири часа на ден?

— През деня и привечер имам почивки. Тогава викаме доброволци да поемат дежурството — обясни Хелпър. — Но, да, аз съм тук през повечето време.

— Хм — Лукас започна да обикаля из стаята. Бе притиснал с нокътя на палеца си горните си зъби и мислеше. Проблемът с времето ставаше все по-сложен. Той погледна Хелпър: — А какво ще кажеш за отец Берген? Познаваш ли го?

— Не много. Не вярвам да сме си казали повече от пет-шест думи. Обаче той пие. Понижили са го за шофиране в пияно състояние, но... гласът му заглъхна и той извърна поглед.

— Но какво? — Хелпър нещо не доизказваше, но искаше Лукас да го узнае.

— Шериф Кар е в областния съвет на пожарникарите — добави Хелпър.

— Така ли? И какво от това? — Лукас нарочно откликна късо и грубо.

— Той е гъст с Берген. Зная, че ти си външен, но ако аз говоря и това стигне до Шели, той може да ми навреди. — Хелпър остави това изявление да виси недовършено, изчакваше.

Лукас се замисли. Хелпър сигурно се мъчеше да си спечели съюзник или да създаде разцепление между него и Кар. Но защо? Най-вероятно бе разтревожен точно поради причината, която изтъкна — работата си. Лукас разтърси глава:

— Няма да стигне до него, ако не се наложи. Дори и да стане така, мога да запазя за себе си източника. Ако това е разумно.

Хелпър го изгледа за миг преценяващо, после погледна към пътя през прозореца:

— Е, първо за това шофиране в пияно състояние. Шели го хвана. Хвана го два или може би повече пъти.

Той погледна Лукас. Има още нещо, помисли си Лукас. Хелпър спомена за залавянето в нарушение само като проба.

— Какво друго? — притисна го той.

Хелпър се отприщи:

— Има слухове, че отец Берген е... че, ако си един грижовен татко, няма да поискаш момчето ти да пее в неговия хор, така да се каже.

— Че е гей? — Това щеше да е интересно. Гейовете от малките градове отнасяха всичко, особено ако бяха на показ. А един свещеник...

— Това е, което съм чувал — добави Хелпър. После предпазливо продължи: — Просто клюки. Никога не съм им обръщал голямо внимание. Всъщност не мисля, че е вярно. Но не знам. С тази работа, тези убийства, реших, че сигурно ще искаш да чуеш всичко.

— Със сигурност — Лукас си отбеляза нещо.

Поговориха още пет минути, после се влязоха трима сътрудници, привършили дежурството в къщата на Лакорт. Бяха премръзнали и веднага се захванаха за кафето. Хелпър се надигна да напълни още една кана.

— Какво става долу в къщата? — попита Лукас.

— Нищо особено. Момчетата от Медисън са плъзнали навсякъде — отвърна единият сътрудник. Лицето му бе зачервено като сурова

пържола.

— Шерифът там ли е?

— Върна се в офиса, ще разговаря с някои от хората от телевизията.

— Добре.

Лукас погледна отново Хелпър, който се суетеше покрай кафето. Пожарникар от малкия град. Чува разни неща, докато обсъжда клюки с двадесет или тридесет различни пожарникари всяка седмица, няма какво толкова да върши.

— Благодаря — каза той.

Кимна към Хелпър и се отправи към вратата, когато излизаше, телефонът зазвъня. Вятърът яростно го захвапа, той се сви срещу него и забърза към джипа. Бъркаше за ключовете си, когато Хелпър подаде глава от вратата и извика след него:

— Някой от сътрудниците те търси.

Лукас се върна обратно вътре и пое слушалката:

— Да?

— Ръсти е, в училището сме. По-добре размърдай задника си насам.

Прогимназията на Грант представляваше правоъгълник от червени тухли с разпръснати из моравата акценти от сини ели. Някакъв мъж в скиорски екип работеше на плоския покрив — свличаше снега. Дрезгавите стържещи звуци се носеха до безкрая в студения въздух. Лукас паркира отпред, вдигна ципа на анорака си и сложи ръкавиците. Надолу по улицата светещият надпис с името на банката и термометър показваше минус 21. Слънцето се търкаляше по южното небе, бледо като стара сребърна монета.

Когато Лукас влезе, Боб Джоунс го чакаше пред директорския кабинет. Джоунс беше червендалест мъж, оплешивяващ, с розови бузи, къс черен мустак на хитрец и професионално предразполагаща директорска усмивка. Беше облечен в син костюм, бяла риза с твърда яка, а вратовръзката му патриотично раирана в червени, бели и сини диагонали.

— Радвам се да се запознаем — каза той, когато се ръкуваха. — Чувал съм за вас. Секретно досие. Хайде, ще ви заведа в заседателната

зала. Името на момчето е Джон Мюлер.

Училището имаше широки бели коридори, боядисани в институционалното бежово, с жълто-кафяви шкафчета, разпръснати между корковите табла за съобщения. Въздухът миришеше на потни крака, хартия и стърготини от острилки.

По средата на коридора Джоунс каза:

— Бих искал да говорите с бащата на Джон за това. Когато приключите с него. Не мисля, че има проблем, но ако можете да му поговорите...

— Няма проблем — каза Лукас.

Ръсти и Дъсти седяха до заседателната маса и пиеха кафе. Ръсти бе качил краката си отгоре. И двамата бяха огромни, месести, с квадратни лица, бели зъби и красноречиво небрежни прически. Ръсти бе чипеуа, а Дъсти имаше прозрачната бледост на чистокръвен швед. Ръсти побърза да свали краката си от масата, когато влязоха Лукас и Джоунс, оставяйки мръсни локви по нея.

— Къде е хлапето? — попита Лукас.

— Върна се в часа по математика — отговори Дъсти.

— Аз ще го доведа — предложи Джоунс.

Той с готовност изчезна по коридора като подметките му отекваха по теракота.

Дъсти забърса с лакът водата от масата и побутна една папка към Лукас:

— Името на момчето е Джон Мюлер. Взехме досието му. Оценките му са най-вече отлични. Тих е. Баща му има магазин за препарирани животни в Каунти Ен, а майка му работи в хлебарницата на Гротек.

Лукас седна, отвори папката и започна да я прелиства.

— А какво ще кажете за другото хлапе? Казахте по телефона, че е убито още едно дете.

Ръсти кимна, гледайки Дъсти:

— Джим Харпър. Посещаваше това училище, седми клас. Беше убит преди около три месеца — обясни Ръсти.

— Двадесети октомври — допълни Дъсти.

— Каква е историята? — попита Лукас.

— Удушен. Първо помислиха, че е нещастен случай, но лекарката изпрати тялото в Милуоки и те заключиха, че е удушен. Не

заловиха никого.

— Първото убийство на местен жител от четиринадесет години насам — каза Ръсти.

— Иисусе, никой не ми е казал — възкликна Лукас. Той ги погледна.

Дъсти сви рамене:

— Ами... мисля, че никой не се е сетил за това. Малко е притеснително. Не стигнахме до нищо за това убийство. Нула. Минаха три месеца — мисля, че хората биха искали да го забравят.

— И той е посещавал това училище и е бил в един клас с момичето на Лакорт... Искам да кажа, боже...

Джоунс се върна и въведе в стаята едно момче. То бе мършаво, с щръкнали уши, косата му бе с цвят на узряло жито, очите му бяха големи, носът — тънък, а устата — широка. Носеше фланелена риза и избелели дънки над излезли от мода спортни обувки. Прилича на елф, помисли си Лукас.

— Как си? Джон? Така ли беше? — попита Лукас след като Джоунс се оттегли от стаята. — Разбрах, че имаш някаква информация за Лиза.

Хлапето кимна, седна върху стола от другата страна на масата и посочи с палец двамата помощници: — Вече го казах на тези типове.

— Знам, но искам да го чуя наново, ако нямаш нищо против — отвърна Лукас. Каза го сериозно, като на възрастен. Джон кимна също толкова сериозно. — И тъй, добре ли се познавахте с Лиза?

— Заедно пътувахме с автобуса. Аз слизам на Каунти Ен, а тя продължава.

— Тя каза ли ти нещо? — попита Лукас.

— Беше наистина уплашена — натърти Джон. Ушите му почервеняха, стърчащи от главата му като малки фризбита. — Тя имаше тази снимка, от училище.

— Каква беше тя?

— От някакъв вестник — каза Джон. — На нея беше Джим Харпър, момчето, което бе убито. Знаеш ли за това?

— Чух вече.

— Да, беше наистина като... — Джон извърна поглед и преглътна, после продължи: — Той лежеше гол на леглото и имаше

един гол мъж до него със, знаеш, това, ъ-ъ, искам да кажа — това му стърчеше.

Лукас го погледна и хлапето тържествено се взря в него:

— Имаше ерекция? Мъжът? — попита Лукас.

— Да — нетърпеливо отвърна Джон.

— Къде е снимката? — Лукас почувства гъделичкане — това вече беше нещо.

— Лиза я взе вкъщи — отговори Джон. — Искаше да я покаже на майка си.

— Кога? Кой ден? — попита Лукас.

Ръсти и Дъсти наблюдаваха разпита, шаваха с очи между Лукас и хлапето.

— Миналата седмица. Беше четвъртък, защото тогава магазинът е отворен през нощта и мама работи до късно, а когато се върнах у дома, татко готвеше.

— Знаеш ли откъде е взела снимката? — попита Лукас.

— Тя каза, че я е взела от някакво друго дете — сви рамене Джон. — Не знам кое. Бе цялата намачкана, като че минала през много ръце.

— Как изглеждаше мъжът? Разпозна ли го?

— Не. Главата му я нямаше — каза момчето. — Искам да кажа, не че снимката беше накъсана, но главата му беше отрязана сякаш някой не е насочил правилно фотоапарата.

По дяволите.

— И ти си видял само тялото му.

— Да. И някои неща около него. Леглото и завивките — отвърна Джон.

— Мъжът едър или дребен беше?

— Беше доста едър. Почти дебел.

— Какъв цвят бяха космите му? — попита Лукас.

Джон сведе глава, очите му се присвиха:

— Не си спомням.

— Не си забелязал много косми по гърдите, стомаха или около слабините? — Лукас се помъчи да улови някоя дума, с която да се обърне към хлапето: — Искам да кажа, като наистина големи?

— Не. Нищо такова... но снимката беше черно-бяла и не много добра — каза Джон. — Знаете онези вестници, Сюзър Валу?

— „Нешънъл инкуайърър“ — намеси се Ръсти.

— Да. Снимката беше такава. Не много ясна.

Ако космите не са му се сторили големи, значи типът вероятно е рус, помисли си Лукас. Черните косми върху евтината хартия ще се засилят.

— Щом не е била ясна, сигурен ли си, че е бил Джим? — зададе въпрос Лукас.

Момчето кимна:

— Беше Джим, със сигурност. На лицето му имаше усмивка, усмивката на Джим. А и той загуби един пръст и това се виждаше, ако погледнеш по-отблизо, виждаше се, че момчето на снимката няма пръст. То имаше обица и Джим носеше обица. Той първи в училище си сложи.

— Хм. Казваш, че Лиза е била уплашена? Как разбра това?

— Защото ми я показа — отвърна Джон.

— Какво? — намръщи се Лукас, пропускаше нещо.

— Тя е момиче. А снимката — знаете... — Джон неспокойно се размърда. — Нямахте да покаже *такова* нещо на момче, ако не беше уплашена.

— Окей.

Лукас зададе още въпроси, относно снимката, но не получи нищо повече.

— Баща ти в магазина ли е?

— Да, така мисля — кимна хлапето.

— Ти каза ли му за снимката?

— Не — Джон се размърда с неудобство — Искам да кажа... как можех да му кажа *такова* нещо?

— Окей — каза Лукас. — Дай да отидем там и аз ще му кажа, че си разговарял с нас. Така всичко ще е наред. И мисля, че трябва да го пазим в тайна.

— Със сигурност. На никого няма да кажа — отвърна Джон. — Не и това — разпалено каза той, с разширени очи.

— Добре — отвърна Лукас. Той се отпусна и усмихна: — Иди си вземи нещата и да отиваме у вас.

— Добре ли постъпихме? — лениво попита Ръсти, когато Джон излезе.

— Да, постъпихте добре — каза Лукас.

Двамата помощници плеснаха ръцете си и Лукас продължи:

— Свършихте ли с приятелите на Лиза?

— Да, с всички — отвърна Ръсти.

— Чудесно. Сега прослушайте приятелите на другото хлапе. На Харпър. Вижте дали има връзка между Лиза и Харпър — допълни Лукас. — И ако тази снимка е била разпространявана наоколо, потърсете кой го е направил.

Лукас използва телефона в учителската стая да се обади в кабинета на шерифа:

— Звучиш особено — каза той, когато се обади Кар.

— Прехвърлиха те от друг телефон. Имаш ли нужда от нещо?

— Подслушват ли ни?

— Не съвсем.

— Ще поговорим по-късно. Изникна нещо.

— Тръгнал съм за Лакорт.

— Аз също съм натам, значи ще се видим там — каза Лукас.

Той затвори незабавно, после набра повторно номера на шерифа, хвана Хелън, служителката от канцеларията, и я помоли да изрови папките по убийството на Харпър.

Джон Мюлер бе отишъл да остави учебниците си и да си вземе палтото и ботушите. Докато Лукас го чакаше на входната врата, извън звънецът и коридорите се напълниха с деца. Нечия глава в потока, не детска, подскачаше над другите и привлече погледа му. Докторката. Той пристъпи към нея. Бе издържал известно време без приятелка — мислеше, че може да се отърси от нуждата като се направи на отшелник и се изразходва физически. Грешеше, съдейки от напрежението в гърдите си... освен ако нямаше сърдечни проблеми. Уедър приближаваше към него като оправяше шапката си и слагаше прекомерно големи ръкавици с кожени длани. Тя кимна, поспря и каза:

— Някакъв напредък?

— Нищичко — отвърна той като поклати глава. *Не е хубава, помисли си той, но много привлекателна. Малко сурова сякаш би се забавлявала от юмручен бой от време навреме. С кого ли се среща? Трябва да си има някой. Типът сигурно е задник — сигурно има малки пискюлчета на обувките си и ги разресва сутрин преди да си сложи гел на косата.*

— Вземах проби за туберкулоза тук — тя кимна към коридора в посока на отворената двойна врата. Гимнастическия салон. — И едно от хлапетата бе уплашено до смърт, че някой ще дойде да го убие през нощта.

Лукас присви рамене:

— Обикновено така се прави. — Още щом го каза, усети, че е грешка.

— Господин Либерал — произнесе тя безизразно.

— Хей, нищо не мога да направя, освен да хвана кучия задник — раздражено реагира Лукас. — Виж, не исках наистина... — Той понечи да продължи, но тя се извърна.

— Направи го тогава — каза тя и блъсна вратата навън.

Лукас ядосано се облегна срещу таблото за съобщения при входа, наблюдавайки я как крачи към колата си. Реши, че има хубава походка. Когато се обърна отново към училището, съзря жълтокосо момиче, което наблюдаваше *него*.

Тя стоеше пред една класна стая и се взираше в него с особена настойчивост като че ли, да запамети лицето му. Бе висока, но лека, ъгловата, с начеващи признаци на подрастваща заобленост. Изглеждаше бледа като хартия. Най-странното нещо бе косата ѝ — мътножълта, цветът на венчелистчето на слънчоглед, и много късо подрязана. Със заострената си брадичка, големи полегати очи и къса коса, тя имаше безстопанствен вид, като малката кибритопродавачка. Носеше ръчно ушита рокля от тънка щампована памучна материя, с къси ръкави — лятното ѝ облекло. Държеше три книги, притиснати до гърдите си. Когато той я погледна, тя задържа очи върху него за миг. Погледът ѝ бе натежал от чувственост, изпитателен, но в същото време уязвим. После се извърна и се отдалечи.

Джон пристигна с дебел анорак и подплатена с кожа качулка и ръкавици.

— С полицейска кола ли си? — попита той.

— Не. С 4×4 — отвърна Лукас.

— Как така?

— Тук съм нов.

Бащата на Джон бе кротък мъж с кръгло лице, облечен в жълт вълнен пуловер и плюшени панталони.

— Как стана така, че не си ми казал? — попита той сина си.

Бе седнал на висок стол без облегалка. На стойката висеше полуопънатата лисича кожа. Джон сви рамене и извърна очи.

— Не го притискайте — отбеляза Лукас. — Днес той постъпи както трябва. Не искахме да си мислите, че сме го въртели на шиш. Щяхме да Ви се обадим, да присъствате, но вече бях там и той...

— Няма проблеми щом Джон няма неприятности — той потупа Джон по главата.

— Не, не. Постъпи както трябва. Умно хлапе е — добави Лукас.

Снимката бе критичната точка. Усещаше го, знаеше. Подсвиркваше си, докато шофираше към къщата на Лакорт. Имаше напредък.

Хелпър вършеше нещо на паркинга на пожарната — навиваше маркуч на една макара — когато Лукас мина покрай него. В разчистеното пространство от едната страна на пътеката за коли у Лакорт бе паркирана шерифска кола и един сътрудник му махна. Половин дузина мъже работеха или просто стояха около къщата, която бе покрита с брезентови армейски платна и приличаше на купа сено. Въжета, опънати на временни стълбове, минаваха през отворите в брезента. Лукас паркира до гаража и забърза навътре. До печката се топлеха двама сътрудници. С тях беше един от криминалната лаборатория в Медисън.

— Виждали ли сте шерифа? — попита Лукас.

— В къщата е — отвърна единият от сътрудниците. На техника той обясни: — Това е Дейвнпорт.

— Търсехме ви — каза техникът като се приближаваше. — Аз съм отговорникът тук... Тод Крейн.

Крейн изглеждаше като че ли е гладувал от дълго време. Пръстите и китките му бяха тънки, кокалести, а кожата върху оплешивяващата му глава бе опъната по черепа като калъф на банджо. Когато си стиснаха ръцете, прояви неподозирана сила — имаше хватка като стоманени клещи.

— Как е работата? — попита Лукас.

— Шибана бъркотия — отвърна Крейн. Той вдигна ръце и ги препъна. Бяха кокалено бели и трепереци от студа. — Който и да е бил, е разлял газ и бензин из цялата къща. Когато ги докоснеш, бу-ум. Намираме неща, изхвърлени направо през вътрешните стени.

— Корабно гориво?

— Да, така мислим. Може и направо бензин от снегомобилите. Открихме три туби от по шест галона. Семейство Лакорт са имали две лодки, плоскодънен кораб и рибарско оборудване, а при тях няма никакви туби с бензин. А корабното гориво, слагаш го в бутилка с фитил, наричат го коктейл Молотов.

— Някакъв шанс нашият човек да е бил наранен? Или изгорен? — попита Лукас.

— Няма как да кажа, но трябвало е да внимава — отговори Крейн. — Разлял е наоколо доста бензин. Този следобед ще дойде специалист по палежите да разследва дали можем да обозначим откъде е почнал пожарът.

Лукас кимна:

— Аз търся парче хартия — каза той. — Било е снимка, очевидно откъсната от списание или вестник. На нея има гол мъж и голо момче върху леглото зад него. Може да е в къщата.

— Да? Това ново ли е? — Веждите на Крейн подскочиха нагоре.

— Да.

— Мислиш, че се е опитал да я изгори? — попита Крейн.

— Мина ми през ума.

— Веднага ще ти кажа, че имаше два шкафа напоени и удавени в бензин, той е хвърлил бензин и в един килер, претърпан с книжа, снимки и други такива. Направил е същото и със скрина в спалнята на родителите, след като ги е напоил.

— Тоест, може би...

— Трябва да има някаква причина да овъгли мястото. Искам да кажа освен това, че е луд — допълни Крейн. — Ако просто ги бе убил и излязъл, щяха да минат един-два дни преди някой да ги открие. Щеше да има време да си изгради алиби. А така той за малко да си „изгори ръката“.

— Така че намерете хартията — каза Лукас.

— Ще потърсим — отвърна Крейн. — За бога, хубаво е да имаш нещо определено, което да търсиш.

Кар се приближи, докато разговаряха. Той бе станал по-благ от сутринта — мъничка усмивка на задоволство грееше на лицето му:

— Репортерите си отидоха си. Повечето от тях. Пфу.

— Вероятно са открили по-интересно убийство — каза Лукас.

— Говорих с Хелън в канцеларията — каза Кар. — Каква е тази работа с Джим Харпър?

— Ръсти и Дъсти откриха едно хлапе в прогимназията, което казва, че Джим Харпър е позирал за порноснимки с възрастен мъж — обясни Лукас. — Това е углавно престъпление за дългосрочна присъда и може да си заслужава да убиеш някого за това. Снимката е дошла от някакво долнопробно списание или вестник. Някакви деца се домогнали до нея и вероятно тя е била разпространявана из училище. Последна я е взела Лиза Лакорт. Тя я отнесла вкъщи в четвъртък и я показала на хлапето, с което разговарях.

— Кое е то? Хлапе от училището?

— Джон Мюлер. Баща му притежава магазина за препарирани животни — обясни Лукас.

Кар кимна:

— Знам го, разбира се. Семейството е наред. По дяволите, тези неща са навързани.

Лукас присви рамене:

— Това е една възможност. А родителите на Харпър тук ли са?

— Единият от тях, старецът, Ръс. Съпругата си замина преди години, отиде в Калифорния. Върна се за погребението обаче.

— С какво се занимава Харпър?

— Има бензиностанция при Накъл Лейк.

— Окей, ще отида там.

— Уха — разтърси глава Кар. — По-добре не ходи сам. Ще закъснееш ли?

— Сигурно.

— Харпър е отворен до полунощ. Не би говорил никога с нас, ако не се налага — никога с ченге. Дали да не издам разрешително за обиск за нещата около Джим Харпър в неговата къща? Ще вземем двама сътрудника и ще отидем късно. Ще ходя на църква.

— Добре — каза Лукас. — Харпър задник ли е?

— Да — кимна Кар. — Боже, ако тези два случая са свързани и можем да ги заковем за ден-два. Това ще ме направи много щастлив.

— Ще бъде ли отец Берген на службата тази вечер?

— Вероятно не. Доста е разтърсен. Ти го чу днес сутринта.

— Да — кръстоса ръце Лукас като наблюдаваше Кар. — Хлапето Мюлер каза, че възрастният мъж от снимката е бил едър. И може би рус или светъл. Хлапето не си спомня човекът да е бил космат, което означава, че вероятно не е имал много окосмяване.

— Като отец Фил — изчерви се Кар. — Е, не е бил Фил. Има хиляди тлъсти блондини в околността. Аз съм един от тях.

— Разговарях с пожарникарите. Уестром мисли, че Берген го е направил. Така каза. А прилича на човек, който е разговарял за това.

— Дик е клюкарската централа на целия град — каза Кар. После снижи гласа си до шепот: — Господ да го съди.

— Чувал ли си някога нещо за това Берген да е замесен в сексуални гафове?

Кар отстъпи крачка назад:

— Не. Категорично не. Защо?

— Вероятно са просто тъпотии. Носят се слухове наоколо, че той се забърква и с жени, и с мъже.

— Хомосексуалист? — Кар изглеждаше изумен. — Това е абсурдно. На кое потайно място се сблъска с тези неща?

— Просто разпитвах наоколо. Както и да е, налага се да говорим отново с него — каза Лукас. — След като свършиш работа? После можем да улучим и Харпър.

Кар изглеждаше разтревожен.

— Добре. Ще се срещнем в църквата в девет часа. Все още ли ще видим онези типове в пет?

— Да. Но не мисля, че ще има кой знае какво, освен ако Ръсти и Дъсти не се появят със снимката.

— Не възнамеряваш да разкъсаш Фил, нали? — попита Кар.

— Има нещо, което не съвпада тук — каза Лукас като избягваше прекия отговор. — Той сигурно премълчава нещо. Ще си помисля за това.

6

Жълтокосото момиче седеше върху кушетка със счупени крака, пушеше „Кемъл“ без филтър и решаваше задачи по математика. Старецът Шулер ще я награби, ако не привърши и с десетте. Тя мразеше Шулер. Той имаше начин да я притеснява.

Възглавничките върху кушетката бяха оплескани с Кока-кола и кафе, безформено сплескани от набръчканата тапицерия. Братът на жълтокосото момиче бе забелязал тази кушетка, докато седял на улицата в една късна дъждовна вечер, чакайки ежегодната пролетна уборка на вехтории, и я бе довял сам. Почти като нова, с изключение на възглавничките.

Тя въздъхна като си играеше с дима от цигарата. Издуха го навън. Опитваше се да мисли. Отсреща жената с писмата, как й беше името, блондинката, преглеждаше и разбъркваше буквите в „Колелото на съдбата“. Обърна две „т“ и публиката аплодира.

Един влак пътувал на запад с двадесет и пет мили в час. Друг влак пътувал на изток с четиридесет и пет...

Лайна.

Жълтокосото момиче погледна отново към телевизора. Жената с буквите бе облечена в бяла копринена рокля с дълбоко изрязано деколте, все едно платът бе просто прихванат, с подплънки на раменете. Добре изглеждаше в роклята — но имаше и външността, и тялото за това.

Жълтокосото момиче се оглеждаше всяка сутрин в огледалото от вътрешната страна на вратата като повдигаше малките си гърди с ръце, притискаше ги да образуват цепка, вглеждаше се в себе си отстрани и отпред, откъм гърба иззад рамо. Беше пробвала всички дрехи на Роузи и някои на брат си Марк. Ризите на Марк бяха най-хубави. Следващото лято ще слиза с тях в центъра, до Джук, без сутиен. Ако леко потъркаше зърната на гърдите си, те се втвърдяваха и леко изпъкваха през материята на тениската като извиеше гръб. Много секси.

Ако разстоянието между влаковете е двеста мили, колко дълго ще...

По пода до краката ѝ бяха разпилени остатъци от пликчетата „Доритос“. Кръгъл картонен поднос, белязан с омазнени трохи от замразен шоколадов кейк, се бе разположил върху изкорубената маса за хранене с телевизора. Алуминиевият пепелник бе препълнен с угарки и тя току-що бе хвърлила горящ фас в отвора на почти празна кутия Кола. Фасът тлееше във влагата на дъното и вонята на горящ влажен тютюн се сгъсти във въздуха, а над всичко това властваше миризмата на застояла утайка от кафе, развалени банани и мухлясал хамбургер.

В „Колелото на съдбата“ състезателите бяха открили буквите о--- --н-. Тя се втренчи като мърдаше устни.

Обръщане? Не, че можеше да е това, просто така си мислиш заради „о“ и „н“.

Хм. Може да бъде...?

Камионетката заръмжа по пътеката за коли и сърцето ѝ прескочи. Момичето скочи на крака и надзърна през прозореца, видя го да слиза, усети как дъхът ѝ замира. Фаровете му още светеха, и той заобиколи отпред и провери едната гума. Понякога той ѝ приличаше на петел. Тежеше много и имаше онзи обърнат навътре поглед, сякаш нямаше реален досег със света. Имаше избухлив нрав и вършеше неща, за които после съжаляваше. Удряше нея. Удряше Марк. Винаги се извиняваше...

Друг път, когато беше с нея или с Марк, с Роузи или с другите, когато правеха верижно чукане... тогава беше различен. Жълтокосото момиче бе виждало веднъж затворен в клетка вълк. Той седеше зад телената ограда и я наблюдаваше с жълтите си очи. Очите казваха: *Ако само бях там навън...*

Понякога и неговите очи бяха такива. Тя потрепери — не беше петел, когато гледаше така. Беше нещо друго.

Той беше добър с нея. Носеше ѝ подаръци. Никой никога не ѝ бе носил подаръци — не и хубави — преди него. Майка ѝ можеше да ѝ донесе рокля, купена от втора употреба, или някакви дънки от Кей Март. А той ѝ беше дал уокмен и куп касети, може би вече двадесет. Бе ѝ купил шикозни дънки и бюстие, а на два пъти ѝ бе носил цветя. Карамфили.

И я извеждаше на вечеря. Първо ѝ донесе книга от библиотеката, която показваше различни видове сребърни прибори — тънките вилици за месо, широките вилици за салата, малките ножчета за масло. След като ги изучи всички, те разговаряха за различните видове салати и ордъври, за супите и десертите. За това да загребваш със супената лъжица навън, а не към теб, да държиш лявата си ръка в скута.

Когато бе готова, го направиха наистина. Тя взе една рокля с разголени рамене на Роузи и някакви ниски черни обувки. Той я заведе в Дълът, в Холидей Ин. Тя бе стъписана от салона, с изглед към Супириър. Винаги щеше да го помни.

Обичаше го.

Нейният старец беше изчезнал преди две години, прогонен от Роузи и майка ѝ, шест месеца преди ракът да убие майка ѝ. Всичко, което той ѝ бе дал някога, са посинените очи. А веднъж я бе ударил отстрани, точно под мишницата, толкова силно, че тя едва дишаше в продължение на цял месец и мислеше, че ще умре.

Беше още по-лош с Роузи — опитваше се да чука Роузи, а всички знаят, че това не е правилно. Когато Роузи отказа да се чука с него, той я даде на Ръс Харпър за няколко гуми.

Когато започна да хвърля погледи на жълтокосото момиче — когато започна да ѝ се показва, да пикае в тоалетната при отворена врата, знаейки, че тя ще мине, когато връхлетя при нея под душа — точно тогава Роузи и майка ѝ го прогониха.

Не че се налагаше.

Нейният старец носеше безформени широки гащи и старомодни фланелки без ръкави, които очертаваха тлъстото му шкембе, увиснало под гърдите му като прасе в хамак. Не можеше да му говори, камо ли да го гледа. Ако някога дойдеше в спалнята ѝ, щеше да го убие.

Каза му го.

И наистина щеше да го направи.

Този мъж беше различен. Гласът му беше мек и когато я докосваше по лицето, го правеше с върха на пръстите си или с горната им част. Никога не я удряше. Никога. Беше образован. Разказваше ѝ разни неща. Разказа ѝ за обиграните жени и за нещата, които трябва да знаят. За обиграната любов.

Той я обичаше и тя го обичаше.

Жълтокосото момиче отиде на пръсти до двойната спалня и надникна. Роузи бе заспала с лице във възглавницата. От коридора върху нея падаше триъгълник светлина. Единият ѝ крак бе изпружен надолу, увит от коляното до глезена с дебел пласт бинт. Жълтокосото момиче тихичко затвори вратата като придърпа дръжката докато чу лекото прищракване.

Той се изкачваше към площадката, когато тя стигна до вратата. Носеше торба с продукти. На пода имаше локва студена вода и тя стъпи в нея:

— По дяволите.

Избърса крака си в дрипавата черга и отвори вратата. Едрото му лице бе зачервено от студа.

— Здравсти — каза тя. Повдигна се на пръсти и го целуна по бузата — бе видяла това, в старите филми по телевизията и то ѝ изглеждаше толкова... правилно. — Роузи спи.

— Студ — каза той сякаш отговаряше на нечий въпрос. Блъсна вратата и тя се отдалечи към предната стая като въртеше бедра под ватирания халат. — Роузи боли ли я все още?

— Да, вие като кучка по цял ден. Докторът пак идва и извади дренажа, но ще мине още една седмица, докато извади конците. Усмърдя цялата къща като извади дрена. От крака ѝ рукна гной.

— Отвратително — обади се той. — Как мина рожденият ден?

— Окей, само че Роузи бе скапана заради крака си. — Предния ден жълтокосото момиче бе навършило четиринадесет. Тя погледна към остатъците от кейка на пода: — Марк изяде почти цялата торта. Приятелят му имаше някаква трева и всички се разкапахме.

— Звучи като добро прекарване. — Бузите му бяха червени като на веселия стар Св. Никола. — Получи ли нещо хубаво? За рождения си ден?

— Петдесетте долара от теб бяха най-хубавото — отвърна тя като взе ръката му и се усмихна. — Роузи ми подари тениска с „Чили пепърс“, а Марк — албум за уокмена.

— Е, и това звучи доста добре — каза той. Стовари продуктите на кухненската маса.

— Днес в училище имаше едно ченге. Никога не съм го виждала преди — каза жълтокосото момиче.

— О, така ли? — Той извади от торбата стек с шест охладени бутилки вино, спря и я погледна: — Този тип изглежда като задник, едър, нали?

— Доста добре изглеждаше, но сякаш би могъл да бъде доста подъл — отвърна тя.

— Ти разговаря ли с него?

— Не. Но той извика няколко хлапета в канцеларията. Приятели на Лиза.

— Какво са му казали? — Гласът му беше остър, въпросите — резки.

— Ами, всички за това говореха в стола. Никой нищо не знаеше. Но това ченге заведе Джон Мюлер у тях.

— Детето на оня с препарираните животни? — Тънките му вежди подскочиха.

— Да. Джон пътуваше с Лиза в автобуса.

— Хм — той порови в торбата, лицето му беше замислено.

— Ченгето разговаря с лекарката — добави тя. — Тази, която се грижи за Роузи.

— Какво? — Той рязко извърна глава.

— Да. Разговаряха в коридора. Видях ги.

— За Роуз ли разговаряха? — Той погледна към затворената врата.

— Не знам, не бях толкова наблизко. Само ги видях да говорят.

— Хм. Той отпуши една от винените бутилки и я подаде на жълтокосото момиче. — Къде е брат ти?

Загриза я ревност. Той си падаше по Марк и му помагаше да напредва.

— При Рики е, работят по колата.

— Пинтото?

— Да.

Мъжът тихичко се засмя, но тя усети неприятна нотка. *Той ли ревнуваше? От Рики, че е с Марк? Тя отпъди тази мисъл.*

— Пожелавам им всичко хубаво — каза той. Той я фиксираше с поглед, а тя отстъпи и седна на кушетката като отпиваше от виното. — Как я караш?

— Окей — отвърна тя и се извъртя. Опитва се да звучи хладно. *Окей.*

Той коленичи пред нея и започна да разкопчава блузата ѝ. Тя отново почувства онази тежест в гърдите, като че дишаше под вода. Остави настрана виното и му помогна да издърпа блузата ѝ, остави го да я обгърне и да освободи сутиена — беше ѝ показал как може да го прави с една ръка.

Тя имаше твърди като тарталети гърди с малки корави зърна.

— Чудесно — прошепна той. Започна да търка едното ѝ зърно, после се изправи и свали ципа си. — Да опитаме така.

Тя знаеше, че той я наблюдава. Настойчивите му очи я следяха, той отмахна косата от лицето ѝ.

Зад него русата жена от „Колелото на съдбата“ обръщаше последната буква.

Две минути пауза — гласеше надписът.

Когато Айсмън си тръгна, той се насочи към главния път и спря до първия знак стоп. Седеше, пушеше и мислеше за Джон Мюлер и Уедър Каркинен. Появяваха се толкова обезпокоителни факти. Той се опита да ги проследи наум и не успя — те бяха заплетени като свърталище на плъхове.

Ако снимката излезеше наяве и те го идентифицираха, щяха да го съдят за сексуално престъпление. Искаше да спре това. Когато Харпър се обади и каза, че Франк Лакорт има снимката, но не знае кой е на нея, всичко, което искаше бе, да си я вземе. Да я вземе преди да я вземе шерифът.

После бе убил твърде бързо Клаудия и не намери снимката. А сега снимката означаваше, че ще го обвинят за убийствата. Нещо повече — когато я видят, щяха да разберат всичко.

Но все пак той беше в идеалната позиция да следи разследването. Щеше да разбере, когато откриеха снимката. Сигурно щеше да разполага с малко време — поне преди да я види Уедър.

Беше лудост да остави хлапето да вземе снимката. Но имаше нещо в това да се видиш, да се съзерцаваш от разстояние. А сега — видял ли я е Джон Мюлер? Имаше ли копие и дали знаеше откъде е?

Ако намереха снимката, щяха да имат откъде да започнат. И ако я покажеха на достатъчно хора, щяха да стигнат до него. Трябваше да я

намери. Може да е изгоряла в пожара. А може и да не е. Може детето на Мюлер да знае всичко.

И Уедър Каркинен. Ако тя видеше снимката, щеше да го познае със сигурност.

По дяволите.

Той свали прозореца на няколко инча и хвърли цигарата в снега.

Веднъж бе познал себе си в един филм. Комедия. *Ловци на духове*. Глупава сцена — някакъв мръднал, откачалка, бе обсебен от зъл дух и говореше на един кон. Когато кочияшът на кабриолета започна да му вика, откачалката изръмжа, очите му почервеняха и злата сила лумна срещу кочияша.

Много смешно — но Айсмън бе зърнал себе си там, само за миг. Той също имаше някаква сила вътре в себе си, но в това нямаше нищо забавно. Силата бе мощна, не се боеше от нищо, беше всемогъща. Манипулираше събитията иззад кроткото непривлекателно лице. Изригваше, когато бе необходимо.

Той имаше повтарящ се сън, в който една жена, блондинка, го гледаше. Очите ѝ го шибаха безучастно. И той оставяше силата да лумне от очите му, просто един проблясък, който я улавя, и той усеща еротичния ѝ отклик.

Той се чудеше на Уедър. Беше там, гол под болничната нощница, тя го преглеждаше. Той изпусна огъня като се опита да я притисне в ъгъла, но тя сякаш не забеляза. Той се отказа.

Често мислеше за нея след този случай. Чудеше се как ѝ е изглеждал — трябва да си е помислила *нещичко*, беше жена все пак.

Айсмън погледна към вледенената околност в светлината на фаровете.

Хлапето Мюлер.

Уедър Каркинен.

Около час след смрачаване работната група по разследването се събра в кабинета на Кар. Климпт, следователят и още двама бяха покрили приятелите на Лакорт и не бяха открили нищо важно. Нямаше никаква вражда, нямаше нищо криминално. Пътят покрай Сторм Лейк бе изследван от единия до другия край и всички, с изключение на двама-трима, можеха да дадат обяснения за действията си по време на убийствата — а другите няколко не приличаха на евентуални извършители. Няколко души бяха видели отец Берген да товари шейната в ремаркетото си.

— Ами казиното? — попита Лукас Климпт.

— Нищо и там — отвърна Климпт като поклати глава. — Франк нямал нищо общо с пари, даже не ги докосвал. Нямало и как да изхитрува нещо. Той отговарял за безопасността на мястото, най-вече се справял с пияниците. Просто не е имал никакъв достъп, който да му донесе неприятности.

— Хората от племето мислят ли, че е надежден?

— Да. Не знаят за никакви проблеми с пари. Не е залагал на комар. Не вземал наркотици. Преди години пиел, но престанал. Да ти кажа истината, това е задънена улица.

— Добре... Ръсти, Дъсти, какво става със снимката.

— Не можахме да открием никой, който да признае, че я е виждал — отговори Ръсти. — Разговаряме с приятелите на Лиза Лакорт, но има някаква грипна епидемия и не сме стигнали още до всички.

— Продължавайте да настоявате.

Решиха следващия ден да бъде почти същия. Още един да помага на Ръсти и Дъсти да проверяват приятелите на Лиза.

— И искам да започнете да разпитвате и приятелите на Джим Харпър, ако откриете такива.

* * *

Следователският отдел на шерифа бе разположен в ъглов кабинет. Единият следовател не вършеше нищо, освен разследвания по благосъстоянието. Работеше от седем до три и не беше включен в случая с убийствата. Другият бе прихванал от дъщеря си заушка и бе в отпуск по болест. Третият бе Джийн Климпт. Климпт не беше казал почти нищо по време на събирането. Въртеше между пръстите си незапалена цигара, наблюдаваше Лукас, преценяваше го.

Лукас се премести на бюрото на този със заушката и Хелън Арис му донесе кутия с две заключващи се чекмеджета за книгата и личните вещи.

— Донесох делото на Харпър — каза тя.

Бе страховита жена с много дълга коса и няколко слоя тежък грим.

— Благодаря. Има ли тук някъде кафе? Машина с монети?

— Има кафе в работното помещение, мога да те заведа.

— Супер.

— Той се помъкна след нея като си бърбеха. Бе разпознал нейния тип, още когато Кар го изпрати да му направи картата за самоличност. Тя знаеше всичко и всеки в отдела. Познаваше формулярите и кое е правомерно, държавните закони и кой кого чука. Не трябва да се будалкаш с нея, ако искаш животът ти да протече гладко до пенсия.

Не бива и да я омайваш с фалшиви комплименти. Лукас не се и опита — взе кафето си, благодари ѝ и го отнесе в кабинета. Наоколо се мотаеха сътрудници и няколко цивилни служители, по един, по двама, оглеждаха го от глава до пети. Той загърби безредния парад като се зарови в купчината книжа върху първия истински случай на убийство в околността от шест години насам.

Джим Харпър беше намерен в мъжката тоалетна на една бензиностанция в Бон Плейн на седемнадесет мили на изток от Грант. Клупът на хавлиената кърпа бил стегнат около врата му. Дънките Ливайс и жокейските му шорти били свлечени под колената. Вратата била заключена отвътре, макар че автоматичната ключалка би могла да се затвори и отвън. Така че това не означаваше нищо. Момчето било

намерено от собственика на бензиностанцията, когато отворил за работа сутринта.

Бащата на Харпър бил разпитван на два пъти. Първият път, на утрото след убийството, било съвсем набързо. Следователите били убедени, че е нещастен случай по време на акт на мастурбация. Единствената интересна точка от предварителното разследване била една бележка, предназначена за Кар: *Шели, това не ми харесва. По-добре да предприемем аутопсия — Джийн.*

Климпт. Бюрото му бе в ъгъла и Лукас погледна натам. Бе спретнато подредено, безлично, с изключение на една фотография в сребърна рамка. Той блъсна стола си назад и погледна отблизо. Хубава жена, облечена според модата от края на петдесетте или началото на шестдесетте години, с бебе в ръце. Лукас повика Харис, помоли я да открие Климпт и се върна към делото на Харпър.

След аутопсията един съдебен патолог от Милуоки се произнесъл в полза на убийство вследствие на удушаване. Ръс Харпър, бащата на момчето, отново бил разпитван, този път от двама държавни следователи на углавни престъпления от Милуоки. Харпър не знаел нищо за каквото и да е, казал той. Джим бил станал необуздан, пиел много и май пушел марихуана.

Това не им харесало, но трябвало да оставят нещата така. Ръс Харпър не бил заподозрян — работел в бензиностанцията си, когато момчето било убито, и непредубедени очевидци можели да потвърдят това под клетва. Присъствието му там било потвърдено и от касови бележки върху които били отбелязани времето и неговите инициали.

Държавните следователи разпитали и дузина други хора, включително и връстници на Джим. Те всички отrekli да са му приятели. Единият казал, че Джим няма никакви приятели. Никой не видял момчето на бензиностанцията на кръстопътя. В деня, когато бил убит, никой не го бил виждал след училище.

* * *

— Чух, че си искал да говориш с мен?

Климпт бе едър мъж в средата на петдесетте, с дълбоки сини очи и леко розови бузи. Бе облечен в син анорак, разкопчан, с кафяви

ботуши и вълнени панталони, пъхнати в тях; носеше чифт кожени ръкавици. Диагонално през лявото му бедро бе увиснал хромиран пистолет. Оттам той можеше да го извади с дясната ръка, дори и да бе зад волана на кола. Гласът му стържеше като чакъл.

Лукас вдигна очи и каза:

— Да, само секунда. — Той разрови книжата като търсеше бележката на Климпт до Кар. Климпт изхлузи анорака си и го закачи на една кука до този на Лукас, заклатушка се към бюрото си и седна, облягайки се назад.

— Как върви? — попита Лукас, докато разлистваше папката.

— Най-вече боклук. — Думите му излизаха бавно и провинциално. — Какво има?

Лукас намери бележката и му я подаде:

— Изпратил си това на Шели, след като си прегледал доклада за смъртта на хлапето на Харпър. Какво не е било наред? Защо си поискал аутопсия?

Климпт погледна бележката и после я подаде обратно на Лукас:

— На първо място, момчето седеше на пода, хванало с ръка члена си. Никога не съм се опитвал да се обеся, но подозирам, че точно преди края ще разбереш, че нещо не е наред, и ще започнеш да размахваш ръце. Няма да седиш и да си го помпиш докато умреш.

— Окей — кимна ухилено Лукас.

— После, самият под — продължи Климпт. — Няма много подове на тоалетни, където аз бих седнал, и този не беше един от тях. Бензиностанцията я почистват сутрин — може би. Оттатък магистралата има бар и хората излизат нощем оттам, спират за бензин, студът ги удря и те разбират, че трябва да пуснат една вода. Полупияни, невинаги улучват целта. Опикават всичко наоколо. Просто не виждам как някой ще седне доброволно там.

Лукас кимна.

— И още нещо — онези проклети плочки бяха студени. Ще ти измръзне задникът върху тях. Искам да кажа, ще боли.

— Така че ти не можа да приемеш нещата.

— Това е всичко — заключи Климпт.

— Някакви идеи?

— Ако се върна към случая, бих говорил с Ръс Харпър.

— Говорили са с него — каза Лукас като перна купчината книжа.
— Държавните служители.

— Ами... — Очите на Климпт преценяха Лукас. — Това, което исках да кажа, е, че щях да го вкарам в моята работилница, щях да заклеция ръката му в менгемето, да го притисна около шест степени и *тогава* да го разпитам. Ако и това не свърши работа, щях да пусна бруса. — Докато изричаше това, той не се усмихваше.

— Мислиш, че той знае кой е убил момчето му? — попита Лукас.

— Ако ме попиташ кой най-вероятно би извършил потайно убийство в тази област, щях да ти отговоря — Ръс Харпър. Картите са свалени. Ако *неговият* син е убит, по този толкова начин, това не е съвпадение, така мисля аз. Ръс може и да не знае кой го е убил, но се базирам, че има някаква представа.

— Мисля тази вечер да отида да говоря с Харпър — отвърна Лукас. — Може да го откарам в работилницата.

— Довечера съм свободен. Покани ме — каза Климпт като протегна крака.

— Не ти пука за него?

— Ако този кучи син се подпали, няма дори да се изпикая върху него, за да изгася пожара — каза Климпт.

Климпт допълни, че ще си направи вечеря и ще се мотае вкъщи, докато Лукас се приготви да тръгне към Харпър. Хелън Арис вече бе тръгнала и отделът беше тъмен. Лукас подхвърли папката на Джим Харпър в новата си картотека и звучно блъсна чекмеджето. Чекмеджето излезе от релсите си и се заклеци. Когато се опита да го отвори, то не поддаде. Той коленичи, прегледа го и откри, че тънката метална релса се е изкривила. Опита се да я оправи с нокти. Успя, но ръката му се изплъзна и той счупи нокътя на безименния пръст на лявата си ръка.

— Мамка му. Капеше кръв.

Отиде долу в мъжката тоалетна и проми пръста, разгледа го. Отчупен бе твърде навътре и нокътят трябваше да се извади. Той уви пръста с тоалетна хартия, взе палтото си и тръгна по мрачните

коридори на сградата. Зави зад един ъгъл и видя възрастен мъж да мете, а миг след това по един страничен коридор отекна женски глас:

— Страхотен ден, Оуди.

Лекарката. Уедър. Отново. Старецът кимна и погледна надолу по коридора след Лукас:

— Студен ден, мис.

Тя излезе от напречния коридор, все още със служебната си чанта. Светлината от глобуса огря косата ѝ. Цветът ѝ бе на мед от детелини. Чу го и погледна към него. Позна го и спря.

— Дейвнпорт, уби ли вече някого?

Лукас вече се бе усмихнал механично при вида ѝ, но сега я отрязва:

— Това вече е доста уморително — рязко отвърна той.

— Съжалявам. — Тя се стегна и напрегнато се усмихна. — Не исках да... Не зная какво не исках да кажа. Каквото и да е било, не исках да го кажа и когато те видях в училището.

Какво? Той не разбра какво каза тя току-що, но звучеше като извинение. Пропусна го.

— И ти ли работиш за областта?

Тя се огледа наоколо.

— Не, не съвсем. Съветът отрязва патронажните сестри и аз върша някои от техните задължения. Доброволно. Обикалям и преглеждам хората.

— Много благородно — коментира Лукас. Изречението звучеше по-скоро скептично, отколкото кисело. Преди тя да успее да отвърне нещо, той протегна ръка: — Съжалявам. Беше грешка.

Тя присви рамене.

— И аз ти дължа извинение. — Тя погледна ръката му. Той я държеше до себе си на височината на кръста, стискайки в юмрук салфетката. — Какво е станало с ръката ти?

— Счупих си нокътя.

— Трябва да използваш качествен акрилов втвърдител — каза тя. И почти веднага добави: — Отново извинявай. Дай да го видя.

— Ау...

— Хайде.

Той разви салфетката и тя хвана пръста в ръка. Обърна го към слабата светлина.

— Кофти. Нека, ъ-ъ... отидем под светлината. — Тя отвори чантата си.

— Слушай, защо не... Ще боли ли?

— Не ставай бебе. — Тя извади хирургически ножици и отрязва нокътя. Безболезнено. Капна някаква течност и го бинтова. — Ще ти изпратя сметката.

— Изпрати я на шерифа. Стана по време на работа — отвърна той. — Благодаря.

Те спряха на вратата и погледнаха към снега.

— Къде отиваш? — попита Лукас.

Тя погледна часовника на китката си. Не носеше пръстени.

— Да хапна нещо.

— Мога ли да те почерпя една вечеря? — попита той.

— Добре — просто отвърна тя. Не го гледаше. Просто блъсна вратата и каза *добре*.

— Къде? — последва я на площадката той.

— Ами, имаме шест алтернативи.

— Това гатанка ли е?

— Не.

— Лицето ѝ светна в усмивка и тя преброи на пръсти ресторантите. Лукас отбеляза, че пръстите ѝ са дълги и фини, като на пианистка. Или на хирург.

— Има пицария „Ал“, „Харди“, „Рибарският хан“, „Американски стил“ на Чичо Стийв, „Кафето на дядо“ и „Воденицата“.

— Кой е най-добър?

— М-м-м — тя наклони глава, помисли и отвърна: — Обичаш ли пълнена патица или пълнена риба? На стената, искам да кажа, не в менюто.

— Звучи тежко. Риба, надявам се.

— Тогава да отидем в ханчето — каза тя.

— Свириш ли на пиано?

— Какво? — Тя спря и го погледна. — За мен ли питаш?

— Да — той бе озадачен.

— Как разбра, че свирия?

— Не разбрах, просто си мислех за ръцете ти... те са като на пианистка.

— О-о — Тя погледна ръцете си. — Повечето от пианистите, които познавам, имат дебели ръце.

— Като на хирург тогава — каза той.

— Повечето хирурзи имат обикновени ръце.

— Окей, окей — засмя се той.

— Обикновени. Такива са.

— Защо се заяждаш с мен? — попита Лукас.

Тя присви рамене:

— Просто надмогвам непохватността си. Винаги е трудно при първа среща.

— Какво? — попита той като я последва по тротоара. Имаше чувството, че нещо току-що е прелетяло покрай него.

Ресторантът бе направен от две двойни каравани, поставени под прав ъгъл, и двете покрити с винилова облицовка, имитираща старо дърво. На витрината висеше неонов надпис. Лукас спря на паркинга, изгаси светлините, последван няколко секунди по-късно от джипа на Уедър.

— Елегантно — отбеляза той.

Тя промуши краката си навън и изхлузи ботушите си:

— Искам да си сменя обувките... Елегантно, какво?

Ресторантът?

— Мисля, че виниловата облицовка в комбинация с искренето на неоновия надпис определено му придават европейско звучене. Швейцарско, бих казал, или може би на стария Амстердам.

— Почакай да видиш как всяка маса си има собствена червена свещ, която се пали лично от метр д'отела, кошничка с увити в целофан бисквити и пръчици — каза Уедър.

— Хей, това е епикурейско място — провикна се Лукас. — Такова и очаквах. А се басирам, че има и богат избор от вина.

— Да.

И двамата едновременно казаха:

— Червено или бяло — и се засмяха.

Уедър добави:

— Ако поискаш розе, ти отговарят добре и виждаш как барманът бяга отзад с бутилка бяло и бутилка червено в ръце.

— Откъде ти е името? — попита Лукас.

— Баща ми бил чудак по яхтите. Саморъчно правел четиринадесетфутови малки лодчици и шлепчета. Правел ги в гаража през лятото — обясни тя. Оправи си втората официална обувка, хвърли ботушите на пода до пасажерското място, изправи се и тръшна вратата. — Както и да е, мама казва, че винаги говорел за времето: — „Ако времето се задържи, ако времето се обърне“. Такива работи. Така че, когато съм се родила, ме нарекли Уедър.

— Майка ти в града ли живее?

— Не, не. Татко почина преди десет години и след това си отиде и тя, три-четири години по-късно — с тъжен глас изрече Уедър. — Нямаше й нищо определено. Тя просто почина. Мисля, че го искаше.

Метр д'отелът бе тромав мъж с изкусно подрязан черен мустак и ласвегаски маниери.

— Здравей, Уедър — каза той. Очите му се преместиха върху гърлото на Лукас и отказаха да се вдигнат по-високо. — Двама? Непушачи?

— Да, двама — отвърна Лукас.

— Сепаре — допълни Уедър.

Когато ги остави сами с менюто, Уедър се приведе напред и промърмори:

— Забравих да ти спомена нещо за Арлен, метр д'отелът. Иска да ме вкара в леглото. Не да остави мама и дечицата, нали разбираш, просто да направи малко цуни-гуни с докторката, за предпочитане на някое място като Хърли, където сигурно няма да ни хванат.

— Какви са шансовете му? — попита Лукас.

— Никакви — отвърна тя. — У него има нещо от профила на Алфред Хичкок, което ме отблъсква.

Дойде салатата, полята обилно с благоуханен френски кетчуп, поръсена с цяла шепа подправки.

— Спомням си слуховете, когато напусна Минеаполис. Всички те бяха много странни за едно ченге. Много хора от спешното отделение те познаваха. На всички им беше писнал. Това ми направи впечатление.

— Преди често ходех там — обясни Лукас. — Имах разни улични типове, които работеха за мен, и те се забъркваха в какво ли не и нямаха на кого да се обадят. Аз отивах и се опитвах да ги уредя.

— Защо напусна? Умори се от всичките тези лайна ли?

— Не... — Той с изненада откри, че се разкрива пред нея и ѝ разказа за вътрешните игри в отдела. А и за изкушението на парите: — Когато си ченге, винаги попадаш на богати задници, които те третират като някакъв слуга. Типове, които трябва да са в затвора, но вместо това обикалят наоколо в Лексъс, Кадилак и Мерцедес — каза той, играейки си с виното. — Казват ти: Да, но ти вършиш обществена работа. Бла-бла-бла! След двадесет години осъзнаваш, че нямаш нищо против самият ти да имаш малко пари. Хубава къща, хубава кола.

— Ти имаше Порше. Беше известен с това.

— Това бе нещо съвсем различно. Когато някакъв богат тип има Порше, то е, защото е задник. А когато едно ченге има Порше, то е като подхвърляне на упрек към всички задници — обясни той. — Всички ченгета в отдела харесваха това, че карам Порше. Все едно казвах на задниците „майната ви“.

— Господи, имаш невероятна способност да разсъждаваш по твой начин — смеейки се, подхвърли тя. — И все пак, с какво се занимаваш сега? Само с консултации?

— Не, не. В действителност аз пиша игри. Така направих парите си. А започнах и една малка странична дейност...

— Игри?

— Да. От години го правя, но сега се занимавам само с това.

— Искаш да кажеш като „Монополи“? — попита тя с интерес.

— Като „Подземия и дракони“, а понякога и военни игри. Преди бяха на хартия, а сега — на компютър. Комбина съм с едно колежанче — той завършва компютърна техника. Аз пиша игрите, а той ги програмира.

— И с това можеш да си изкарваш прехраната?

— Да. А отскоро започнах и да пиша програмни продукти за симулативни критични ситуации в полицейското управление за обучение на експедиторите. Това опира най-вече до компютрите, бързината и ловкостта. Настъпи ли критична ситуация, експедиторите фактически движат нещата за известно време. Тези програми им

позволяват да симулират и им отбелязват резултата. Нещо като тренажор.

— Ако не внимаваш, можеш да станеш богат — вметна Уедър.

— Донякъде вече съм — мрачно отбеляза Лукас. — Но дяволите да го вземат, отегчен съм. Не ми липсва гадната част от полицейската работа, липсва ми *движението*.

По-късно продължиха с риба в бирено тесто. Уедър каза:

— Не можеш да съчетаеш някаква много сериозна връзка с обучението по медицина и работата, която вършиш, за да си платиш обучението.

— Той с удоволствие я гледаше как разрязва с ножа рибата. *Като хирург*.

— После и ежедневието на хирург те убива. Нямах време за нищо. Седиш и си мислиш за мъже, но е невъзможно. Може да се задяваш с някого, но ако се задълбочиш, започваш да се разкъсваш между работата и връзката. Така че най-лесно е, ако срещнеш някого, когото може да обикнеш, да му обърнеш гръб. Да обърнеш гръб на някого не е толкова тежко, ако го направиш веднага, в началото.

— Звучи много самотно — каза Лукас.

— Да, но можеш да го изтърпиш, ако работиш през цялото време и си убеден, че си прав. Постоянно си мислиш: „Ако само разчистя това последно нещо, ако издържа до следващата сряда или до следващия месец, или до зимата, тогава може да направя така, че да ми потръгне в живота“. Но времето си минава. Крадешком се промъква. И внезапно животът ти профучава.

— А... старият биологичен часовник — вметна Лукас.

— Да. Той не тиктака само за жените. Засяга и мъжете.

— Знам.

Тя продължи:

— Колко хора познаваш, които решават, че животът отминава и буквално изскачат от работата или от брака си, опитвайки се да... избягат или нещо такова?

— Няколко. Повечето се чувстват в капан, но продължават така — каза Лукас. — И стават все по-тъжни и по-тъжни.

— Мисля, че говориш за мен — каза тя.

— Говоря за всеки един — отвърна Лукас. — Говоря за себе си.

След като привършиха каната с вино, тя каза: — Тревожат ли те хората, които си убил?

Не се шегуваше. Нямахше усмивка този път.

— Те бяха само космати търбуси. Всички.

— Не попитах както трябва — каза тя. — Това, което исках да питам, бе дали убиването на хора тревожи мислите ти?

Той се замисли:

— Не знам. Не е обсебило мислите ми, ако това питаш. Имах проблеми с депресията преди две години. Шефът по онова време...

— Куентин Даниъл — вметна тя.

— Да. Познаваш ли го?

— Срещала съм го няколко пъти. Та ти казваше...

— Той мислеше, че имам нужда от психоаналитик. Но аз реших, че имам нужда не от психиатър, а от философ. Някой, който да знае как върви светът.

— Интересна идея — каза тя. — Проблемът не си ти, проблемът е Съществуването.

— Боже, сега *наистина* звуча като задник.

— Кар ми изглежда свестен тип — каза Лукас.

— Да. Много е свестен — съгласи се Уедър.

— Религиозен.

— Много. Искаш ли пай? Тук има страхотен лимонов пай.

— Ще си поръчам кафе. Прерядох — отвърна Лукас.

Уедър махна на келнерката, поръча две кафета и се обърна към Лукас:

— Католик ли си?

— Всеки ме пита за това. Да, но имам сериозни пропуски.

— Значи няма да ходиш на събиранията във вторник, а?

— Не.

— Но тази вечер ще отидеш там да разговаряш с Фил. — Това прозвуча като твърдение.

— Наистина не...

— Знае го целият град — прекъсна го Уедър. — Той е основният заподозрян.

— Не е — малко рязко отвърна Лукас.

— Аз пък чух друго. Както и всички останали.

— Боже, това просто не е вярно — разтърси глава Лукас.

— Щом така казваш.

— Ти не ми вярваш.

— А трябва ли? Ти ще го разпитваш отново тази вечер, когато Шели се освободи след вечерната служба.

Дойде кафето и Лукас изчака сервитьорката да се отдалечи преди да продължи разговора:

— Има ли нещо, което да не знаят всички в града?

— Не много — призна си Уедър. — За шерифа работят шестдесет души, а през зимата в града остават само четири хиляди. Сам го изчисли. А чудил ли си се защо Шели отива на тази служба, при положение че ще трябва да разпитва Фил?

— Страхувам се да попитам — каза Лукас.

— Защото иска да види Жанин Пъркинс. Те двамата се чукат по мотелите в Хейуърд и Парк Фолс.

— И всички в града го знаят? — попита Лукас.

— Все още не. Но ще узнаят.

— Кар е женен.

— Да. Жена му е луда.

— Уф...

— Тя има тежко психично увреждане. Не може да спре да чисти.

— Какво? — Той избухна в смях.

— Истина е — тържествено заяви Уедър. — Не е смешно, глупчо. Тя мие подовете и стените, и щорите, и тоалетната, и мивките, и тръбите, и пералната машина, и сушилнята, и фурната. А после пере всички дрехи отново и отново. Веднъж беше мила ръцете си толкова пъти, че протъркала и разкъсала част от кожата и трябваше да я лекуваме за изгаряния.

— Господи — той все още намираше това за малко смешно.

— Никой нищо не може да направи за това. Тя се подлага на терапия, но не помага — допълни Уедър. — Една приятелка ми каза, че жена му не иска да прави секс с Шели, защото е мръсник. Искам да кажа не психически мръсен, а знаеш — мръсно. Физически мръсен.

— Значи Кар си разрешава проблема като чука жена от неговата религиозна група.

— Чука е много романтичен начин за изразяване — по британски, нали? — подразни го тя.

— Ти не се държиш като лекарка — отбеляза Лукас.

— Защото клюкарствам и флиртувам ли?

— М-м-м.

— Трябва да поживееш тук — каза тя малко напрегнато. Огледа се наоколо към хората, разговарящи над червените свещи. — Няма какво друго да правиш освен да работиш. Нищо.

— Тогава защо остана?

— Трябваше — отвърна тя. — Дядо ми дошъл тук от Финландия и е прекарал живота си в горите, при дървения материал. Превозвал го по езерата. Не е натрупал пари. Но аз се справях максимално добре в училище.

— Била си в гимназията, тук в Грант?

— Да. Мъчех се да спестя пари за колежа, но беше доста трудно. Тогава някои от учителите се събраха и се намесиха. Тогава и онзи стар пръдлив държавен чиновник в областта, когото няма да различа от Адам, се обади в Медисън, дръпна нечии конци и ми издейства пълна стипендия. Получавах парите, докато завърших медицинското училище. После изплатих всичко. Дори учредих малък фонд за стипендии в гимназията, докато работех в Минеаполис, но не това искаха хората.

— Искаха те обратно тук — вметна Лукас.

— Да — кимна тя. Взе празната си чаша и я повъртя в ръцете си: — Всичко тук е дървен материал и туризъм и малко фермерство. Пътищата не са много добри, а хората пият много. Нещастните случаи в дървообработването са ужасни — трябва да видиш някой ударен от трупи търкалящ се към дъскорезницата. А при инцидентите с трактори и хората захванати от корабни витла... Имаха един стар тип, който разбирал достатъчно от хирургия да те качи на хеликоптер до Дълът или до Минеаполис, и докато той беше тук, не чувствах, че трябва да се върна.

— После той се пенсионира.

— Ритна камбаната — каза Уедър. — Сърдечен удар. Беше на шестдесет и три. Ядеше по шест палачинки с масло и бекон всяка

сутрин, слагаше сметана в кафето, за обяд — бургер със сирене, стек — за вечеря, пиеше по половин литър Джони Уокър всяка нощ и пушеше като комин. Поразително е, че издържа толкова много.

— Не можах ли да вземат някой друг?

Тя се засмя тъжно и погледна към снега през прозореца:

— Будалкаш ли се? Температурата е двадесет и два градуса под нулата и още пада, а киното е затворено през зимата.

— И как се развличаш?

— Това е малко лично — ухили се тя, протегна ръка през масата и го докосна по опакото на ръката — за този етап от нашата връзка.

— Какво?

8

Вечерята остави у Лукас някаква неясна загадъчност, но не беше нещастен. Когато си казаха довиждане на паркинга, и двамата се чувстваха смутени. Не му се искаше да тръгва. Разговаряха в снега. Въздухът бе толкова студен, че го чувстваше като афтършейв. Накрая пристъпиха настрани и Уедър се качи в джипа си.

— Доскоро — подхвърли тя.

— Да. Определено.

Лукас я гледаше, докато се отдалечи, придърпа шапката си и подкара колата през шестте пресечки до църквата. Кар чакаше в преддверието с още две жени. Тримата оживено разговаряха, той кимаше. Едната от жените бе едра, висока колкото Лукас, руса и носеше червена плетена шапка със снежинки и еленчета по нея. На палтото ѝ имаше значка с надпис *Освободете животните*. Другата жена бе дребна и тъмна, със сиви кичури в косата и бръчици в въглчетата на очите. Кар нарече тъмната Жанин докато Лукас приближаваше.

— Това е Лукас Дейвнпорт — казваше Кар.

— Лейтенант Дейвнпорт — обади се Жанин. Ръцете ѝ бяха меки и топли, а ръкостискането — силно.

— И нашата приятелка Мери...

Мери понечи да любезничи и Лукас отстъпи няколко крачки назад:

— По-добре да тръгваме — обърна се той към Кар.

— Да — неохотно се съгласи Кар. — Дами, работата ни зове.

Те излязоха заедно навън и Лукас попита Кар:

— Разговаря ли с Берген?

— Не лично. Хелън Арис го направи. Аз трябваше да се върна обратно в къщата. Направо преобръщат цялото място.

— Какво направи с разрешителното за Харпър?

— Взех го. — Кар се потупа по гърдите и се прозя: — Денят се очертава много дълъг.

— Ами къщата на Харпър? Какво можем да направим?

— Разрешено е да влезем в детската и другите основни стаи в къщата, без това да включва кабинета или собствената му спалня, ако е отделна от детската. Можем да изследваме всичко, за което мислим, че е на детето, или за което Харпър казва така.

— Бих искал да се поразровим малко повече.

— И аз, но съдията не искаше и да чуе за това — обясни Кар. — Искаше да ни ограничи само до детската стая, но аз го накарах да включи и други места. Можем да разгледаме килери, шкафове и други такива в основните стаи. Разбира се, ако *видим* нещо, което е явно незаконно...

— Да. Между другото Джийн Климпт...

— ... се е самопоканил. Няма проблеми. Джийн е корава стара птица. Ще дойде и Лейси. Каза, че не иска да го пропусне.

Бяха заобиколили църквата и сега вървяха по грижливо изринатия тротоар към пастората.

— Колко провинения има Берген? Шофьорски провинения? — попита Лукас.

Кар се смръщи и на свой ред попита:

— Защо?

— Чух, че си го хванал два пъти в пияно състояние. Чудех се дали някога е блъснал някой?

— Кой ти каза?

— Слухове, Шели. Блъснал ли е някого?

Те бяха спрели на тротоара и Кар го загледа втренчено. Накрая продума:

— Явно нищо не мога да скрия от теб. Разбираш си от работата.

— И така...

Кар отново тръгна:

— Преди три години направи катастрофа, удари се в пилоната накрая на един мост и разби колата. Беше пиян. Засякоха го още два пъти в пияно състояние. Единият път бе дребна работа, но при другия той беше с главата надолу.

— Трябва да внимаваш в отношенията си с него — каза Лукас. — Хората говорят за това. За проблемите при шофиране.

— Кой?

— Просто хората — отвърна Лукас.

Кар въздъхна:

— Проклето нещо, Лукас.

— Вчера Берген ме излъга — продължи Лукас. — Каза ми, че е добър шофьор. Дребна лъжа, но като че ли хвърля сянка и на останалото, което каза.

— Не го разбирам — каза Кар. — Дълбоко в себе си зная, че е невинен. Просто не мога да разбера какво прикрива. Ако прикрива нещо. Може би просто не разбираме последователността.

Бяха до вратата на пастората. Кар натисна звънеца и те безмълвно зачакаха, пъхнали ръце в джобовете си, издишвайки големи облаци пара в нощния въздух. След миг Кар се намръщи и отново натисна звънеца. Чуваха отекването му във вътрешността на къщата.

— Знам, че е вътре — каза Кар. Той отстъпи от площадката и погледна към осветените прозорци, после за трети път позвъни. Дочу се шум отвътре, глухо тупване. Кар се надигна на пръсти и надзърна през малкото прозорче на вратата.

— О, не — изръмжа той.

Той дръпна външната врата и блъсна вътрешната. Лукас го следваше. Свещеникът стоеше в преддверието, облегал на стената, и ги гледаше. Бялата му тениска висеше измъкната от черните панталони, бе обут в сиви вълнени чорапи. Косата му беше щръкнала нагоре сякаш е бил вързан на електрическия стол. Държеше чаша, а стаята миришеше на бърбън.

— Ти, идиот такъв — меко каза Кар.

Той прекоси стаята и взе чашата от свещеника. Той я пусна и вяло отпусна ръка. Кар се обърна към Лукас, сякаш че търсеше място да я хвърли.

— Знаеш какво се говори — продума Берген на гърба на Кар. — Говори се, че аз съм го извършил.

— Иисусе, ние се опитвахме... — започна Лукас.

— Не богохулствай в този дом! — изкрещя свещеникът.

— Ще те сритам по задника, ако ми създаваш проблеми — на свой ред изкрещя Лукас. Той пресече килима, заобиколи Кар, който го сграбчи за ръкава, и изстреля към свещеника: — Какво стана в къщата на Лакорт?

— Всички бяха живи, когато ги видях! — Извика Берген. — Живи бяха, всички до един.

— Имаше ли някаква връзка между теб и Клаудия Лакорт? Сега или в миналото?

Свещеникът се сепна:

— Връзка? Искаш да кажеш сексуална?

— Точно това искам да кажа — рязко отвърна Лукас. — Чукаше ли я?

— Не. Това е абсурдно. — Той загуби дъх, запрепъва се към един стол и падна в него. Вдигна в почуда очи към Лукас. — Искам да кажа, аз никога... Какво питаш?

Кар отиде в кухнята и се върна с празна бутилка Джим Бийм, подаде я на Лукас.

— Чух слухове, че вие двамата май сте имали нещо.

— Не, не — разтърси глава Берген. Той изглеждаше искрено удивен. — Когато бях в семинарията, спях с жена от съседен колеж. И се напих. Говореше се, че правя секс с проститутка. Един път. Само веднъж. След като ме ръкоположиха, никога вече. Никога не съм нарушавал обета си.

Лицето му бе станало непроницаемо — от уискито или от мислите.

— Имал ли си някога хомосексуални връзки?

— Дейвнпорт... — предупредително се намеси Кар.

— Какво? — Берген отново скочи на крака. Зачервеното му лице бе свирепо.

— Да или не — притискаше го Лукас.

— Не. Никога.

Лукас не можеше да прецени дали Берген лъже, или казва истината. Звучеше правдиво, но погледът му се избистри и Лукас виждаше как той пресмята и претегля отговорите си.

— А какво ще кажеш за поркането? Беше ли пил онази нощ у Лакорт?

Свещеникът се обърна и отново се отпусна назад в стола.

— Не. Наистина не. Това е първата ми бутилка от една година насам. Повече от година.

— Нещо във времето не си пасва — продължи Лукас. — Кажи ни какво.

— Не знам — отвърна Берген. Той оброни глава върху ръцете си, после прокара пръсти през косата си и я задърпа, докато тя отново

щръкна. — Опитвах се да намеря начини... Не пиех.

— Пожарникарите. Имаш ли някакви проблеми с тях?

Берген вдигна поглед и присви очи.

— На Дик Уестром изобщо не му пука за мен. Аз съм клиент на другия магазин за хардуер, той е собственост на един от енорияшите. Другият, Дуейн, почти не го познавам. Не мога да измисля какво може да има против мен. Може да е нещо, за което не знам.

— Ами хората, които са се обадили за пожара? — Попита Лукас като погледна към Кар. Той още държеше бутилката Джим Бийм, като че представяше доказателство на съдебните заседатели.

— С тях всичко е наред — отговори Кар. — Те не са замесени. Видели са пожара и са се обадили. Много са стари и имат твърде много физически проблеми, за да бъдат замесени.

Тримата се изгледаха като изчакваха следващия въпрос, но такъв не последва. Времето просто не пасваше. Лукас изучаващо гледаше лицето на Берген. Не откри нищо освен восъчна непроницаемост.

— Добре — каза накрая той. — Може да е имало и друг джип. Може Дуейн да е видял джипа на отец Берген да слиза по-рано към езерото и това да се е запечатало в ума му. Когато е видял да минава кола, просто е заключил, че е твоята.

— Не е видял джип преди това — поклати глава Кар. — Попитах го за това, дали е видял джипа на Фил да се спуска по пътя за езерото.

— Не знам — отвърна Лукас, все още изучавайки свещеника. — Може би... не знам.

Кар погледна Берген:

— Ще хвърля бутилката в боклука, Фил. И ще повикам Джо.

Берген оброни глава:

— Добре.

— Кой е този Джо? — попита Лукас.

— Той помага на Анонимните алкохолици — обясни Кар. — Имали сме такъв проблем и преди.

Берген вдигна очи към Кар, гласът му стържеше:

— Шели, не знам дали този тук ми вярва — каза той като посочи с глава към Лукас — но ти казвам, заклевам се в Светото Причастие, че нямам нищо общо със семейство Лакорт.

— Да-а — отвърна Кар. Той протегна ръка и Берген я пое, издърпа го на крака. — Хайде, да извикаме Джо да дойде тук.

Джо бе тъмен мъж с увиснал черен мустак и дебели вежди. Носеше стара шапка от Корейската война с маслиноножълт цвят, козирка и наушници. Той хвърли поглед към Лукас, кимна на Кар и попита:

— Колко е зле?

— Изпил е поне половинка — отвърна Кар. — Пиян е.

— По дяволите. — Джо огледа къщата и после Кар: — Не е пил повече от година. Това е от слуховете, които идват от твоята служба, Шели.

— Да, знам. Ще се опитам да ги спра, но не знам...

— По-добре направи нещо повече. Фил изпитва жажда повече от който и да е друг. — Джо пристъпи към вратата, обърна се, понечи да каже нещо друго, но Берген дръпна вратата зад него.

— Шели! — извика той. Крещеше. — На телефона, — от твоята служба е. Казват, че е спешно.

Кар погледна Лукас и каза:

— Може да е излязло нещо.

Той забърза навътре, а Джо хвана Берген за рамото и каза:

— Фил, можем да се справим с това.

— Джо, аз... — Берген изглеждаше сломен. Погледна изцъклено Лукас, който бе още на тротоара, и придърпа Джо навътре като затвори вратата.

Лукас изчака с ръце в джобовете. Топлината, която беше насъбрал в къщата, бавно се разпръскваше. Берген бе умен тип и не можеше лесно да бъде манипулиран. Но не приличаше на социопат, нямаше я онази изцъкленост на реалността мъничко под повърхността.

Тридесет секунди по-късно Кар се втурна навън.

— Хайде — кратко отсече той като забърза към джиповете.

— Какво е станало?

— Онова хлапе, с което ти разговаря, онова, което разказа за снимката — Кар говореше през рамо.

— Джон Мюлер. Щръкнали уши, стари обувки, неспокоен.

— Изчезнало е. Не могат да го открият.

— Какво? — Лукас сграбчи ръката на Кар. — Разкажи ми, по дяволите.

— Баща му работил до късно в магазина, там на магистралата — продължи Кар. Стояха на улицата. — Бил оставил момчето вкъщи да гледа телевизия. Когато майка му се прибрала вкъщи и видяла, че момчето го няма, помислила, че е в магазина. Чак когато се събрали и двамата родители, разбрали, че момчето е изчезнало. Едно съседско хлапе имало „Нинтендо“ и няколко вечери в седмицата Джон ходел у тях след училище и понякога оставал за вечеря. Обадили се на съседите, но нямало никой и те помислили, че всички са отишли до „Арби“. Започнали да обикалят наоколо, докато намерят съседите, но те също не го били виждали.

— Кучи син — просъска Лукас като погледна покрай Кар към нищото. Може и аз да съм го насочил.

— Дори и не си го помисляй — мрачно каза Кар.

Те се отправиха към къщата на Мюлер с джипа на шерифа и пуснаха червените светлини на покрива.

— Ти се държа грубо с него — рязко се обади Кар. — С Фил.

— Имаш четири убийства и сега това — отвърна Лукас. — Какво очакваш, да свирят цигулки?

— Не знам какво очаквах — каза Кар.

Шерифът натискаше газта, движеха се бързо. Лукас зърна надписа на таблото: — минус двадесет и осем градуса.

Изрече го на глас:

— Двадесет и осем под нулата е.

— Да.

Вятърът отново се усили, издухваше тесни ленти сняг от покривите и преспите. Шерифът се прегърби над волана.

— Ако детето е било навън, вече е мъртво. Няма нужда някой да го убива.

Замълчаха. Лукас не можеше да мисли за Джон Мюлер — когато го правеше, усещаше как в мозъка му пропълъзва мрак. Може хлапето да е у някой друг приятел, може...

— Откога Берген има проблеми с пиенето? — попита той.

— От колежа. Разказа ми, че когато отишъл на първото си събиране на Анонимните алкохолици, бил още малолетен — отговори

Кар. Едрото му лице изглеждаше с нездрав зеленикав цвят на светлината на таблото.

— Колко зле? Делириум тременс? Загуба на памет? Бели петна?

— Нещо такова.

— Но е минал на сух режим напоследък?

— Така мисля. Понякога е трудно да се определи, ако човек не се показва навън. Може да си пие нощем, а през деня да се стяга. Аз самият си пийвам.

— Много ченгета го правят.

Кар погледна към седалката му:

— И ти ли?

— Не, не. Злоупотребявам с някои неща, но не и с поркането. Винаги съм имал склонност към възбудителните средства.

— Кокаин?

Смехът на Лукас бе сух и стържещ — лицето на хлапето непрекъснато скачаше пред него. Малко хлапе, със сладко личице.

— Чувам капките пот по челото ти, Шели. Не. Страхувам се от тези гадости. Може да се окаже твърде хубаво, ако разбираш какво искам да кажа.

— Всеки алкохолик ще разбере какво искаш да кажеш — отвърна Кар.

— От време навреме съм издухвал малко трева — продължи Лукас като гледаше навън към мрачната безименна гора, очертаваща пътя. — Не и напоследък. Наркотиците и алкохола не са за мен.

— Всеки от тях те убива — коментира Кар.

Минаха покрай магазин за видеокасети под наем. Пред него стояха трима души и всички се обърнаха след джипа на шерифа. Лукас каза:

— Хората вършат странни неща, когато са пияни. И после забравят. Ако е бил пиян, времето...

— Казва, че не е бил.

— Би ли излъгал за това?

— Не, не мисля — отвърна Кар. — При други обстоятелства би могъл. Пияниците лъжат самите себе си, когато започват отново. Но сега, при всички тези трупове, не мисля, че лъже. Както вече ти казах, отец Берген е човек с висок морал. Това на първо място е и причината да пие.

Пред къщата имаше двадесетина души — повечето съседи и трима сътрудници. Половин дузина мъже със снегомобици организираха патрул по каналите и пътеките в радиус от две мили около къщата.

Кар веднага се потопи в нещата, докато Лукас се носеше по ръба безпомощен. Не знаеше нищо за издирванията на изчезнали, не и тук сред горите, а Кар изглежда бе добре запознат с подобни ситуации.

Няколко минути след като пристигнаха, на двора изскочи бащата на момчето. Нахлузваше зимен екип. На вратата се изправи жена с бяла престилка. Бе притиснала ръце към лицето си. Картината се запечата в паметта му — един стилизиран образ на изчистения ужас.

Мюлер каза нещо на Кар, поговориха малко, после Кар поклати глава. Лукас го чу да казва: „Трима от тях на север...“.

Бащата оглеждаше двора, сякаш синът му можеше да излезе от гората. Вместо момчето, той забеляза Лукас и пристъпи към него:

— Ти, кучи сине — изкрещя той, а очите му се изцъклиха. Един сътрудник го хвана, разтърси го и застана между тях. Хората обърнаха лицата си към Лукас.

— Къде е момчето ми, къде е то? — викаше Мюлер.

Кар се приближи и каза:

— По-добре да тръгваш. Вземи моя джип. Обади се на Лейси, кажи му да вземе Джийн и тримата отидете до Харпър. Нищо не можеш да помогнеш тук.

— Все ще има нещо — отвърна Лукас. Някакъв сътрудник говореше на Мюлер, очите му още фиксираха Лукас.

— Няма нищо — добави Кар. — Просто се измъквай. Отивай към Харпър както планирахме.

* * *

Лукас се срещна с Лейси и Климпт при отклонението за 77, в един бар на десет мили източно от Грант. Барът беше стар, един обикновен куб с дъсчени греди и няколко тъмни прозореца на втория етаж, жилището на собственика. От едната страна имаше антична бензинова колонка, покрита с ръжда, и неизползвани цистерни. Всичко

това бе засипано от снега. Надписът „Лайненкугел“ осигуряваше най-вече външното осветление.

Отвътре барът миришеше на пържена риба и вкиснала бира. От джубокса звучеше песен на Елтън Джон. Лейси и Климпт седяха в едно от трите сепарета.

— Няма ли някаква следа от хлапето? — попита Лейси като се измъкваше. Климпт хвърли два долара на масата и се изправи след него, дъвчейки кибритена клечка.

— Не, поне докато тръгна — каза Лукас.

Лейси и Климпт се спогледаха и Климпт разтърси глава:

— Ако не е у някого...

— Да.

— Вината не е твоя — Климпт изгледа право Лукас. — Какво искаш да направим?

— Да. — Лукас разтърси глава и те се отправиха към вратата. — Разкажете ми за Харпър.

Лейси издърпваше ръкавиците си.

— Той е местния разбойник. Прекара две години в затвора в Минесота за тежко нападение, преди доста време, май две години след като завърши гимназия. Оттогава е влизал в затвора три или четири пъти.

— За какво?

— Най-вече за скандали. За побоища по баровете. Набелязва си някой, предизвиква го, примамва го да се бият и после го наранява. Познаваш тези типове. Знаем, че е пребил и няколко жени, но те не искат да предприемат нищо. Или защото все още се надяват да се съберат, или защото са уплашени. Знаеш как е.

— Да.

— Носи оръжие наляво-надясно, пуши малко марихуана, май и кокаин, чували сме за това — продължи Лейси. — Казва, че има нужда от оръжие да се защитава, когато носи вкъщи парите от бензиностанцията.

— Той е углавен престъпник — намеси се Лукас.

— Възвърна си правата — каза Лейси. — Не е трябвало. Носят се слухове, че когато закъса за пари, отива в града и разбива магазин за алкохол или супермаркет. Може и да са просто ресторантски брътвежи.

— Може — изръмжа Климпт. Той погледна Лукас: — Не прилича на злодеите от телевизията. Злодей е, но не е страхливец. Той е един подъл кучи син.

Климпт и Лейси се качиха заедно, а Лукас ги последва. От време на време от радиостанцията се чуваше приглушено бърбене на полицаи. Пътищата бяха изчистени, заледени бяха само някои завои и кръстовища, а движението не бе натоварено поради студа. Нямаше затруднения.

Накъл Лейк изникна надолу по магистралата като мъхеста топка светлина, която се усили и раздели на търговски надписи и улични светлини, когато приближиха. Половин дузина сгради бяха разпръснати в четирите страни — мотел, два бара, магазин, кафе и бензиностанция. Тя бе ярко осветена — снегът бе натрупан на двадесетфуртови купчини покрай задните ограничения на собствеността. До едната бензинова колонка имаше кола, двигателят бе изгасен, а шофьорът го нямаше. През прозорците на ремонтния цех с единичен канал се виждаше самотно старо Шеви. Те спряха до предната витрина, двата джипа бяха отзад. Някакъв тийнейджър в дрипав тренчкот и обувки за тенис надзърна през стъклото към тях — като рибка в ярко осветен аквариум.

Лукас последва Климпт вътре. Климпт кимна на хлапето:

— Здравсти, Томи. Как я караш?

— Окей, добре, господин Климпт — отвърна хлапето. Изглеждаше нервно. Един сламенорус кичур падна изпод шапката му. Адамовата му ябълка подскачаше конвулсивно.

— Откога си навън? — попита Климпт.

— О, ще станат два месеца.

— Томи заемаше коли и ги откарваше нанякъде — обясни Климпт.

— Лош навик — кръстоса ръце Лукас като се облегна на автомата за бонбони. — На всички им писва от теб.

— Аз се оттеглих — каза хлапето.

— Той е добър механик — добави Климпт. — Къде е Ръс?

— Мисля, че е долу, вкъщи.

— Добре.

— По-добре да не му се обаждаш — намеси се Лукас.

— Както кажете — отвърна хлапето. — Аз съм, както кажете.

— Ето че казваме — добави Климпт. Той насочи пръст към лицето на хлапето. То преглътна. — Няма да кажем на Ръс, че сме говорили с теб.

Вече навън Климпт каза:

— Няма да се обади.

— Далеч ли е къщата на Харпър?

— На две минути оттук.

— Мислиш ли, че ще създава проблеми?

— Не и ако го приклецим направо — отвърна Климпт. — Той не може да спечели колежанска стипендия, но не е толкова глупав да се опълчи срещу цяла... каквито и да сме.

— Потеря — вметна Лукас.

Смехът на Климпт бе кратък и лаещ:

— Правилно. Потеря.

Джон Мюлер непрестанно се връщаше в мислите на Лукас — като натрапчив зъбобол, като болка, която не преминава, но не може да бъде фиксирана. Може да е у приятели, може вече да са го открили...

Къщата на Харпър се гушеше сред горичка от брези и червен бор. Стоеше самотна на един неосветен участък от страничния път. Отзад имаше самостоятелен гараж, над който светеше живачна лампа. Задните прозорци бяха осветени. Климпт изгаси светлините и спря в края на пътеката за коли, а Лукас спря зад него.

Климпт и Лейси излязоха и само бутнаха вратите на джипа, вместо да ги затръшнат:

— Носиш ли оръжие? — попита Климпт.

— Да.

— Може да откопчаеш кобура. Ръс винаги има нещо под ръка.

— Добре. — Лукас се обърна към Лейси, който се взираше към къщата с ръце в джобовете. — Хенри, защо не останеш тук до джипа. Извади пушката и просто изчакай.

Лейси кимна и се върна към Сабърбъна.

— Ще се опитам веднага да го притисна — каза Лукас на Климпт като тръгнаха по пътеката. — Няма да правя големи свинщини, а ти можеш да действаш, както мислиш, че бих действал аз.

Към тях се процеждаше дим от горящи дърва, щипещ мирис, който режеше носа и гърлото. Два фута девствен сняг покриваха предната стълбищна площадка.

— Изглежда той изобщо не ползва предната врата — коментира Климпт.

Докато заобикаляха къщата, нещо изтрополи. — Лейси изваждаше пушката. След това се чу прищракване от зареждането на патрона в цевта. През задната врата се процеждаше звукът от телевизора — не самите думи, а ритъмът.

— Застани така, че да те види — каза Лукас на Климпт. Той се изкачи по стълбището и почука на вратата, после се отдръпна встрани. Миг по-късно светна жълтата крушка на площадката и някой дръпна пердето. Зад стъклото на прозореца се появи главата на мъж. Той погледна Климпт, поколеба се, направи жест с глава и се зае с ключалката на вратата.

— Добре — промърмори Лукас.

Харпър дръпна вътрешната врата, видя Лукас и се намръщи. Беше с овално лице и тясна брадичка, с дебели къси устни и белези по челото и под очите. Очите му бяха с размера на монети и черни като на гущер. Беше не бръснат. Блъсна и защитната врата, погледна надолу към Климпт и каза:

— Какво искаш, Джийн?

— Искаме да говорим с теб за смъртта на сина ти и трябва отново да прегледаме вещите на Джим — отвърна Климпт.

Харпър изкриви устни:

— Имаш ли разрешително?

— Да, имаме.

Харпър прекъсна настъпилото продължително мълчание: — За какво, мамка му, се ебавате с мен, а Климпт? — Въпросът бе зададен с нисък, груб и гърлен тон, ядосан, но не уплашен.

— Не се ебаваме с теб — рязко отвърна Лукас.

Той освободи с лявата си ръка дръжката на защитната врата и я дръпна. Харпър отстъпи малко, после зае войнствена стойка, готов да се бие. Беше със заоблени рамене, но корав, с ръце, които на слабата светлина изглеждаха гранитно сиви. Лукас извади от джоба дясната си ръка, стискаща 45 калибров пистолет.

— Нахвърли ми се и ще ти взема акъла — кресна той. — А ако започна да губя, ще ти изтръгна проклетите вътрешности.

— Какво? — отстъпи Харпър като отпусна дясната си ръка.

— Добре ме чу, задник такъв.

— О, да — отвърна Харпър. Той се стегна и отпусна и лявата си ръка. — Ти си онзи тип от големия град, нали? Големият градски тип, големият градски задник ще ми изтръгне вътрешностите.

Той отстъпи още назад, гневът премина от очите по цялото му лице, готов да изригне отново.

— Хайде, шибаняко — извика Лукас. Той повдигна пистолета. — Ти сам прати момчето си на къшето да духа на тлъстите типове. Никой тук наоколо няма да ме обвини, ако размажа мозъка ти из цялата къща. И тъй, искаш ли да го направя? Хайде, де...

— Ти си луд — каза Харпър. Но гласът му отново се бе променил, появи се колебание. Очите му се преместиха от Лукас върху Климпт. — Защо се ебавате с мен, Джийн?

— Момичето на Лакорт, онова, което убиха, имало снимка на твоето момче, голо, с някакъв възрастен мъж — отвърна Климпт.

Лукас отпусна оръжието, придвижи се напред, пъхна единия си крак вътре и натисна с рамо вратата, избутвайки Харпър назад.

— Тя я показала и после семейството бе очистено — продължи той. — Искаме да разгледаме нещата на Джим да видим дали има нещо, което да посочи кой е бил.

— По дяволите, със сигурност не съм бил аз.

— Търсим един тип, който е рус и малко дебел — каза Лукас. Той пристъпи през защитната врата, заграждайки пътя на Харпър, който отстъпи към кухнята. Климпт бе една крачка отзад. — Ти нямаш приятели, които да изглеждат така, нали?

Климпт извика към джипа:

— Давай, Хенри!

— Искам да видя това разрешително — каза Харпър, отстъпвайки още в кухнята. Стаята миришеше на лук, долнокачествено месо и застояло вкиснало мляко.

— У Хенри е — отвърна Климпт.

Харпър погледна покрай Лукас към влизания Лейси. Лейси издърпа от джоба си някаква хартия и я подаде на Лукас, който на свой ред я подаде на Харпър. Докато Харпър я разглеждаше, Лукас

освободи ударника на пистолета. Харпър чу прищракването и го погледна:

— „Смит и Уесън“ — 40 или 45 калибър?

— Четиридесет и пети — отвърна Лукас.

— Имал съм 40-калибров — каза Харпър, докато влизаха Климпт и двамата сътрудници. Тонът му бе станал гадно подмазвачески, едно почти неразбираемо провлачване, научено в затвора.

— Така — каза Лукас като пропусна край ушите си коментара. Постави пистолета обратно в джоба си. — Къде е стаята на хлапето?

— Ти смяташ, че не познавам оръжията? Аз...

— Не ми пука изобщо какво знаеш — отсече Лукас. — Къде е стаята на хлапето?

Харпър измърмори *по дяволите*, смачка разрешителното в ръката си и го захвърли на пода, после се обърна и ги поведе по тесен коридор към всекидневната. По телевизора вървеше професионална борба, а на кръглата дъбова маса бе разположен картонен поднос с оранжеви лекета от соса на купената готова вечеря от спагети. До него имаше празна порцеланова чаша за кафе. Харпър мина покрай тях в един коридор. Първата врата отдясно беше отворена — банята. Следващата отляво бе полуотворена и Харпър я придърпа:

— Тази е моята. Няма нищо на Джим там.

При последната врата отдясно той спря и я посочи с палец:

— Тази беше на Джим.

Лукас я блъсна. Джим Харпър бе мъртъв от повече от два месеца, но сякаш той току-що бе излязъл от нея — чифт мръсни дънки, тениска и слипове, хвърлени в ъгъла, вече покрити с прах. Леглото бе разхвърляно, избелелият цветен чаршаф и маслиноножълтото армейско одеяло бяха омотани в жълт калъф. Възглавницата беше малка, сива и изпръскана с нещо, което би могло да е и кръв. Лукас се вгледа поотблизо — наистина кръв, но на малки петънца, сякаш хлапето бе имало акне и бе разчопило пъпките. Дрехите бяха натъпкани в чекмеджетата на единствения скрин. Две от тях висяха отворени.

— Ченгетата вече прегледаха и разхвърляха всичко — подхвърли Харпър иззад рамото на Лукас. — Не откриха нищо.

Лукас погледна към коридора за Лейси:

— Хенри, защо не отидете с господин Харпър да погледате малко телевизия? Джийн и аз ще огледаме наоколо.

— Хей... — започна Харпър.
— Я млъквай! — прекъсна го Лукас.

Те обърнаха стаята наопаки и не откриха нищо. Лукас каза на Климпт:

— Ако беше хлапе и искаше да скриеш нещо, къде щеше да го сложиш?

— Това, което си мисля, е, че след като Ръс е такъв задник, защо хлапето ще крие нещо от него? Нищо не би могло да го притесни особено.

Лукас присви рамене:

— Може да е скрил нещо, само за да го запази.

— Това вече е нещо — отвърна Климпт. След малко каза: — Аз винаги криех разни неща в мазето. Може и в някакъв килер, ако е за малко и е нещо дребно — мръсни списания и други такива. Може и на тавана, ако има такъв.

— Хайде да прегледаме набързо тук и после да се разходим наоколо.

Къщата беше стара, с дървени подове от масивно дърво, покрити с парчета линолеум, и със стени от летви и пластмаса. Лукас прерови килера на хлапето като изтърси купчина списания и комикси, провери обувките и няколкото ризи, висящи вътре. Нямаше разхлабени дървени плочи, а пластмасовата стена бе напукана, но цяла. Климпт отново прехвърли скрина, издърпваше всяко чекмедже и го обръщаше, прегледа радиатора, нямаше нищо. След десет минути решиха, че стаята е чиста.

— Тавана или мазето? — попита Климпт.

— Нека да видим какво има на тавана.

До тавана се стигаше през един отвор в банята. Лукас се качи на един стол и блъсна капака. Посипаха го прах и азбестово уплътнение. Той отново го придърпа и слезе като изтръскваше мръсотията от косата си.

— Доста време не е бил отварян — каза той.

— Мазето — предложи Климпт. Те се отправиха нагам и видяха Лейси да рови в един гардероб във всекидневната, докато Харпър се бе отпуснал тежко на един стол.

— Има ли нещо? — попита Лукас.

— Не.

— Ние слизаме в мазето — каза Лукас.

Харпър ги изгледа, но не каза нищо.

— Искам този шибаняк да ме предизвика, за да му смажа главата — каза Климпт.

Мазето миришеше на паяжини, прах, бензин и въглища. Мазилката по стените беше напукана. Две голи крушки, увиснали хлабаво на стара износена жица, осигуряваха цялото осветление. Имаше две малки помещения, изпълнени с безредието на половин столетие провинциален живот — лавици с прашни кръгли гърнета, счупени глинени паници, антична косачка, един пистолет 22-ри калибър, покрит с ръжда. Дузина капани висяха на един пирон, а до тях — две дузини малки крачета, привързани заедно с канап.

— Лалугери — докосна ги Климпт. Те се заклатиха като свирепа камбана. — Областта изплащаше премии за тях преди време, по пет цента за чифт предни крака.

Работен тезгях, закрепен с релси, бе вклинен в единия ъгъл, с монтирано от едната страна ръждясало менгеме. Огромна стара печка за въглища клечеше в средата на основното помещение като покосен дъб, каменно студена. В това, което преди е било помещението за парното, имаше миниатюрна газова печка, а галванизирани тръби водеха към стаите на горния етаж. То беше най-чистото в мазето, очевидно почистено, когато е била инсталирана печката. На пръв поглед нямаше къде да се скрие нещо.

Лукас отиде до печката с въглища, издърпа вратичката, погледна купчината застояла пепел и я затвори отново.

— Това ще ни отнеме известно време — каза той.

Отне им петнадесет минути. Климпт си повтаряше: „някое място, където бързо ще си го намери...“. Не откриха нищо и недоволно тръгнаха към стълбите. В мазето имаше твърде много ъгълчета и ниши.

— Ако се измъкне някой от онези гранитни плочи... — започна Лукас.

— Никога няма да открием точно. Трябва да са около две хиляди — отвърна Климпт.

Лукас го прекъсна:

— Чакай малко — върна се обратно по стълбите и погледна газовата печка.

— Щом това е стаята за парното, не трябва ли да има и някакъв улей за въглищата? — попита той.

— Да, трябва — отговори Климпт.

Те откриха вратичката за улея в стената зад газовата печка, на четири фута над пода и фактически невидима на слабата светлина. Лукас се протегна, махна резето и опипа вътре. Ръката му попадна на куп хартия.

— Има нещо — каза той. — Хартия.

Издърпа я навън. Три лъскави секссписания и два порнокомикса. Той ги подаде на Климпт, отново опипа набързо и измъкна малък свитък хартия, празна, която вероятно е била използвана за отбелязване на страницата. Лукас пхна хартията в джоба си.

— Порно — каза Климпт като застана под една от крушките. Те изтръскаха списанията, но не откриха нищо вътре.

— Прегледай ги — каза Лукас. — Търсим снимка на хлапе върху легло.

Те разгърнаха списанията, но всички снимки бяха очевидно пазарни и показваха само жени. Детето на Мюлер бе описало снимката като груба, отпечатана на вестник.

— Нищо особено — каза Климпт. — Искам да кажа, много мацки... Проклетият Шели ще получи сърдечен удар.

Лукас се върна към улея за въглища още веднъж, бръкна вътре и напипа само ъгълчето на някаква пластмаса. Трябваше да се протегне още, за да я достигне.

Снимка от Полароид.

Климпт надникна през рамото му.

Малко момче, слабо, голо, стоеше пред клекнала жена и ѝ го тикаше в устата. Ръцете му бяха обвили черепа ѝ. Всичко, което се виждаше от жената, бе тъмната ѝ коса, долната част на лицето ѝ — от носа надолу — и част от врата ѝ. Явно бе по-възрастна, вероятно към четиридесетте.

Виждаше се лявата ръка на момчето — липсваше един пръст.

— Не мога да разпозная жената от това, което се вижда — каза Климпт. — Но това е Джим.

— Хей, Лукас — извика отгоре Лейси.

— Да?

— Това е като... ъ-ъ, Исусе! — изригна Лейси.

Лукас погледна Климпт, който присви рамене, и двамата се заизкачваха по стълбите. Лейси стоеше на вратата на всекидневната, лицето му бе мъртвешки бледо. Харпър се бе отпуснал на един стол, явно се забавляваше. Гледаха към екрана на телевизора. Видеокасетата бе евтина, но достатъчно ясна — двама мъже лежах на едно легло и се милваха.

— Ти ли продаваш тези лайна? — изръмжа Климпт към Харпър.

— Казах му на Хенри. Всичко това беше на Джим. Аз не гледам хомолайна.

— Намерих я в гардероба — обясни Лейси. — Нямах надпис.

Лукас подаде на Лейси снимката от Полароид.

— Кучи син — прошепна Лейси.

— Да — отвърна Лукас. — Искаш ли да видиш това, Харпър? — Нямах вече *Ръс* или *господин Харпър*. Той протегна снимката пред лицето на Харпър, който посегна към нея, но Лукас я отдръпна. — Само гледай, не пипай.

Харпър надникна към снимката и измънка:

— Прилича на Джим, нещо е омаян. По дяволите, бих искал да я познавам. Явно знае какво прави.

На лицето му все още бе изписан израз на леко забавление. Понечи да каже нещо друго, когато Климпт заобиколи Лукас, сграбчи Харпър за ризата и го измъкна от стола:

— Ти шибаняко.

Харпър прикри с лакти корема си и закри лицето си с длани. Не иска да го наранят, но не изглежда уплашен, помисли си Лукас.

— Ей, ей — опита се да ги разтърве Лейси. — Пусни го.

Климпт тласна Харпър към Лукас, който подхвърли, хващайки го:

— Майната му, не го искам.

После го завъртя към стената. Климпт го хвана на свой ред обратно, дръпна го назад за яката, а Лейси продължаваше да подвиква — „Ей, ей.“ и блъсна главата му в стената, после го издърпа напред и го пусна, когато Лукас цапна Харпър по лицето и го бутна обратно на стола.

— Стига — обади се Лейси.

— Пратил си собственото си дете при тези задници, нали? — просъска Климпт на инч от лицето на Харпър.

Харпър го заплю — порой слюнка. Климпт го хвана за яката на ризата като сграбчи и кожата на врата под нея и го повдигна на един фут от стола.

— Продад си задника му на разни пънове и на всеки, който е поискал малко млада плът. Знаеш ли какво ще ти направят в пандиза? Знаеш ли какво правят с ебачите на деца? Ще останеш без капачки на коленете да търкаш пода, докато им духаш на онези типове.

Лейси със зачервено лице хвана Климпт за рамото и го задърпа. Лукас протегна ръка между Харпър и Климпт и се намеси:

— Джийн, пусни го. Джийн...

Климпт погледна с невиждащи очи към Лукас, после пусна Харпър обратно върху стола, обърна се и избърса лицето си с ръка.

— Шибаняк — каза Харпър като оправяше ризата си.

Лукас се обърна към Лейси:

— Можеш ли да се свържеш с Шели по радиостанцията? Не споменавай направо снимката, но му кажи, че сме се добрали до нещо. И че трябва да го видим.

Лейси неохотно отстъпи:

— Вие, момчета, няма да...

— Не, не — бързо отвърна Лукас. — И чуй, питай го и за хлапето на Мюлер, дали има някакъв напредък.

— Какво за хлапето на Мюлер? — попита Харпър.

— Изчезнало е — обърна се към него Лукас.

Лейси излезе от кухнята. Когато се чу тръшването на задната врата, Лукас пристъпи към Харпър:

— Видях как плю върху помощник-шерифа Климпт и се чувствам малко засегнат, знаеш. Що не плю върху мен, а?

— Да ви го начукам — отвърна Харпър. Той прехвърли очи от Лукас върху Климпт и обратно. — Имам си права.

Лукас го сграбчи за ризата както бе направил Климпт, издърпа го от стола и го засили направо в стената, блъсна го в нея. Харпър се прикри, още не бе готов да се съпротивлява. Климпт хвана дясната му ръка и я изви. И Лукас, и Климпт бяха по-едри от Харпър. Притиснаха го до стената.

— Спомняш ли си какво каза за начина си да заклещваш? — попита Лукас, полуобърнат към Климпт. Климпт изръмжа. — Гледай това — противно е.

Той стисна плътта между ноздрите на Харпър с палец и среден пръст и започна да натиска. Ноктите му задълбаха меката плът. Устата на Харпър увисна, като че ли щеше да закрепещи, но Климпт бързо повдигна ръка и го стисна за гърлото.

Лукас стягаше все по-силно и по-силно, после каза:

— Коя е жената на снимката? *Коя е тя?*

Тялото на Харпър потрепна, той разтърси глава.

— По-добре пусни гърлото му за малко, Джийн — каза Лукас като пусна носа на Харпър.

Харпър изпъшка, залитна пое си въздух. Лукас отново попита:

— Коя е тя, задник такъв? Коя е жената?

— Не знам.

— Нека да опитам аз — каза Климпт и хвана носа на Харпър по метода на Лукас. Твърдите му жълти нокти се забиха навътре.

Звукът, който се изтръгна от гърлото на Харпър, можеше да бъде писък, ако бе един тон по-висок. А сега приличаше на пискливо стъргане по черната дъска. Той потръпна.

— Коя е тя? — повтори Лукас.

— Не...

Климпт погледна Лукас, който поклати глава, и двамата едновременно пуснаха Харпър. По лицето му се стичаха сълзи. Той хвана главата си с ръце и падна на колене. Лукас коленичи до него.

— Ти знаеш нещо — каза той. — Познаваш жената или някой, който я познава.

Харпър успя да придърпа единия си крак, после с усилие се изправи. Очите му бяха червени, а сълзите продължаваха да се стичат.

— Шибани типове.

Климпт го плесна отстрани:

— Ти май не чуваш. Знаеш коя е тя, тази жена. Ако не изплюеш името й...

— Ще направите какво? Ще ме пребиете? — отбранително попита Харпър. — Пребивали са ме и преди, тъй че давайте. Ще извикам шибания си адвокат.

— Да-а, ти ще извикаш шибания адвокат, а аз ще забода шибаната снимка на таблото за съобщения в проклетата Супер Валю с бележка, че си продал задника на Джим — отвърна Климпт. — Ще намерят кожата ти увиснала на някое дърво, а ти няма да си в нея.

— Ходи се чукай — озъби се Харпър. На горната му устна имаше кръв, която се изцеждаше надолу от носа.

Климпт издърпа назад ръката му, но Лукас го спря:

— Остави го.

Навън, докато се качваха в джиповете, Лейси попита:

— Къде е Харпър?

— Сигурно си приготвя вечеря — отвърна Климпт. И добави: — Той е добре, Хенри, не си тикай задника в суматоката.

Лейси поклати глава със съмнение, после каза:

— Мога ли да видя отново снимката, само за миг?

Лукас му я подаде, а Лейси включи вътрешната лампа на джипа и се взря в нея.

— Вижте това, ето тук — каза Лейси. Той докосна ръбчето на снимката с нокът. Лукас я взе.

— Прилича на ръкав.

— Наистина — отвърна Лейси като държеше снимката на четири инча от лицето си. — Това е Полароид Спектра. Този вид снимки стават с дистанционно, чрез радиосигнал, така че може двамата да са били сами. Но ако това е ръкав, тогава има някой друг зад камерата.

— Фотоапаратът е насочен надолу — добави Лукас. — Това е твърде високо за триножник.

— Значи са цяла шайка — коментира Лейси.

— Да, сигурно — кимна Лукас. — Вече знаем, че е бил с дебел бял мъж, а ето ти и жена.

— По дяволите. Ако са цяла шайка, това ще взриви цялата околност — каза Климпт.

— Бих казал, че вече е взривена — добави Лукас.

Климпт разтърси глава:

— Това ще е по-лошо от убийствата. Шайка типове, които чукат деца. Повярвай ми, за хората тук това ще е още по-лошо.

9

Отправиха се обратно към града. Климпт се качи при Лукас.

— Харесва ми стила ти — подметна Климпт.

— Благодаря. Работил съм върху него — отвърна Лукас.

Радиото изпраща и се чу гласа на Кар:

— *Момчета, трябва да ви видя в съда.*

— Намерихте ли хлапето? — попита Лукас.

— Все още не — отговори Кар.

Лукас изключи и каза на Климпт:

— Прецаках всичко. Директорът на училището се притесняваше ченгетата да разговарят с хлапето без разрешение от родителите. Аз отведох хлапето у тях, за да обясня на баща му. По дяволите.

— Нищо не си прецакал — каза Климпт. Той измъкна една цигара от смачкан пакет и я запали с картонена клечка: — Това не е нещо, което би могъл да предвидиш. Имаш си работа с луд човек. А си имаш и репутация. Хората тук те мислят за Шерлок Холмс.

— Но аз не съм. Просто съм имал работа с психари и преди. Трябваше да се сетя преди да покажа интереса си към някой свидетел — отвърна Лукас. — Аз... о, майната му!

— Какво?

— Знаеш ли къде е къщата на лекарката? Уедър Каркинен? — попита Лукас напрегнато.

— Разбира се. Надолу по Линкълн Лейк.

Уедър живееше в разхвърляна бяла облицована с дърво къща, със стръмен, покрит със сняг, покрив. Каменен комин, обвит с оголени лози, се издигаше в единия край, а двойната врата на гаража притегляше надолу другия. Червените борове пазеха завет на къщата срещу северния вятър. Два огромни бели бора извисяваха отзад покрай ръба на замръзналото езеро. Съседните къщи бяха по-големи или

колкото този на Уедър. Повечето от тях имаха стари навеси за лодки на езерния бряг.

Докато Лукас и Климпт спираха на пътеката за коли, група снегомобили просвистя по езерото, насочвайки се към светлинния надпис на бара отсреща.

Къщата на Уедър бе тъмна.

— Ще се бавя минута-две — каза Лукас. Смразяващо безпокойство стегна гърдите му. То се усилваше, докато той слизаше от джипа и бързаше към къщата. Позвъня на входната врата, не получи отговор и започна да чука и да блъска по топчестата дръжка. Вратата беше заключена. Той слезе от площадката и тръгна надолу по пътеката, възнамерявайки да опита вратите на гаража, когато вътре светна лампа.

Сякаш огромен камък се свлече от плещите му. Обърна се и забърза обратно към вратата, отново натисна звънеца. Внезапно пак се почувства нервен — боеше се, че тя може да помисли, че той е тук, за да я притеснява.

Миг по-късно Уедър отвори вътрешната врата, надникна през прозорчето на външната и после блъсна и нея. Беше облечена в груб халат от кадифе, стигащ до глезените. Тя придърпа халата около врата си, приведе се и надникна към джипа, който още боботеше на пътеката:

— Добре, какво се е случило?

Още един камък се свлече от гърба му. Тя *не си* помисли...

— Изчезна едно хлапе, след като говорих с него в училището днес — изригна Лукас. — Може и да се е отдалечило от дома си, но никой не мисли така. Сигурно е убито от този, който е убил и Лакорт. Тъй като прекарахме известно време заедно, ти и аз... Разбираш ли...

— Кой е отвън в джипа? — попита Уедър.

— Джийн Климпт.

Тя махна към джипа и се обърна към Лукас:

— Влез за малко и ми разкажи.

Лукас изтръска снега от ботушите си и пристъпи навътре. Къщата ухаеше леко на печено и билки. Съвременна картина на ваза с цветя с акварел висеше върху бялата като яйчена черупка стена срещу входа. Лукас не знаеше почти нищо за модерното изкуство, но я хареса.

— Кое е хлапето? — попита Уедър.

— Джон Мюлер — отвърна Лукас. — Познаваш ли го?

— О, боже! Майка му работи в хлебарницата, нали?

— Така мисля.

— О, боже, виждала съм го там да си пише домашните. Господи... — Тя бе кръстосала ръце върху гърдите си и стискаше плата на ръкавите. Кокалчетата ѝ бяха побелели.

— Ако убиецът е отвлякъл детето, тогава той е неконтролируем. Луд — добави Лукас. Той се чувстваше огромен и тромав в анорака и ботушите, надянал шапка и ръкавици, докато я гледаше в халата ѝ за баня. — Най-добре ще е да не стоиш тук. Поне докато не ти сложим някаква охрана.

Уедър поклати глава:

— Не и тази нощ. Имам операция след — тя погледна часовника на китката си — седем часа. Трябва да стана в пет.

— Не можеш ли да я отложиш? — запита Лукас.

— Не — поклати глава тя. — Пациентът ми вече е в болницата, гладува и е поел лекарства. Няма да е правилно.

— Аз трябва да сляза до центъра — каза Лукас. — Мога да се върна и подремна на кушетката ти.

— С други думи да ме събудиш отново — отвърна тя, но се усмихна.

— Виж, нещата загрубяват.

Той беше толкова сериозен, че тя го потупа по гърдите, за да го задържи на място и отвърна:

— Почакай малко.

— Тя отиде в тъмната част на къщата и светна лампа. Забави се известно време и се върна с приспособление отварящо вратата на гаража.

— Ела. Не се притеснявай за снега по ботушите си, това е само вода. — Тя го поведе през всекидневната към коридора, отвори първата врата. — Стаята за гости. Дясната част на гаража е празна. Идваш през вратата до кухнята, а после тук. Ще оставя да свети някоя лампа.

Лукас взе приспособлението, кимна и каза:

— Ще обходя къщата ти, ще погледна отзад. Заклучи вратите и стой вътре. Имаш ли райбери?

— Да.

— Тогава ги пусни — каза той. — Имаш ли ключалка на вратата на спалнята си?

— Да, но само се завърта дръжката. Не е кой знае каква.

— Това ще го забави — отвърна Лукас. — Заклучи я. Ами оръжие? Имаш ли оръжие?

— Пушка 22-ри калибър. Баща ми стреляше с нея по катериците на покрива.

— Знаеш ли как да си служиш с нея? Имаш ли патрони?

— Да, има една кутия патрони.

— Зареди я и я сложи под леглото си — каза Лукас. — Ще говорим утре сутринта. Събуди ме като станеш.

— Лукас, бъди внимателен.

— Ти внимавай. Заклучи вратите.

Той отиде до входа и дръпна вътрешната врата. Тъкмо излизаше, когато тя го хвана за ръкава, дръпна го назад, застана на пръсти и го целуна, като едновременно с това го побутна навън през защитната врата.

— Ще се видим сутринта — каза тя и затвори вратата. Той изчака, докато чуе прищракването на ключалката, после тръгна обратно към джипа, все още чувствайки плъзгащото се притискане на устните ѝ върху неговите.

— Добре ли е тя? — попита Климпт.

— Да. Дай ми прожектор. В жабката има. — Климпт изръмжа и разрови в жабката, подаде му прожектора, а Лукас добави: — Веднага се връщам.

Снегът около къщата беше непокътнат, докъдето можеше да види. Пред плъзгаща се стъклена врата отзад стърчеше тераса с ниски перила. Покрай хранилката за птици имаше стотици птичи следи, очертани бяха и лутанията на катерица, но нищо по-голямо. Докато газеше тежко из снега, връщайки се към джипа, друга група снегомобили премина по езерото и Лукас си спомни шейната, с която е било извършено нападението над Лакорт.

Климпт стоеше до джипа и пушеше „Кемъл“ без филтър. Когато видя, че Лукас приближава, той пусна цигарата върху пътеката, стъпи върху нея и се покатери на пасажерската седалка.

— Откри ли нещо? — попита той, когато Лукас влезе.

— Не.

— Може да изпратим някой тук да я държи под око.

— Аз ще се върна и ще подремна в стаята ѝ за гости — отвърна Лукас. — Може да измислим нещо по-добро утре.

Лукас излезе на заден ход от пътеката, помълчаха известно време. После Климпт се облегна на страничната врата и промълви:

— Тази Уедър е хубаво парче, ъ-хъ. Има хубав задник. — Той се захла: — Тя е самотна и аз съм самотен. Малко съм старичък, разбира се, но започвам да се усещам доста палав през пролетта — продължи Климпт. — Мислех си дали да не ѝ се обадя. Мислиш ли, че ще излезе със старо момче като мен? Може пък да мога да ѝ покажа това-онова.

— Не вярвам да го направи, Джийн — отвърна Лукас като гледаше право през прозореца.

Климпт продължаваше да се хили в тъмното:

— Не вярваш, а? Срамота. Мисля, че с нея може да се прекара доста добре. Това не значи, че се надувам. Просто няма да остана по-назад, ако се сецаш какво искам да кажа.

— Пъхни си го в някой чорап, Джийн — обади се Лукас.

Климпт избухна в смях, който наподобяваше кашлица. Лукас се засмя с него. Климпт продължи:

— Като те гледах как отиваш у тях, си казах, че си наполовина хлътнал, приятелю. Ако не искаш да хлътнеш изцяло, по-добре внимавай. Ако поискаш да внимаваш.

Лицето на Кар бе посивяло. Изглеждаше изтощен, стар.

— Трябва да се връщам там, при търсачите — каза той, когато Климпт и Лукас влязоха в кабинета му. При него беше Лейси с още други четирима сътрудници. — Голяма каша е. Има много желаещи да помогнат в търсенето, които изобщо не са екипирани за това. Не и в този студ. Те ще измрат там, докато издирват хлапето.

— Хлапето е мъртво, ако не е в нечия къща — грубичко вмъкна Климпт. — Ако е някъде вътре, няма да помогне издирването навън.

— Сетихме се за това, но не можем просто да спрем, не и когато има някакъв шанс — отговори Кар. — Къде е снимката, за която ми спомена Хенри?

Лукас я измъкна от джоба си и я подхвърли върху бюрото на Кар. Кар я разгледа за миг и възкликна:

— Майчице божия! — После се обърна към единия сътрудник:
— Тони тук ли е още?

— Да, така мисля.

Кар вдигна телефона и натисна четири цифри. Всички чуха звъна надолу по коридора:

— Тони? Ела, моля те, в моя кабинет.

Когато той затвори телефона, Лукас се обади:

— Вечерях навън с Уедър Каркинен и ни видяха да разговаряме. Джийн и аз се отбихме у тях. Засега тя е добре.

— Ще изпратя някого там — предложи Кар.

Лукас разтърси глава:

— Аз ще покрия терена тази нощ. Утре ще се опитам да я принудя да отиде на безопасно място, може би извън града, докато не се оправят нещата. Само се надявам да не се пуснат слухове из града.

Шерифът присви рамене:

— Сигурно ще има слухове, но какво от това? Истината ще излезе наяве и всичко ще е наред.

— Има и друг проблем — продължи Лукас. — Всичко, което вършим, сякаш след няколко минути го знае целият град. Трябва здраво да спуснеш кепенците. Щом Джон Мюлер изчезна и ако той изчезна, защото е говорил с мен, възможно е убиецът да е чул за това от някой учител или от друго хлапе. Но е възможно също да е излязло и от някого в тази служба. Боже, всичко, което правим...

Кар кимна и посочи с пръст Лейси:

— Хенри, напиши една заповед. Всеки, който говори навън на когото и да е за всичко тук, ще бъде изгонен на секундата, в която чуя за това. Освен това не искам никой да говори за по-съществените неща по радиостанцията. Окей? В града сигурно има сто приемника на честотата на полицията и се знае всяка дума, която изричаме.

Лейси кимна и отвори уста да каже нещо, когато някакъв нисък чернокос мъж подаде глава в кабинета и попита:

— Шерифе?

Кар го погледна и кимна:

— Трябва да поговоря с Тони за малко. Може ли да излязат всички освен Лукас и Хенри? Джийн, остани и ти. Благодаря.

Когато останалите излязоха, Кар каза:

— Затвори вратата. — Обърна се към Лукас: — Тони е моя политически координатор. — Когато тъмнокосият мъж затвори вратата, Кар му подаде снимката от Полароида и каза: — Хвърли един поглед.

Тони взе снимката, разгледа я, обърна я обратно, промърморвайки „Хм...“ и загриза палеца си. Накрая вдигна очи:

— Шерифе?

— Познаваш ли тази жена?

— Може да е някоя от половин дузина подобни — отвърна Тони. — Но нещо в челюстта й...

— Кажи името.

— Джуди Шонекер.

— По дяволите, — възкликна шерифът. — Така си и помислих, още щом я видях. Джийн?

Джийн пое снимката, погледна я и поклати глава:

— Може би, но не я познавам толкова добре.

— Хайде да проверим — добави Кар. — Лукас, какво смяташ да правиш? Най-добре ще е, ако останеш настрана от издирването на Мюлер, поне за известно време.

Лукас погледна часовника си:

— Връщам се при Уедър. И без това съм умрял за сън. — Той се пресегна и потупа снимката. — Защо не наречеш това експериментална идентификация и да видиш дали можеш да издействаш разрешително за обиск?

— Боже, мразя да... — започна шерифът, но се прекъсна сам: — Майната му. Ще взема разрешително още щом се събуди съдията сутринта.

— Нека някой ми се обади — каза Лукас.

— Добре. И, Лукас, ти с нищо не можеше да помогнеш за хлапето Джон Мюлер — добави Кар. — Искам да кажа, ако е мъртво.

— Наистина не можеше — съгласи се Лейси.

— Благодаря ви, че казвате това — студено отвърна Лукас. — Но вие и двамата дрънкате глупости.

10

Сънят винаги идваше трудно. Леките и по-тежките обиди през деня го държаха буден с часове, дълбаейки го за отмъщение. А имаше много малко дни без обиди и неуважение.

А и нощта бе времето, когато се тревожеше. В Айсмън имаше сила — движение, фокус, яснота — но нощем, когато премисляше нещата, които бе направил през деня, те невинаги изглеждаха мъдри.

В неспокойното си будуване, Айсмън чу пристигането на три коли една след друга, които отхвърляха снега в заснежения паркинг. Той се заслуша за миг и чу да се хлопва врата. На нощното шкафче имаше радио с часовник — луминесцентните червени цифри показваха, че е два часа през нощта.

Кой бе навън в бездната на нощта?

Айсмън се измъкна от леглото и включи нощната лампа. Нахлузи дънките си и тръгна надолу по стълбите. Подът бе студен и той се спря, наведе се и вдигна чорапите, които бе хвърлил на земята, обу ги и продължи по стълбите.

Фаровете още играеха по страничния прозорец и той можеше да чуе или усети как бръмчи двигателят. Като че ли на паркинга говореха хора. Като стигна долното стъпало, фаровете и звуците от двигателите замряха и след миг някой започна да удря по вратата.

Айсмън отиде до прозореца, дръпна карираната завеса и надзърна навън. По средата на прозореца мразът бе очертал накъсани ледени фигури, но през едно чисто петънце той можеше да види допълнително монтираните светлини на покрива на джипа Тойота на Харпър, разположил се под синята лампа.

— Харпър — измърмори той. Лоши новини.

Чукането се поднови и Айсмън извика:

— Един момент!

Отиде до вратата и я отключи. Харпър стоеше на бетонното стълбище и отръскваше снега от ботушите си. Той вдигна очи, когато Айсмън отвори вратата, и безмълвно се вмъкна вътре като блъсна

вратата назад. Лицето му бе вдървено. Носеше вълнена ловджийска куртка на червени карета и кожени ръкавици. Зад него имаше още двама мъже и една жена, всички облечени в анораци с качулки и дебели скиорски ръкавици, плюшени или вълнени панталони и ботуши. Лицата им бяха пребледнели от студ и резки от напрежение.

— Ръс — обади се Айсмън, докато Харпър се промъкваше покрай него. — Анди. Дъг. Как я караш, Джуди?

— Трябва да говорим — каза Харпър като издърпваше ръкавиците си. Другите трима отбягваха да гледат право в питащите очи на Айсмън, а вместо това гледаха Харпър. Харпър бе човекът, с когото Айсмън трябваше да се разправя.

— Какво става? — попита той.

На повърхността лицето му бе отпуснато и заспало. Но вътре звярът започна да се размърдва, да се протяга.

— Ти ли уби Лакорт? — попита Харпър като пристъпи към него.

Сърцето на Айсмън подскочи и само за миг спря да диша. Но той бе добър лъжец. Винаги е бил добър.

— Какво? Не, разбира се, че не. Аз бях тук.

Той придаде на лицето си шокиран израз, а Харпър подхвърли „Шибаняк“ и се извърна като клатеше глава. Той докосна устата си и премигна, а Айсмън забеляза, че сякаш има тясна кървава ивица.

— За какво говориш. Ръс? — настоя той. — Нямам нищо общо с това проклето нещо. Аз бях тук, имам свидетели — оплака се той. Това бе вариант за обществена употреба на: *Аз не исках, те просто паднаха...*

Докато той повишаваше глас, Харпър смъкваше палтото си. Той го подхвърли върху масичката за карти, изтегли панталоните си.

— Шибаняк — повтори отново, обърна се и сграбчи Айсмън за горнището на пижамата, издърпа го напред и нагоре, наруши равновесието му.

— Ти, шибаняко, по-добре да те нямаше — Харпър дишаше в лицето му. Дъхът му вонеше на наденички и развалени зъби и Айсмън едва не повърна. — Не искаме да имаме нищо общо с никакви проклети задници — убийци.

Айсмън повдигна ръце на височината на раменете си, присви ги и се опита да не се съпротивлява на хватката на Харпър, да не диша. *Да го убие сега...*

Измежду хората от неговата група Харпър бе единственият, който го притесняваше. От Харпър можеше да се очаква всичко. Харпър беше луд, беше с дух на убиец — белези по лъскавото му чело, подутини и отоци. А когато беше разгневен, не можеше да се пресметне какво ще последва. Той бе кошмарът, който срещаш в крайпътен бар, човек, който иска да наранява, човек, който не спира, за да помисли за това, че сам може да бъде наранен. Той тревожеше Айсмън, но не го плашеше. Можеше да се спогоди с него, когато му дойде времето.

— Кълна се в бога, Ръс — Айсмън отпусна ръце от страни. — Искам да кажа, успокой се.

— Доста труд хвърлям да се успокоя. Тази вечер у дома дойдоха ченгетата и направо ме спугаха — каза Харпър. — Онзи шибан тип от Минеаполис и старият Джийн Климпт — те проснаха задника ми на пода, чуваш ли какво ти казвам? — От устата му хвърчеше слюнка и Айсмън извърна лице. — Чуваш ли?

— Хайде, Ръс...

Харпър беше непоклатим, издигна го още един инч. Загрубелите му от работа кокалчета се впиха в меката плът на брадичката на Айсмън.

— Знаеш ли какво правим ние? Ние се забавляваме с деца. Чукаме малолетни, това правим ние, всички ние. Всички тези измислици, че ги обучаваме на това или онова — това не означава и пукнат грош за ченгетата. Те ще ни тикнат всички в шибания дранголник. Това е толкова сигурно, колкото че мечките серат в гората.

— Няма причина да мислиш, че аз съм го направил — каза Айсмън, като се насилваше да звучи искрено. А звярът му шепнеше: *Хайде да го убием сега, сега, сега...*

— Пълни фъшкии — изръмжа Харпър. Той срита Айсмън на страни като буболечка. — Сигурен ли си, че нямаш нищо общо с това? — Харпър го гледаше право в очите.

— Заклевам ти се — каза Айсмън. Очите му се извърнаха на страни, надолу и после отново нагоре. Той потисна звяра в себе си и стаи дъх: — Чуй, сега е време да се успокоим.

Мъжът с името Дъг беше брадат, с ръбчета от стари белези от шарка, показващи се над брадата и набраздяващи виолетовия му нос.

— Индианците казват, че го е извършил „уиндиго“ — намеси се той.

— Това е най-тъпото шибано нещо, което съм чувал някога — насочи враждебността си към Дъг Харпър. — Шибаният уиндиго.

Дъг сви рамене:

— Само ти казвам какво съм чул. Всички говорят за това, там в ресторанта.

— Иисусе Христе.

— Джуди и аз се махаме — внезапно се обади мъжът на име Анди и всички се обърнаха към него. Джуди кимна. — Отиваме във Флорида.

— Почакай, ако се вдигнете оттук... — започна Айсмън.

— Няма закон срещу това да си вземеш ваканция — добави Анди. Той погледна отстрани Харпър. — И се махаме от всичко това. Махаме се от цялата тази работа. Не искам да имам нищо общо с вас. Нито пък с някой от останалите. Вземаме момичетата.

Харпър пристъпи към тях, но Анди вдигна глава. Не се боеше от него и Харпър спря.

— И няма да говоря с ченгетата. Знаете, че не мога да направя това, така че вие сте в безопасност. Няма смисъл който и да е от вас да ни търси — довърши Анди.

— Това да бягаш, е шибана идея — каза Харпър. — Бягството само ще направи хората подозрителни. Ако нещо се провали, това, че сте във Флорида, изобщо няма да помогне. Те просто ще дойдат и ще ви хванат.

— Да, но ако някой просто иска да дойде да разговаряме, ей така, и ние не сме наоколо... Ами, тогава те просто сигурно ще забравят за това, — отвърна Анди. — Както и да е, ние с Джуди решихме — махаме се. Вече казахме на съседите. Казахме, че това време ни е писнало и ще заминем за малко. Никой нищо няма да заподозре.

— Имам лоши предчувствия за това — намеси се Дъг.

Отвън се чу кола. Светлините пробягаха по прозорците, после се отдалечиха. Всички погледнаха натам.

— Трябва да тръгваме — каза накрая Анди като нахлузваше ръкавиците си. Обърна се към Айсмън: — Не зная дали да ти вярвам, или не. Ако знаех, че ти си го извършил...

— Какво?

— Не знам — каза Анди.

— Защо вие всички си мислите...

— Заради онази проклета снимка, която имаше Франк Лакорт. Доколкото знам, единственият човек, на когото той каза, бях аз. А единственият, на когото аз казах, беше ти.

— Ръс, аз... — Айсмън поклати глава и придаде тъжен израз на лицето си. Обърна се към Анди: — Кога заминавате?

— Вероятно утре вечер или вдругиден — отвърна Джуди.

Очите на съпруга ѝ просветнаха към нея и той кимна.

— Има някои неща за оправяне — измърмори той.

Анди и Джуди тръгнаха първи като вдигнаха качулките си и погледнаха през прозореца за светлините на някоя кола преди да излязат на паркинга. Докато вдигаше ципа на анорака си, Харпър отбеляза:

— По-добре е да не ни будалкаш.

— Не го правя — отвърна Айсмън.

Бе събрал пети, а пръстите на ръцете му бяха в джобовете на панталоните му. Роптаеща усмивка — самата честност бе фиксирана на лицето му.

— Защото, ако е така, ще взема един нож, ще дойда и ще изрежа топките ти, ще ги сваря и ще те накарам да ги изядеш — каза Харпър.

— Хайде, Ръс...

Дъг го гледаше втренчено, после се обърна към Харпър:

— Не знам дали го е извършил, или не. Но ще ти кажа едно нещо: — Шели Кар не може да намери собствения си задник дори с фенер. Няма значение кой го е извършил, ще бъдем в безопасност, ако Шели се занимава с разследването.

— Тоест?

— Тоест, ако нещо се случи на онова ченге от Минеаполис...

Лицето на Харпър придоби изражение на гущер:

— Ако нещо се случи на този тип, ще бъде доста зле, но човек трябва да е глупак да говори за това на който и да е друг — каза той. — *На който и да е друг.*

— Правилно — обади се Дъг. — Ти си прав.

* * *

Когато всички си заминаха, Айсмън започна да обикаля стаята. Звярът се надигаше в гърлото му. Прокара ръка през косата си и ритна раздражено един стол.

— Тъпо — каза на себе си. После изкрещя: — *Тъпо!*

И се стегна. Овладея се, затвори очи, отпусна се леко, регулира дишането си, усети как се забавя пулсът му. После заключи вратата и изгаси светлините, изчака докато и последната кола напусна паркинга и се изкачи отново по стълбите.

Тази нощ можеше да отиде у Харпър — с 44-калибровия. Да го разкъса. Харпър се бе държал с него като с някаква нечистотия, като с парче боклук. *Да, каза звярът, разкъсай го.*

Не. Вече бе поел твърде много рискове. Нещо повече: Харпър можеше да бъде полезен. Можеше да бъде виновникът.

Дъг и Джуди, и Анди... толкова много проблеми. Толкова много разклоняващи се пътища и тревоги. Ако някой от тях се пропукаше...

В ума му изпъкна образът на Джуди. Тя бе обикновена жена, лицето ѝ беше белязано от четиридесет и петте зими в Северните гори. Работеше в магазин за касети под наем и изглеждаше като... всеки друг. Ако я видиш в „Кей Март“, няма да я забележиш. Но Айсмън я беше виждал да прави секс с Харпъррови, баща и син, едновременно — по един отпред, и отзад докато съпругът ѝ гледаше. Бе я виждал как го гледа, докато учи дъщерите ѝ да му духат прилично. Бе наблюдавала съпруга си със собствените им дъщери, беше виждала Айсмън с Роузи Харис и Марк Харис, както и с Джини Харис — жълтокосото момиче.

Бе виждала всичко това, беше правила всичко това и все пак щеше да е незабележима в „Кей Март“.

Той отново се замисли над проблема какво да прави. Да се бие или да бяга? Този път обаче проблемът не беше като безкрайно изплъзваща се топка от възможности, а по-скоро като цялостен, сложен, но обуздаем организъм.

Той съвсем не беше притиснат до стената. Много неща можеше да извърши. Образът на Джон Мюлер изпъкна пред него — червени петна на бял фон, като осмица купа, червеното в снега около тялото му.

Джон Мюлер беше един пример.

Действието елиминираше проблемите.
Беше време да действа отново.

11

Лукас тихичко пристъпи в къщата, изхлузи ботушите си и спря да се ослуша. Пещта явно току-що бе задействала — отоплителните тръби пукаха и свистяха при пълненето си с горещ въздух, който ги разширяваше. Уедър бе оставила да свети малка лампичка над мивката. Той прекоси на пръсти кухнята и всекидневната, тръгна по коридора към стаята за гости и включи осветлението.

Личеше си, че стаята е неизползвана, самотна. Бюрото бе почистено от прах, но върху плота нямаше нищо, а чекмеджетата бяха празни. На нощното шкафче имаше малък пътнически будилник и лампа, заедно с бележник и химикал — бележникът бе недокоснат. Стаята бе готова за гости, помисли си Лукас, но гостите никога не пристигаха.

Той изхлузи анорака, ризата, панталоните и термичното бельо и ги хвърли върху бюрото. Бе спрял в мотела да си вземе несесера за бръснене и чисто бельо. Сложи ги на нощното шкафче заедно с часовника си, извади пистолета от кобура, зареди един патрон и го сложи до часовника. След като се ослуша към отворената врата на спалнята, той изключи осветлението и се просна в леглото. Леглото бе доста твърдо и жилаво, сякаш никой никога не бе спал в него. Възглавницата караше главата му да отскача нагоре. Никога нямаше да заспи.

Леглото хлътна.

Имаше някой. За миг дезориентиран, той обърна глава и отвори очи. В коридора видя светлина и си спомни всичко. Изправи се в полуседнало положение като се подпря с лакти и откри, че Уедър седи на края на леглото. Бе облечена за работа и отпиваше от чаша с кафе.

— Иисусе, колко е часът?

— Малко след шест. Аз излизам — отвърна тя. Беше будна като студен камък. — Благодаря, че дойде.

— Чакай да стана.

— Не, не. Шели ще изпрати един сътрудник тук. Чувствам се глупаво.

— Недей. Няма нищо глупаво в тази работа — остро каза той. — А за през нощта трябва да отидеш някъде другаде. Избери си някое място. Мотел в Парк Фолс. Кажу кога тръгваш и ние ще изпратим някой да проследи по магистралата дали не те преследват.

— Ще си помисля върху това — каза тя. Потупа крака му. — Сутрин изглеждаш като някоя мечка. А дългото ти бельо е убиец. Харесва ми цвета му.

Лукас погледна към дългото си бельо — то бе мътно розово.

— Изпрах го с една червена риза — смотолеви той. — А и шибаното утро не е дошло. То започва с пристигането на пощата.

— Тя не идва тук преди един часа — отвърна Уедър.

— Тогава утрото започва в един часа — изкоментира Лукас и се отпусна отново върху възглавницата. — А Джон Мюлер?

— Изобщо не го откриха — каза тя. — Когато се обади сътрудникът, го попитах.

— О, боже.

— Боя се, че е умрял — допълни тя. Погледна часовника си. — Трябва да тръгвам. Провери дали са заключени всички врати и излез през гаража, когато тръгваш. Вратата на гаража се заключва автоматично.

— Разбира се. Би ли...?

— Какво?

— Би ли вечеряла с мен тази вечер? Отново?

— Господи, ти препускаш — възкликна тя. — Харесвам това в един мъж. Разбира се. Но защо не вечеряме тук? Аз ще сготвя.

— Страхотно.

— Шест часа — допълни тя. Кимна към нощното шкафче като излизаше: — Голям патлак имаш.

Той чу как тя отвори и затвори вратата на гаража, след което къщата потъна в тишина. Лукас отново се унесе в сън — вече се чувстваше уютно в непознатата спалня. Когато се събуди отново, вече бе осем часа. За миг остана седнал на края на леглото, после се заклатушка по коридора към банята, обръсна се, почти падна под душа и пое доза ледена вода заради този инцидент, сви се зад найлоновата

завеса, докато водата стане гореща, след това застана под нея, оставяйки бодливите струи да удрят по врата му.

Харпър. Трябваше да притиснат Харпър. Дотук той бе единственият човек, който можеше да знае нещо. Лукас излезе изпод душа и погледна към тоалетката за шампоан. Нямаше никакъв шампоан, но имаше две опаковки противозачатъчни хапчета. Той ги взе и ги обърна, за да погледне за срока на годност — на повече от две години. Ха. Беше се надявал, че ще открие, че са купени предния ден. Суета. Остави ги там, където ги бе намерил. Разбира се, щом не е вземала хапчета повече от две години, значи вероятно не е имала много срещи.

Погледна под мивката, намери флакон „Пърт“, и се върна под душа да измие косата си.

Харпър не бе единственият проблем. Все още не бе изяснено несъответствието във времето. Нещо е станало там. Нещо ставаше и със свещеника. Той някак си не пасваше на версията за секс с деца. В Минесота имаше скандално известни случаи на свещеници, злоупотребяващи с деца от енорията си, но при тези случаи те действаха сами. Положението на единствен свещеник в малка общност почти автоматично изключваше наличието на някаква верига.

— А, не — избръщолеви Лукас.

Трябваше да се досети. Той излезе изпод душа, избърса лицето си и отиде в кухнята при телефона. Намери Кар в кабинета му.

— Успя ли да поспиш?

— Два часа на кушетката в кабинета — отвърна Кар. — Взехме разрешително за къщата на Джуди Шонекер. Можеш да отиваш там.

— Бих искал да взема и Джийн. Той се справи доста добре у Харпър.

— Струва ми се, че Ръс има болки в носа тази сутрин — коментира Кар.

— От студеното време е — отговори Лукас. — Слушай, колко хора живеят по пътя край Стомр Лейк, над Лакорт? Колко къщи още има?

— Хм. Двадесет — тридесет. Плюс два курорта, но те са затворени сега, разбира се. Там няма никой освен собствениците.

— Можеш ли да ми дадеш списък?

— Разбира се. Оценителят на недвижимо имущество ще знае. Може да погледне в кадастралните си планове. Какво ще търсиш там?

— Ще разбере, когато го намеря. Идвам след двадесет минути.

Когато затвори телефона, той осъзна, че замръзва, втурна се отново в банята и скочи под душа. След две минути горещ душ той се избърса с хавлия, облече се и излезе от къщата.

Кар премляскваше поничка с пудра захар, когато Лукас влезе. Той посочи към бялата кесия и го покани:

— Вземи си една. Защо ти трябва имената на хората надолу по пътя?

— Просто, за да разбере кой живее там — отвърна Лукас като си измъкваше от кесията една сладка. — Имаш ли имената?

— Казах на Джордж, той е оценителят, казах му, че ги искаме неофициално и бързо, така че трябва да са готови — отвърна Кар. — Ще те заведе.

Джордж бе висок и тъмен, с оредяваща коса, а пръстите му бяха заострени като перодръжки. Той измъкна една карта на областта край езерото и с показалеца си със заострен нокът посочи пътя и отбеляза не само възрастните жители, но и пеленачетата. В три от къщите живееха самотни мъже.

— Познаваш ли тези типове? — попита Лукас Кар като докосна къщите на тримата самотници.

— Да — отговори Кар. — Но единственият, когото познавам добре, е Дони Райли. Той живее на „Оджибуей роуд“ и „Гън кльб“. Доста свестен е. Пенсиониран пощенски раздавач. Другите двама: Боб Дел работи в дъскорезницата, а Даръл Андерсън управлява курорта „Стоун Хоук“.

— Женени ли са? Разведени, овдовели? Какви са?

— Райли беше женен дълги години. Жена му умря. Даръл ту се разделя, ту се събира с едно от момичетата в болницата, но не зная много за него. Боб е от типа ергени-фермери.

— Католици ли са? — попита Лукас.

— Ами... — Кар погледна оценителя, а после и двамата погледнаха Лукас. — Мисля, че Боб посещава неделните служби.

— Той оттук ли е?

— Не, той е от Милуоки — отговори Кар. — Какво търсим при тях?

— Нищо специално — каза Лукас. — Да се върнем горе. Благодаря — обърна се той към оценителя.

В кабинета на Кар Лейси бе качил краката си на бюрото на шерифа. Като ги видя, той бързо ги свали и ги кръстоса.

— Ще ми строшиш бюрото и ще го удържа от заплатата ти — изръмжа Кар.

— Извинявай — обади се Лейси.

— И така, за какво, по дяволите, бе всичко това? Какво търсихме долу при Джордж? — попита Кар след като Лукас се настани във въртящия се стол.

— Наоколо се носи слух, само слух, че Фил Берген е гей. Затова го попитах снощи дали е имал хомосексуални контакти.

— Това са най-скапаните лайна, които съм чувал — избухна Кар. — Откъде чу това за хомото?

— Виж, продължавам да се опитвам да разбера защо той казва, че е бил у Лакорт, когато те вече са били мъртви — обясни Лукас. — Защо не отстъпи от това твърдение. И започнах да мисля, че може би е бил някъде другаде по пътя, но не иска да го каже.

— По дяволите — каза Кар. Той се завъртя и погледна през полуотворените венециански щори на прозореца. — Ти имаш мръсно подсъзнание, Дейвнпорт.

— Спрял ли си се на някой по-конкретно? — попита Лейси.

Лукас повтори трите имена. Лейси се втренчи в него за малко, после прочисти гърлото си, премести се към края на стола и погледна шерифа:

— Ъ-ъ, Шели, слушай. Жена ми познава Боб Дел. Веднъж подхвърлих нещо, че е хубав мъж, просто я задяхах, а тя ми отвърна: „Боб не е от тези мъже, които се занаят по жени, така мисля“. Това каза тя.

— Тя е казала, че е гей? — попита Кар като се обърна и извърна глава, взирайки се като бухал в помощника си.

— Е, не направо — отвърна Лейси. — Само каза, че не от този тип, който да се интересува от жени.

— Това е ужасно — коментира Кар като погледна отново към Лукас.

— Това би обяснило адски много неща — каза Лукас. — Ако хората там знаят, че Боб Дел е гей, може Берген да е бил при него. Казал е една лъжа и после да не може да отстъпи. Погледни пиенето му. Ако е невинен, откъде идва цялото това напрежение?

— От този кабинет донякъде — отвърна Кар. Той стана от стола си и безцелно се заразхожда из стаята, като притискаше кокалчетата на ръцете си в зъбите. — Трябва да проверим Дел — накрая допълни той.

— Виж дали можем да открием рождената му дата. Направи запитване в Националната служба в Милуоки, ако наистина е оттам — каза Лукас. — И помисли за това: ако това е проблемът на Берген, тогава той е невинен за убийствата.

— Да — Кар се завъртя отново и се взря през прозореца, който гледаше към купчина сняг, заснежена ограда и гърбовете на няколко къщи на съседната улица. — Но няма как да отрече хомосексуализма. А това ще го убие.

Всички се замислиха върху това за миг, после Кар се обади:

— Джийн Климпт ще те чака в ресторант „Воденицата“ по обяд — и подаде разрешителното на Лукас.

Лукас го погледна и го пъхна в джоба на самото си.

— Съвсем нищо ли за Джон Мюлер?

Кар поклати глава:

— Нищо. Сега вече търсим тялото му.

* * *

Лукас прекара сутринта в къщата на Лакорт. Един електрически радиатор се опитваше да стопли гаража, но без изолация и с цялото това излизане и влизане на екипа от лабораторията, това бе невъзможно. Всички дори и вътре носеха анораци, макар и разкопчани, или пуловери. Не бе достатъчно топло дори, за да се разделиш с ръкавиците си. От две малки маси и парче от дъска бяха приспособили дълга маса, която бе отрупана с хартия, електронно оборудване и компютър с принтер.

Екипът бе открил лошо деформиран отпечатък от изстрел на кухненската стена. Съдейки по базата и теглото, допускайки някаква загуба от липсващ материал, техниците считаха, че вероятно е

произведен от Магнум 44. Определено не беше от 357. Оръжието, което Лукас бе открил в нощта на убийствата, не е било използвано.

— Момичето е било живо, когато ухото ѝ е било отрязано, а също и някои части от лицето очевидно са били срязани, докато е била жива — прочете от факса един техник. — Аутопсията е приключила, но все още предстоят много проби.

Техникът започна да чете монотонно и за други находки. Лукас слушаше, но на всеки няколко секунди мислите му скачаха от работата към Уедър. Винаги го бяха привличали умни жени, но много малко от връзките му бяха стигали донякъде. Имаше дъщеря от жена, която никога не бе обичал, макар че я харесваше много. Тя бе репортер и ги задържаше заедно общата им пристрастеност към напрежението и движението. Бе обичал друга една жена или вероятно бе така, която бе погълната от полицейската си кариера. Уедър пасваше на полицейския калъп. Беше сериозна и корава, но имаше непокътнато чувство за хумор.

Няма да можеш да се справиш с Уедър, мислеше си той, и пак, и пак *Не можеш да съчетаеш всичко това с Уедър*.

Влезе Крейн, издишайки пара, потропа с крака и мина зад Лукас към кафеварката.

— Използвал е нагревателя за вода, за да подпали пожара — каза той на тила на Лукас.

— Какво?

Лукас се обърна на стола си. Крейн, все още увит в анорака, си наливаше чаша кафе.

— Кранчето за гореща вода бе пуснато в пералното и много гориво бе разлято около нагревателя. Нагревателят е една каша, разбира се, но изглежда, че може да има парченца овъглен памук, стърчащ от регулаторния отвор.

— Кажи го на разбираем английски — предложи му Лукас.

Крейн се ухили:

— Разлял е горивото около къщата, напоил е парцали в него и ги поставил върху нагревателя. Трябвало е да внимава да ги държи далеч от регулаторната лампа. После е пуснал кранчето за топла вода и е оставил водата да капе навън. Не много силно. И е излязъл. След няколко минути нивото на водата в резервоара спада, студената вода го пълни отново...

— И нагревателят избухва.

— Бу-у-ум — допълни Крейн.

— Защо е трябвало да прави това?

— Вероятно, за да е спокоен, че ще може да се измъкне навън.

Изчисляваме, че около петнадесет галона гориво са били разлети из къщата. Може да се е страхувал просто да подхвърли кибритена клечка. Но това означава, че той предварително е обмислил мястото. Това не е нещо, което да ти хрумне, докато си стоиш тук... ако изобщо ти хрумне.

— Ако ти хрумне, това означава, че има интервал между момента, когато е тръгнал, и момента на избухване на пожара, нали?

— Правилно.

— Колко голям интервал?

— Не знам — отвърна Крейн. — Не знаем състоянието на водния резервоар преди той да пусне водата — колко гореща е била тя вече. Той не е завъртял много кранчето, само до постоянно капене. Може да бъде от около четири-пет до двадесет минути.

Още забавяне, помисли си Лукас. Още повече време между убийствата и мига, когато джипът е минал покрай пожарната. Нямаше повече надежда за незначителни грешки, за бъркотия във времето. Свещеникът *няма как да е бил у Лакорт*.

— ... макар че оцелелите книжа — Крейн говореше за търсенето на липсващата снимка.

— Няма да е сред книжата — внезапно го прекъсна Лукас. — Те биха я пъхнали някъде, откъдето лесно да я вземат, на обичайно и безопасно място. Място, където ако някой иска да я види, просто ще я вземе и ще каже: „Ето я снимката“.

— Окей. Но къде? — попита Крейн.

— Кутия за сладки, нещо такова.

Прегледахме повечето неща в кухнята и в тяхната спалня, оцелелите неща. Нищо такова не открихме.

— Добре.

— Ще преобърнем всичко сантиметър по сантиметър — допълни Крейн. — Но това ще отнеме време.

Лукас проведе два телефонни разговора и прие един. Първият разговор бе с една монахиня в Минеаполис, стара приятелка, колежански преподавател по психология. Ел Крюгер — сестра Мери Джоузеф.

— Ел, Лукас се обажда. Как вървят нещата?

— Добре — незабавно отвърна тя. — Взех копие от предварителната разпечатка на новата „Гористи лесове“ от Уинстън. Пуснахме я със сестра Луиза през уикенда и я „замразихме“ веднага, но се получи някакво зацепване на компютъра.

— По дяволите, казаха, че ще го отстранят.

„Гористи лесове“ бе сложна симулация на битката при Гетисбърг, над която той работеше от години. Ел Крюгер бе маниачка на компютърните игри.

— Ами, бяхме на компютъра на сестра Луиза, съвместим с „Шак“ — обясни тя. — Има нещо тъпо в тази машина, защото като пуснах същия диск на моя „Компак“, всичко беше наред.

— Добре, ще говоря с издателите. Макар че трябва да сме съвместими с всичко — каза Лукас. — Слушай, аз имам друг проблем и той намесва и Църквата. Не знам дали можеш да ми помогнеш, но тук убиват хора.

— Такива неща винаги има, нали? — попита тя. — Ти къде си? И по какъв начин е намесена Църквата?

Той набързо ѝ визирира проблема — свещеникът, несъответствието във времето, въпросът за мъжа на края на пътя.

— Лукас, трябва да се прегледа цялата епархия на архиепископа на Милуоки — възкликна Ел.

— Ел, нямам време да се помайвам с църковната бюрокрация, а и ти знаеш как реагират, когато надушат вероятен скандал. Това е все едно да се опитваш да измъкнеш информация от швейцарска банка. Този тип, свещеник Берген, е някъде на нашите години и аз се басирам, че ти познаваш хора, които го познават. Всичко, което искам, е да проведеш няколко разговора и да видиш дали можеш да откриеш някои негови приятели. Разбрах, че е завършил Маркет. Прегледай документите. Нищо официално, не е голяма работа.

— Лукас, това може да ми създаде проблем. В Църквата. Аз имам някои познанства.

— Ел... — настоя Лукас.

— Нека да се помоля за това.

— Направи го. Опитай се да се свържеш с мен довечера. Ел, тук убиват хора, включително поне едно момче на прогимназиална възраст, а може би и две. Злоупотреби с деца. Има хомосексуални снимки, публикувани в нелегални списания.

— Разбирам — грубичко го прекъсна тя. — Остави ме да се помоля. Просто ме остави.

Лукас затвори телефона в мига, когато влезе един сътрудник.

— Шели се обади по радиостанцията. Той е на път за насам и иска да го изчакаш.

— Окей.

Вторият разговор бе с полицейското управление в Минеаполис, с експерта по обирите — Карл Снайдър.

— Ако беше жена и случайно криеш нещо в къщата си за няколко дни, например мръсна снимка, която не искаш да видят отбили се съседи, но до която да имаш лесен достъп, къде ще я сложиш?

— М-м-м, имаш ли молив? — попита Снайдър.

Той знаеше толкова много за кражбите с взлом, че Лукас подозираше, че може сам да е извършил някои изследвания на място. Последните дванадесет години в Минеаполис се ставаха серия изключително елегантни кражби на монети и бижута. Никога нищо не се разкри.

— Не ми обяснявай на мен — каза Лукас. — Тук има едно момче от криминалната лаборатория в Уисконсин — Крейн. Ще те свържа с него.

Крейн разговаря със Снайдър като повтаряше непрекъснато „да“, кимаше с глава и когато свърши, нахлузи анорака си и попита: — Искаш ли да дойдеш?

— Може. Къде ще гледаме? — попита Лукас.

— Около хладилника. После под кутиите в кухненския шкаф. Разбира се, там не е останало кой знае какво.

Дворът навън бе заледен и там работеха хората от армията. Те тъпчеха замръзналата земя, промъкваха се покрай тежкия брезент и влизаха вътре. Повечето от вътрешността бе осветена от редици окачени на триножници лампи, а два електрически радиатора с размера на хладилници поддържаха едва доловима топлина. Повечето от останките бяха изчистени от подовете. През отворената врата към

килера Лукас съзря тебеширения кръг около дупката, където откриха изстрела от 44-калибровия.

— Добре, около хладилника, върху кухненския плот — мърмореше си Крейн.

Нахлузил найлонови ръкавици, той започна внимателно да пресява останките върху кухненския плот. Повърхността на плота бе пожълтяла от горещината с изключение на покритите места. Купа, буркан с фъстъчено масло, солница и съд за пипер бяха оставили белите очертания на дъната си.

— Няма хартия... Ами хладилника?

Крейн откри останките от снимката зад магнитната плочка за съобщения върху вратата на хладилника. Той повдигна магнитната плочка от вратата и тъкмо щеше да я сложи обратно, когато извика:

— Оха...

— Какво има? — Лукас усети буца в стомаха си.

Крейн я отнесе до прозореца и я обърна към светлината. Върху задната част на плочката бе залепен квадратен къс от сгънат вестник, половината бе почернял от огъня и бе залят от стопената пластмаса. Другата половина бе кафява.

— Не знам. Може би трябва да я изпратим в Медисън, да я отделят от пластмасата — каза Крейн.

Но докато изричаше това, той плъзна пръст под ръбчето на вестника и повдигна. Парчето се разкъса по линията на изгорялото и кафявата част се отдели. Крейн я обърна в ръката си.

— Малко е прецакана — каза той. Загледа хартията в разтопената пластмаса. — Може да се опитаме да възстановим част от това.

Кафявият участък от хартията бе лявата страна на снимка, показваща гърба и бутоните на гол мъж. Запазеният надпис отдолу под снимката гласеше: „*Вижте това голямо момче. Вечеря.*“

Под снимката и надписа имаше серия вицове:

Някакъв тип влиза в един бар. Той има глава като бейзболна топка и казва: „Дай ми една бира“. Барманът му плъзва чаша „Будвайзер“ по тезгяха и го пита: „Слушай, човече, не е моя работа, но такъв голям тип като теб да има толкова малка тийнейджърска главичка?“. Типът отговаря: „Ами, бях надолу в Ямайка, вървах си по плажа и виждам тази бутилка. Свалям капачката и, да му се не види, изскача един дух-жена. Искам да кажа, че тя бе великолепна. Имаше

тяло един път, голям задник и циците ѝ бяха като пъпешки. И тя казва да си пожелаеш нещо“. И тъй аз казах: „Ами, виж. Знаеш ли, ето какво си пожелавам: Да правя любов с теб“. А духчето отговаря: „Съжалявам, това е единственото нещо, което не мога да правя“. И тогава аз казвам: „Окей, а какво ще кажеш за една малка главичка?“.

— Кой пише такива гадости? — попита Лукас. Той държеше хартията върху дланите на ръцете си и се взираше в нея. Нямахше инициали да се разбере откъде може да е тя.

— Всички или всеки един, който може да си позволи компютър „Макинтош“, лазерен принтер и полутонов скенер. Може да създадеш цяло списание с оборудване за няколко хиляди долара. Не отпечатването, само изработката.

— Има ли начин да го проследим?

Крейн присви рамене:

— Можем да опитаме. Да направим най-добрите възможни копия, да ги разпространим и да видим какво ще стане.

— Направи го — каза Лукас. — Трябва да видим снимката.

Крейн постави снимката в един плик и двамата я отнесоха обратно в гаража. Кар тъкмо влизаше в паркинга и те го изчакаха до вратата на гаража. Вече вътре, Крейн му показва останките от снимката.

— По дяволите, — каза Кар. — Това можеше да ни свърши работа, ако я имахме цялата.

— Ще се опитаме да я проследим, но нищо не мога да обещая — каза Крейн.

Кар погледна Лукас:

— Ела навън за малко.

Лукас отново облече анорака, вдигна ципа и тръгна след Кар.

— Открихме рождената дата на Боб Дел от архивната документация и прегледахме архива на Националната служба за идентификация — обясни Кар. — Бил е арестуван няколко пъти в Медисън, очевидно когато е посещавал училището там. Нарушаване на обществения ред и веднъж за нападение. Нарушаването на обществения ред е било участие в демонстрации, а нападението е сбиване в бар. Обвинението е било оттеглено преди да стигне в съда и явно не е натежало много. Обадох се в Медисън, сбиването е било в

обикновен бар, не гей или нещо подобно. Демонстрациите са били донякъде политически, но не и за правата на гейовете, каквото и да значи това.

— Значи няма нищо — уточни Лукас.

— Ами, ти си спомняш какво е казала жената на Лейси за това, че Дел не харесва жените, нали? Аз ѝ се обадох и я попитах какво е имала предвид и тя захъмка и замънка и накрая каза, да, носели се слухове сред определени среди в града, че само ще си загубиш времето, ако преследваш Дел.

— Колко стабилни са тези слухове? Нещо по-ясно изразено? — попита Лукас.

— Нищо, за което тя да знае.

— Къде работи той?

— В дъскорезницата, на десет минути оттук — каза Кар.

— Да тръгваме.

Кар го поведе по пътя за дъскорезницата, един жълт хамбар от стомана върху бетонна плоча. Купчина от дъбови трупи, висока тридесет фута, бе струпана върху бетонна рампа, която въвеждаше в дъскорезницата.

Вътре температурата се колебаеше малко над тази на замръзване. Около машините работеха половин дузина мъже. Лукас изчака в работилницата докато Кар пъкна глава през вратата на канцеларията за да говори със собственика. Лукас го чу да казва: „Не, не, няма проблеми, кълна се в бога, просто се опитваме да проследим всяка последна...“ И започнаха да режат, а той наблюдаваше машините, докато се върне Кар.

— Този с потника е Боб — каза Кар. — Ще го извикам като свършат с рязането.

Дел бе висок мъж в дънки и потник, с дебели кожени ръкавици и твърда жълта шапка. Той подготвяше трупите и ги подаваше за рязане. Когато привършиха с рязането, те го отведоха навън, далеч от шума на дъскорезницата. Високият мъж запали цигара и попита:

— Шерифе?

Лукас се намеси:

— Имаше ли посетители, или видя ли някого около вас в нощта на убийството на Лакорт?

Дел поклати глава:

— Не. Никого не видях. Върнах се вкъщи, гледах телевизия, вечерях и после зазвъня бийпъра и аз замъкнах задника си там.

Кар щракна с пръсти:

— Точно така — ти си доброволец в пожарната.

Дел кимна:

— Да. Пресметнах, че ще наминете рано или късно, ако не хванете никого. Искам да кажа, аз съм самотен и тъй нататък, живея надолу по пътя.

— Не искаме да ти причиним някакви неприятности — каза Кар.

— Вече го направихте — отвърна Дел като хвърли поглед назад към дъскорезницата.

— И така, ти не си видял никого онази нощ. От времето, когато си свършил работа, до времето, когато си отишъл при пожара, никого не си видял — каза Лукас.

— Не.

— Не се ли отби отец Берген? — попита Лукас.

— Не, не — Дел изглеждаше озадачен. — Защо точно той?

— Ти не си ли един от неговите енориаши?

— От време навреме, предполагам — отвърна Дел. — Но той не се отбива у нас.

— Значи не сте близки?

— За какво е всичко това, шерифе? — обърна се към Кар Дел.

— Сега искам да те попитам нещо, Боб, и се заклевам, че то няма да отиде по-далеч от нас тримата — каза Кар. — Искам да кажа, не ми е приятно, но...

— Питай — прекъсна го Дел. Той се бе напрегнал — знаеше какво ще последва.

— Чухме някои слухове в града, че може да си гей, каквото и да е това.

Дел се извърна настрани и погледна нагоре към гората.

— Значи това е, а? — И след миг: — Какво общо има това с каквото и да е?

Шерифът се втренчи в него за миг и после погледна Лукас:

— Кучи син.

— Не съм виждал отец Фил — продължи Дел. — Мислете, каквото си искате, но никога не сме имали среща. Не съм го зървал от

три седмици и това със сигурност няма нищо общо с моите сексуални наклонности.

Шерифът не го поглеждаше. Вместо това погледна Лукас, но думите му бяха към Дел:

— Ако лъжеш, ще отидеш в затвора. Това е критична информация.

— Не лъжа. Мога да се закълна в съда — отвърна Дел. — Мога да се закълна и в църквата, ако това има значение.

Сега вече Кар го погледна, един пряк поглед, и каза накрая:

— Добре. Лукас, имаш ли още нещо?

— За сега не.

— Благодаря, Боб.

— Това ще ме съсипе тук — тихичко продума Дел. — Трябва да си замина.

— Боб, ти не...

— Да, ще го направя — повтори Дел. — Но не ми се ще, защото ми харесваше. Много. Имах приятели, не гейове, просто приятели. Всичко това отмина. — Той се обърна и се отдалечи надолу към дъскорезницата.

— Какво мислиш? — попита Кар, докато го гледаше как се отдалечава.

— Звучеше ми като истина — отвърна Лукас. — Но и преди съм бил лъган и съм вярвал.

— Искаш ли да се върнем при Фил?

Лукас поклати глава:

— Все още не. И двамата отричат, нищо не предполага обратното. Нека изчакаме да видим какво ще каже моята църковна приятелка. Трябва да се чуем довечера или утре.

— Нямаме време... — започна Кар.

— Ако това е отговорът на противоречието с времето, той не е критичен за случая — каза Лукас. — Берген ще бъде изключен.

— Тъжен ден е днес — обади се Кар. Той погледна назад към дъскорезницата в мига, когато Дел изчезна навътре. — Боб не е лошо момче.

— Ами, той може и да остане, ако има истински приятели.

— Не, той е прав — каза Кар. — При тази работа и всичко останало, той трябва да замине, рано или късно.

Лукас се срещна с Климпт при „Воденицата“ — мотел — ресторант, построен покрай бреговете на замръзнал извор. Старата воденична бара под прозорците на ресторанта бе обработена с „Замбони“ и превърната в пързалка. Дузина мъже седяха на високите столове край тезгяха, а друга дузина бяха разпръснати по двама-трима на масите в салона за хранене. Климпт седеше до прозореца с чаша пилешки бульон и гледаше към пързалката, където един самотен възрастен човек в палто руски стил правеше кръгове по леда.

— Там навън е откакто съм тук — обясни Климпт, когато Лукас застана до него. — Тази година прави осемдесет и пет.

— Всеки ден, за по един час, независимо колко е студено — вметна сервитьорката, застанала до лакътя на Лукас.

Старецът правеше осморки, разширявайки кръговете, ръцете му бяха стиснати зад гърба, а лицето — обърнато нагоре към небето. Той се усмихваше, спокойно с някакво блуждаещо удоволствие, движейки се в ритъм — такт, който идваше от миналото. Сервитьорката постоя загледана навън за миг и после попита:

— Ще ядете ли или...

— Мога да си поръчам чаша бульон — каза Лукас.

Сервитьорката, с поглед все още вперен в стареца на пързалката, каза:

— Опитва се да си спомни как се е чувствал, когато е бил дете. Така казва поне. Аз мисля, че се подготвя да умре.

Тя се отдалечи, а Климпт попита с понижен глас:

— Разрешителното в теб ли е?

— Да.

— Донесох лост и къс клин в случай че имаме затруднения при влизането.

— Достатъчно е — отвърна Лукас.

Сервитьорката се върна с чашата пилешки бульон и попита:

— Вие сте детективът, доведен от Шели, нали?

— Да — отговори Лукас.

— Ние се молим за вас — каза тя.

— Така е — обади се един мъж до тезгяха.

Той бе с тежко телосложение и буца тлъстина отзад на врата, нагъната над яката на фланелената му риза. Всички в ресторанта ги гледаха:

— Само намерете кучите синове — каза той. — След това можете да ги оставите на нас.

Лукас и Климпт тръгнаха към къщата на Шонекер с джипа на Лукас, надявайки се, че е по-малко забележим от шерифската камионетка.

— И тъй, какво знаеш за тези хора? — попита Лукас по пътя.

— Те са усамотени и тихи — отвърна Климпт. — Анди е деловодител, бизнесът му е в града. Джуди е домакиня. Тук са от... трябва да има двадесет години. — Дойдоха от Вилас Каунти, мисля. Просто никога не ги забелязваш, ако не видиш Анди да излиза и да влиза в офиса си. Те не общуват с други хора, доколкото зная. Не зная дали са набожни, но не мисля така. Ето, тук е пътеката им за коли.

— И къщата е усамотена — отбеляза Лукас.

Имота на семейство Шонекер беше в северната част на града, със спретнати жълти виещи се растения и синьо покрая. Моравата бе добре оформена, изпъстрена с групички от синя ела, които ефектно приютяваха къщата от вятъра и хорските очи. Лукас отиде до гаража и паркира.

По пътеката имаше един инч непокътнат сняг.

— Имам лошо предчувствие — каза Климпт. — Никой не е влизал или излизал.

Лукас подритна с ботуш снега.

— Те са изчистили след последната буря. Всичко това е нанесено отскоро.

— Да. Къде ли са?

Те отидоха до предната врата и Лукас натисна звънеца. Той позвъни още два пъти, но къщата беше празна.

— Има добри ключалки — коментира Климпт, поглеждайки към вътрешната врата през стъклото на защитната.

— Нека пробваме задната част. Да видим има ли вратата на гаража — предложи Лукас. — Обикновено с тях е по-лесно.

Те тръгнаха по навятия със сняг тротоар покрай къщата. Ключалките на задната врата бяха същите като на входната. Климпт опита дръжката, завъртя я и натисна леко вратата. Тя не поддаде.

— Ще се наложи да я разбиваме — каза той. — Дай ми лоста.

— Почакай малко — каза Лукас.

Върху вратата на гаража имаше контакт със стоманена капачка, точно на височината на електрически ключ. Лукас повдигна капачката и погледна вътре. Нищо. В ъгъла на задната тераса имаше стълб с фенер с жълт глобус. Той прегazi дълбокия до бедрата сняг, за да стигне до него, погледна вътре в квадратния фенер, после повдигна един от стъклените елементи, опипа наоколо и извади един ключ.

— Шибаните провинциални селяндури — ухили се той на Климпт.

Ключът пасваше на вратата на гаража. Вратата между гаража и къщата не бе заключена. Лукас водеше, усещайки, че във вътрешността на къщата на Шонекер бе почти толкова студено колкото навън. Те бързо претърсиха всички стаи.

— Заминали са — извика Лукас от спалнята на стопаните. Килерите и гардеробите бяха полупразни. Един стек телени закачалки лежеше върху огромното легло. — Опаковали са багажа.

— И няма да се върнат скоро — добави Климпт от коридора. — Погледни това.

Климпт бе в банята и се взираше в тоалетната чиния. Лукас погледна. Чинията беше празна, но оцветена във виолетово от някакъв препарат. — Прочиствали са.

— Да. Няма да ги има дълго време.

— Така че хайде да поогледаме — каза Лукас.

Те започнаха със спалнята на родителите и нищо не откриха. Втората спалня бе поделена от дъщерите на Шонекер. И отново излязоха с празни ръце. Обработиха банята, всекидневната, трапезарията, преобърнаха кухнята, прекараха половин час в мазето.

— Нито едно шибано нещо — изръмжа Климпт, чешейки се по главата. Отново бяха във всекидневната. — Никога не съм виждал толкова празна къща.

— Нито една видеокасета — добави Лукас.

Той отново се върна по коридора към хола на стопаните и провери телевизора там. Отдолу имаше вграден видеокасетофон. Във

всекидневната имаше по-голям телевизор, свързан с друго видео.

— Имат два видеокасетофона и никакви касети.

— Може да вземат под наем — предположи Климпт.

— И все пак...

— Виж, онези кутии в мазето... само секунда — внезапно каза Климпт и изчезна надолу по стълбите за мазето.

Лукас се залута из притихналата студена къща, после отиде до гаража и отвори вратата, погледна вътре. Климпт се върна, носейки две кутии, а Лукас отбеляза:

— Те имат две коли. Гаражът е утъпкан и от двете страни.

— Да, мисля, че е така.

— Колко често семействата излизат във ваканция и вземат и двете коли, когато са само четирима? — попита Лукас.

— Погледни това — намеси се Климпт.

Той протегна двете кутии пред Лукас. Едната бе кашон за видеокамера. Другата бе кутия от фотоапарат Полароид Спектра.

— Видеокамера, а няма видеозаписи. Още повече че Хенри каза снощи, че снимката е направена с фотоапарат Спектра.

— Иисусе — Лукас прокара ръка през косата си. — Окей. Виж какво. Ще прегледаш всички чекмеджета със сметки, ще измъкнеш номерата на всички възможни кредитни карти. Особено номерата на картите за бензин, но вземи всичките. Аз отивам обратно в стаята на момичетата. Не вярвам, че тийнейджъри няма да оставят *нещичко*.

Той започна да преглежда стаята сантиметър по сантиметър, издърпваше чекмеджетата от всички скринове, поглеждаше под тях, проверяваше бутилки и кутии, като прелистваше дори домашните работи от началното училище. Опипваше обувките отвътре, повдигаше дюшеците.

Климпт влезе и отбеляза:

— Мисля, че вече имам всички техни карти. Те са ползвали „Съноко“ и „Ъмоко“ бензинови карти. Купували са и доста бензин от Ръс Харпър, което е странно, като помислиш, че неговата бензиностанция е на петнадесет мили оттук.

— Запази тези бележки — каза Лукас като пускаше дюшека на мястото му. — И провери дали има някакъв боклук отвън.

— Добре.

Върху бюрото бяха подредени половин дузина книги, притискани една в друга от малахитови тежести с формата на шахматни офицери. Лукас погледна книгите, обърна ги, задържа ги със страниците надолу и ги прелисти. От Библията изпадна обвивка на дъвка. Лукас я взе, разви и откри телефонен номер с името *Бети* написано с оранжево мастило.

Той постави обратно книгите и отиде във всекидневната в мига, когато Климпт влезе вътре.

— Няма боклук. Те са почистили всичко, това са направили.

— Окей — Лукас вдигна телефона и набра номера върху хартията от дъвка.

Получи отговор на първото позвъняване.

— Тук е Линията за действие на Оджибуей. Мога ли да ви помогна? — Гласът беше женски и професионално жизнерадостен.

— Каква е тази Линия за действие на Оджибуей? — попита Лукас.

— Кой се обажда? — гласът загуби част от своята жизнерадост.

— Помощник на областния шериф — каза Лукас.

— Вие сте помощник-шериф и не знаете какво е „Линията за действие на Оджибуей“?

— Нов съм тук.

— Как се казвате?

— Лукас Дейвънпорт. Тук е Джийн Климпт, ако искате да говорите с него.

— О, не, това е достатъчно. Чухме за вас. Нещо повече — това не е тайна. Ние сме линията за обслужване на хората в областта при критични ситуации. Намираме се точно на първата страница на указателя.

— Добре. Мога ли да говоря с Бети?

Настъпи миг тишина и жената каза:

— Всъщност Бети не съществува, господин Дейвънпорт. Това е кодово наименование на нашата съветничка за сексуални злоупотреби.

12

Лукас паркира на пътеката за коли на Уедър, излезе от джипа и се затътри към площадката, носейки бутилка вино. Тъкмо посягаше към звънеца, когато Уедър дръпна вратата.

— Да пропуснем вечерята — каза Лукас, пристъпвайки навътре. — Хайде да хванем самолет за Австралия. Да лежим на плажа две седмици.

— Ще се чувствам неудобно. Толкова зимно бяла съм, че чак съм прозрачна — отвърна Уедър. Тя пое бутилката. — Влизай.

Беше се постарала, помисли си той. В антрето бе просната ръчно изработена черга, която не беше там предната нощ. В камината, с размери на Фолксваген, пращеше огън. А във въздуха се носеше лек мирис на Шанел.

— Доста впечатляващо, нали? Огънят и всичко останало?

— Харесва ми — простичко отвърна той. Не се усмихна. Бяха му казвали, че понякога усмивката му плаши хората.

Тя изглеждаше смутена и доволна.

— Остави палтото си в килера, а ботушите до вратата. Тъкмо започнах да готвя. Стек и скариди. И двамата ще имаме нужда от байпас на сърцето, ако изядем всичко.

Лукас изхлузи ботушите си и прекоси всекидневната по чорапи. Не бе я разгледал в тъмното предната нощ, а на сутринта бе излязъл бързо, мислейки за Берген...

— Как мина операцията? — извика той към кухнята.

— Добре. Трябваше да закърпя една към друга няколко кости на крака. Противно, но не много сложно. Жената се качила на покрива да изрине снега и паднала. Точно върху пътеката за коли. Куцукала наоколо почти четири дни, преди да дойде в болницата, проклетата глупачка. Не вярваше, че костта е счупена, докато не видя рентгеновата снимка.

— Хм.

На масата до кушетката стоеше сребърна рамка с цветни снимки на все още млади мъж и жена. На половината от фотографиите се виждаха лодки. Родителите й. В една ниша бе разположено малко абаносово пиано, капакът бе вдигнат, а върху нотната стойка беше разгърнат лист с нотите на „Мечтателност“ на Еръл Гарнър.

Той се върна в кухнята. Уедър беше облечена в роклята, с която я видя за първи път — непретенциозна, без подплънки. Тя имаше дълъг изящен врат с разпръснати лунички в основата му. Каза усмихвайки се:

— Ще сготвя толкова вкусно, че ще те заболи устата.

— Нека да помогна — отвърна той.

Тя го накара да измъкне скарата от мазето на задната тераса, която бе почистила частично. Той напълни скарата с дървени въглища и я запали. В това време тя сложи на печката чайник с вода. После остави една торбичка с извънредно големи, вече изчистени от черупките, скариди да се изцеждат и дръпна настрана цедката. Заливката за салатата бе от билки и сметана. На дъската за рязане една бучка сирене се присъедини към купчина гъби, целина, орехи, кресон и ябълки. Тя започна да ги реже на филийки.

— Няма да те питам дали обичаш гъби — просто нямаш избор — подхвърли тя. — О, отвори виното. Предполага се, че трябва да подиша малко.

Температурата навън се бе повишила следобеда и сега приближаваше нулата. Бе се появил лек вятър, в който се усещаше влажност в сравнение със стипчивата сухота на въздуха при двадесет под нулата. Лукас отново си обу ботушите и отиде да види дървените въглища. Студът приятно щипеше кожата му — стига да го поемаш по една порция за няколко секунди.

Салатата бе тръпчива, точно както трябва. Скаридите бяха убиец. Той изяде една дузина като накрая едва се откъсна от масата за достатъчно дълго време, за да сложи месото.

— Не съм ял така от... не знам откога. Сигурно обичаш да готвиш — отбеляза Лукас, докато стоеше зад стъклената врата и наблюдаваше скарата.

— В действителност, не. В гимназията посещавах часове по така наречения предмет „Пет добри неща“ — призна тя. — На това се

научих. Как да направя пет добри неща. Това е едното от тях.

— От такъв курс се нуждая и аз — каза Лукас като се върна обратно с чинията месо.

Тя отбеляза, че стековете са превъзходни — полусурови отвътре, леко препечени отвън.

— Не се намери детето на Мюлер, нали? — попита тя.

Той поклати глава и усещането за вечерта внезапно се изкриви.

— Не мога да мисля за това точно сега — отвърна той.

— Добре — бързо каза тя, усещайки настроението му. — Но все пак тази работа е ужасна.

— Нека да ти разкажа едно-две неща — обади се той. — Но няма да се задълбочавам.

— Няма.

Той ѝ очерта схематично какво се бе случило. Свещеникът и проблемът с времето, въпросът за хомосексуалистите и Харпър, издирването на семейство Шонекер.

Тя внимателно слушаше и накрая отбеляза:

— Не познавам много добре Фил Берген, но никога не ми е хрумвало, че е гей. Няколкото пъти, когато сме разговаряли, той изглеждаше почти свенлив. Реагираше на моето присъствие.

— Е, не знаем със сигурност — отвърна Лукас. — Но това ще обясни много неща.

— И така, какво става с Шонекер?

— Кар точно сега има среща със сексуален терапевт, за да разбере дали могат да открият обаждания от децата на Шонекер. Хлапетата всъщност не си казват имената. Има много анонимни обаждания, които не прерастват в нищо друго. Обажданията се записват, значи може да изникне нещо. Проверяваме също и кредитните карти като се опитваме да открием къде са. Просто са заминали, най-вероятно за Флорида.

— Ако всичко това е истина, в града ще настане голяма бъркотия — коментира Уедър.

— Градът ще понесе това. Виждал съм такива неща да стават и преди — обясни Лукас. — Големият въпрос е до каква степен убиецът е извън контрол? С какво се занимава?

— Ей, ще ми докараш кошмари — възкликна тя. — Стига. Хайде яж.

Лукас остави изяден стека си наполовина и се примъкна до кушетката с възглавнички пред камината. Уедър наля по малко коняк в две чаши и дръпна завесите, които покриваха плъзгащата се стъклена врата към терасата. След това се отпусна в един фотьойл срещу кушетката. И двамата опънаха крака върху покритата с резки масичка за кафе.

— Балон — каза Лукас.

— Кой, аз ли? — вдигна лакът тя.

— Не, аз. Боже, ако някой изпусне речник върху шкембето ми, ще експлодирам. Погледни това — Лукас посочи към вратата, където лунният сърп тъкмо надничаше над дърветата отвъд езерото.

— Чувствам се като... — започна тя като гледаше луната.

— Като какво?

— Като че започвам пътешествие.

— Де да беше и с мен така — каза Лукас. — Всичко, което правя е да се излежавам.

— Ами, нали пишеш игри. Каза, че парите са доста.

— Да, точно както и ти си дошла тук да спечелиш много пари.

— Не е точно същото — отвърна тя.

— Може би не — каза Лукас. — Но аз искам да върша нещо полезно. Точно това търся сега. Когато бях ченге, правех нещо. А сега просто правя пари.

— Но сега си отново ченге — каза тя.

— За две седмици.

— А защо не се върнеш в Минеаполис?

— Мислил съм за това — каза Лукас. Той разклати коняка в чашата си и го допи. — Миналото лято имах един случай в Ню Йорк. А сега този. Понякога си мисля, че може да излезе нещо от това — да си избирам разни случаи. Но ако наистина съм полицаи, знам, че това няма да стане никога. Няма *достатъчно* какво да върша.

— Ами, никой не е казал, че животът става по-лесен.

— Да, но винаги си мислиш, че ще стане така — каза Лукас. — И след миг вече си на шестдесет и пет, живееш в някакъв провинциален апартамент на Маями бийч и се чудиш как ще платиш следващия си набор изкуствени зъби.

Уедър избухна в смях, а Лукас се ухили в тъмнината, доволен че я е разсмял.

— Ти си непоправим оптимист — обади се тя.

Те разговаряха за общи познати — в Грант и Минеаполис.

— Джийн Климпт няма вид на трагична фигура, но е — започна да му разказва тя. — Ожени се за гимназиалната си любов веднага щом влезе в Патрула по магистралата. Постъпи там преди Шели. Аз бях в прогимназията. Както и да е, роди им се момиченце. Току-що бе проходило. Един ден жената на Климпт пълнела ваничката за бебето като пустила само горещата вода, възнамерявайки да я охлади, покъсно и телефонът иззвънял. Тя отишла да го вдигне, а хлапето се покачило на тоалетната чиния, надвесило се над ваната и паднало в нея.

— Боже господи!

— Да. Умря от изгарянията. После, докато Джийн беше в погребалния дом, жена му се застреляла. Самоуби се. Не могла да понесе смъртта на бебето. Погребаха ги двете заедно.

— Господи! Той никога ли не се ожени повторно?

Тя поклати глава.

— Не. През годините се занасяше с няколко жени, но никоя не го увлече. Доста от тях се опитаха.

Уедър бе давала нощни дежурства в болницата „Сейнт Пол-Рамзи“ в продължение на седем години, докато специализирала хирургия в Университета в Минесота, и познаваше деветдесет ченгета от Сейнт Пол.

— Харесваше ли ги? — попита Лукас.

— Ченгетата са като всеки друг — някои от тях са добри, други са задници. У тях се чувства желание винаги да те притискат — коментира тя.

— Болницата е добро място да се мотаеш, ако си патрул и ако човекът, който си докарал, не е дете или твой партньор — каза Лукас. — Топло е, ти си в безопасност, а и можеш да пиеш безплатно кафе. Наоколо има хубави жени. Повечето жени, които срещаш на работа, са или жертви, или престъпници. Нищо не може да се сравни с хубавата жена, която ти казва да си завреш в задника талона за глоби, за да се охладиш.

— Прави са, ченгетата трябва да си заврат талоните — декларира Уедър.

— Така ли? — повдигна вежди Лукас.

— Да. Винаги ме е удивлявала гледката на полицай, който пише глоби. Градовете се пукат по шевовете, убиват хора всяка нощ и не можеш да слезеш в центъра без някой джебчия да ти измъкне парите. А повечето пъти като видиш полицай, той дупчи талона на някой нещастник, който е карал с шестдесет и пет при ограничение петдесет и пет. Целият свят продължава да се върти дори и в момента, когато той пише глобата. Не знам защо го правят ченгетата, но това влудява всички.

— Шестдесет и пет е нарушение на закона — иронично подхвърли Лукас.

— О, глупости.

— Добре. Нека да са глупости.

— Няма ли квота за тези глоби? — попита тя. — Искам да кажа, сериозно?

— Ами, да, но не се нарича така. Има си *стандарти на работа*. Казано е, че един действащ патрулен полицай трябва да напише едипко си глоби за един месец. И значи идва краят на месеца и ченгето си брой глобите и възкликва: „По дяволите, трябва ми още десет“. Излиза и устройва капан на някой скоростен участък и така успява през следващия един час да си събере останалите десет глоби.

— Това е квота.

— О, това е адски много по-доходоносно за града, отколкото да закепенчиш някой малоумен джебчия-вехтошар.

— ... и не искаше да ми каже какво иска той. Просто беше много свенлива. Буквално само преди часове бе завършила сестринското училище. Оказа се, че той иска да му се възстанови кожичката на пениса. Бил чувал, че сексът е по-добър с кожичка, и сметнал, че можем просто да зашием и поръбим тук-там.

Уедър има чувство за хумор като на полицай, реши Лукас като се смееше. Вероятно го е развила в спешното отделение — място, където светът е достатъчно лош достатъчно често, за да се научиш да се дистанцираш от лошите новини.

— Остана само капчица коняк, ще го донеса — каза Уедър като скокна от мястото си.

— Можеш да го изпиеш — каза Лукас.

Когато се върна, тя седна до него на кушетката, вместо на стола и положи ръка зад главата му, обгръщайки раменете му.

— Ти почти не пи от виното. Аз пресуших две трети от бутилката, а сега довършвам коняка.

— Майната му на коняка — каза Лукас. — Искаш ли да си легнем?

— Това не е много романтично — отвърна тя. — Но да, мисля, че да си легнем би било подходящо.

Малко по-късно тя добави:

— Няма да бъда свенлива — допада ми образът на застаряващ полицай.

— Застаряващ?

— Имаш повече побеляла коса от мен, а това е признак на застаряване — закачи го тя.

— М-м-м.

— Но все още не възнамерявам да спя с теб. Ще те накарам да се поизпоттиш малко.

— Така и трябва.

След малко тя попита:

— А какво отношение имаш към децата?

— Ще трябва да поговорим за това — отвърна той.

Стаята за гости бе хладна заради северното изложение и Лукас си облече пижама преди да се просне върху леглото. Постоя буден няколко минути като се чудеше дали да не отиде в стаята ѝ, но усети, че не бива. Те довършиха вечерта като просто разговаряха. Преди да се отправи към спалнята си, тя го целуна. Той все още седеше на канапето. Целуна го по устните и после по челото, разчорли косата му и изчезна в задната част на къщата.

— Ще се видим сутринта — подхвърли тя.

Той беше изненадан, когато, вече почти заспал, чу гласа ѝ до леглото си:

— Лукас. — Тя докосна с ръка рамото му и прошепна: — Има някой отвън.

— Какво? — той мигновено се събуди. Тя бе оставила да свети една лампа в коридора, в случай че му се прииска да стане през нощта и да отиде в банята или пък да пийне вода, така че той я видя коленичила до леглото. Държеше пушката. Той отхвърли завивките и пусна крака на пода. Пистолетът му бе на нощното шкафче и той го взе.

— Как разбра?

— Не можах да заспя веднага.

— Нито пък аз.

— Имам баня до спалнята си и отидох за чаша вода. Видях светлините на снегомобил да се насочват към къщата откъм езерото. Там няма пътека. Така че продължих да наблюдавам и светлините изгаснаха. Но аз го виждах на лунната светлина — приближаваше още. Съседите имат бъбрековиден басейн на моравата си. Мисля, че той спря до него. Те нямат снегомобил. Но там долу има защитна преграда от онези борове. Не го видях повече.

Тя беше спокойна, просто докладваше фактите.

— Преди колко време?

— Две или три минути. Продължих да наблюдавам като си мислех, че полудявам. Тогава чух нещо отвън по облицовката, нещо като стъргане.

— Звучи ми тревожно — Лукас зареди патрон в пистолета.

— Какво ще правим? — попита Уедър.

— Обади се. Извикай някой тук, на езерото или на пътя. Не искам да го уплашим преди да започне да действа.

— В спалнята ми има телефон. Хайде — подкани го тя. Тя тръгна нататък, последвана от Лукас. — Какво друго?

— Той трябва да си намери откъде да влезе и това ще предизвика *някакъв* шум. Искан да отидеш в кухнята и да се ослушваш. Застани зад плота на пода. Аз ще бъда във всекидневната до кушетката. Ако го чуеш, просто пропълзи обратно и ела при мен. Хайде да се обадим.

Бяха вече в стаята ѝ и тя вдигна телефона.

— Хм — погледна го. — Глуха линия. Никога не се е случвало.

— Срязал е кабела. По дяволите, той е тук — каза Лукас. — Лягай на пода на кухнята. Аз...

— Какво?

— Имам мобилен телефон в джипа — той погледна към вратата на гаража. Щеше да му отнеме десет секунди.

Силно чукане откъм предната стая го накара да се обърне.

— Какво? — прошепна Уедър. — Това е вратата към терасата.

— Отдръпни се.

Лукас се промъкна по коридора, спря в ъгъла, надникна иззад него, но не видя нищо. Бяха оставили завесите дръпнати, така че виждаше луната, но нямаше осезаемо движение отвън, нито пък лице, притиснато до стъклото. Нищо, освен тъмен правоъгълник. Чукането се поднови — не изглеждаше като че ли че някой иска да насили вратата, а сякаш се опитваше да събуди Уедър.

— Хей... — дочу се мъжки глас, приглушен от тройното стъкло.

— Какво? — Уедър се бе изправила и вървеше от кухнята към всекидневната.

— Сними се, по дяволите — настоятелно прошепна Лукас като размахваше пистолета към нея. — Лягай.

Тя се поколеба, все още изправена, и Лукас пропълзя на четири крака през стаята, сграбчи я за китката с лявата си ръка и я дръпна надолу и към стената.

— Някой има нужда от помощ — каза тя.

— Глупости. Спомни си телефона — отвърна Лукас. И двамата се притиснаха в ъгъла.

Още един вик, този път от разстояние:

— Хей, там вътре. Хей, имаме авария, имаме авария, — и се чуха още три почуквания. Лукас пусна китката на Уедър и бързо надникна от ъгъла.

— Това не може да е той. Това е някой, който ме търси — каза Уедър. Тя понечи да мине покрай него. С бялата си нощница изглеждаше призрачна в отразената от антрето мъждива светлина.

— Господи — възкликна Лукас. Той седеше на пода в ъгъла и се пресегна да хване ръката ѝ, но тя пристъпи във видимата от терасата част, на осем фута от стъклото.

Прозорецът експлодира като обсипа стаята със стъкла. Лукас вече я бе издърпал обратно. Тя загуби равновесие и се просна на пода, а Лукас извиха:

— Ловна пушка — и изстреля три бързи куршума през вратата. После се отдръпна.

Пушката отново загърмя, сипейки още стъкла, които летяха из цялата стая. От кожената кушетка се отскачаха сачми и се забиваха в отсрещната стена. Лукас надзърна светкавично, после още веднъж и изстреля четвърти куршум.

Уедър запълзя на четири крака към кухнята, взе пушката, която бе оставила там, и се върна обратно.

— Шибаняк — изкрещя тя.

— Залегни, това е дванадесет милиметрово оръжие — извика Лукас.

Още едно просветване на пушката, после още едно, пет дълги секунди и дулото изпрати светкавица в предната част на стаята. Светкавицата от другия изстрел сякаш бе по-слаба. Около камината рикошираха сачми.

Изминаха пет секунди без следващ изстрел.

— Той бяга — обади се Лукас. — Мисля, че бяга.

Лукас се изправи на крака, втурна се в спалнята на Уедър, и погледна навън към моравата. Успя да види мъжа там, на сто фута от него и на двадесет фута от дърветата, на петнадесет.

— По дяволите.

Лукас отстъпи и изстреля два куршума през стъклото на прозореца като го разби, после още един към летящата фигура, но нищо не се получи.

Мъжът изчезна сред дърветата. Лукас изстреля един последен куршум към последното място, където го бе видял. Магазинът беше вече празен.

— Улучи ли го? Улучи ли?

Уедър се изправи до него с пушката. Той я грабна от нея и побягна през коридора към всекидневната, навън през терасата и нагази в снега. Той с мъка си проправи път през двора, през дълбокия до бедрата сняг като следваше отпечатъците, към редицата дървета. Видя червените стоп светлини на снегомобила, който хвърчеше по езерото на триста-четирисотин ярда. При такова разстояние пушката не вършеше работа.

Започна да замръзва. Студът го сграбчи и той се сгърчи. Обърна се и започна да тича към къщата, но студът го стягаше и той забави

ход, влачейки голите си крака, с висяща около него пижама.

— Господи, Лукас, Лукас...

Уедър го прихвана под мишниците и го завлече в къщата. Той се трепереше неудържимо.

— Телефонът в джипа, вземи го — с усилие каза Лукас.

— Влизай под проклетия душ, просто влизай.

Тя се обърна и побягна към гаража като щракаше лампите по пътя си. Лукас свали подгизналото горнище на пижамата си и се запрепъва към банята. Бе толкова уморен, че едва се движеше. Температурата в къщата скачаше надолу с проникването на нощния въздух през раздробените прозорци, но в банята още бе топло.

Той влезе под душа и пусна горещата вода. Остави я да се стича по гърба му, прилепвайки долнището на пижамата около краката му. Той се подпираше на душа, когато Уедър се върна с телефона.

— Спешно съобщение.

— Тук е Дейвнпорт от къщата на Уедър Каркинен. Току-що бяхме нападнати от мъж с ловна пушка. Никой не е ранен, но в къщата е направо хаос. Мъжът се отпрати на запад през Линкълн Лейк на снегомобил. Минали са около две минути, може и три.

— Уедър, това е най-проклетата глупост... — започна Кар, но Уедър поклати глава и погледна към разбития прозорец:

— Няма да замина — каза тя. — Не и щом нещата са такива. Ще измисля нещо.

Лукас се бе увил в екип за снегомобил. Кар разтърси глава:

— Добре, ще пратя някого тук от Хардуер Ханк.

Стрелецът бе дошъл със снегоходки, също като убиецът на Лакорт. До времето на спешното съобщение той би могъл да се слее с дузината снегомобили, които бяха все още навън по пътеките в радиус от две-три мили от къщата на Уедър. На двама дежурни сътрудници бе наредено да спират шейните и да записват имената. Никой не мислеше, че от това ще излезе нещо.

— Когато приех обаждането за стрелбата, телефонирах на Фил Берген — каза Кар на Лукас.

— Е, и?

— Нямаше никой въщи.

Настъпи моментна тишина. Лукас я прекъсна:

— Той има ли ловна пушка?

— Не знам. Макар че всеки може да си вземе пушка.

— Защо не накараш някой да провери шейната му, да види дали е в къщата? Ще се разбере дали е навън с нея.

— Казал съм вече — отвърна Кар.

Техниците от криминалната лаборатория в Медисън правеха снимки на отпечатъците от снегомобила, от снегоходките и изравяха от снега гилзи от изстрелите. Лукас, още треперещ от студ, придружи Уедър до всекидневната. Два изстрела бяха улучили рамката на една от фотографите на родителите ѝ, но снимката не бе засегната.

— Защо той го направи по този начин, защо?

— Трябва да помисля върху това — отвърна Лукас.

— За...?

— Той те искаше до тези прозорци. Ако бе отишъл до някоя врата, ти можеше да не го пуснеш. А и ще му трябва дяволски голяма пушка, за да стреля през тези дъбови врати и да бъде сигурен, че ще улучи. Въпросът е: знаел ли е той за вратите?

— Мисля, че прозорците бяха целта му — след минута каза Уедър. — До тях има достъп от езерото, никой няма да го види.

— Това също е възможно. Ако ти не го беше видяла, ако не бяхме разбрали за телефона, ти можеше да отидеш направо до стъклената врата.

— Аз и без това почти го направих — каза тя.

Кар се върна обратно:

— Не можем да открием Фил, но шейната му е в гаража. Колата я няма.

— Не знам какво означава това — коментира Лукас.

— Аз също не знам, но пратих спешно съобщение до Парк Фолс. Те проверяват баровете за колата му.

Човекът от Хардуер Ханк донесе три шперплатови листа и трион, отчупи остатъците от стъкло по вратите и прозореца в спалнята на Уедър и закрепил шперплата върху отворите като го закова с пирони.

— Това стига за тази нощ — каза той на тръгване. — Ще се отбия да оправя всичко.

Към три часа през нощта криминалните техници бяха привършили, а хората от телефонната компания дойдоха и си тръгнаха. Берген още не беше открит.

— Аз си отивам вкъщи — каза Кар. — Ще оставя някой тук.

— Не, добре сме — каза Уедър. — Лукас има този 45-калибров пистолет, а аз — пушката. А и силно се съмнявам, че убиецът ще се върне отново.

— Добре — съгласи се Кар. Той леко се изчерви. Лукас осъзна, че той предполага, че двамата с Уедър са били заедно в леглото. — Остани на телефона.

— Добре — каза Лукас. После, поглеждайки Уедър, каза на Кар: — Ела да поговорим за малко. Поверително.

— Какво? — попита Уедър с ръце на кръста.

— Служебен разговор — отговори Лукас.

Кар го последва в стаята за гости. Лукас взе кобура и извади пистолета. Той го бе презаредил, когато излезе от банята.

— Ако не намерим Берген тази нощ, може да го линчуват утре — отбеляза той.

— Знам това — отвърна Кар. — Моля се да е пиян някъде. За първи път.

— Най-важното, което искам да ти кажа е, че трябва да изведем Уедър извън града. Тя ще се съпротивлява. Аз вече съм й повлиял лошо. Не зная как, но мисля, че е така.

— Значи работиш върху нея — каза Кар.

Лукас посочи към чантата си на пода, към смачканите чаршафи:

— Ние не сме толкова близки, колкото си мислиш, Шели.

Кар се изчерви отново и след малко каза:

— Ще говоря с нея утре, все нещо ще измислим. Ще пратя някой да я пази през целия ден.

— Добре.

Когато си отиде и последният човек, Уедър хлопна вратата и погледна Лукас.

— За какво беше този разговор по мъжки? — подозрително попита тя.

— Аз зададох някои рутинни въпроси и оставих Шели да огледа добре дрехите ми, вида ми и разхвърляното легло в стаята за гости — каза Лукас. Той потръпна.

Тя го изгледа за миг и каза:

— Хм. Оценявам това. Така мисля. Все още ли ти е студено?

— Да. Замръзвам. Но иначе съм добре.

— Това бе най-тъпото нещо, което съм виждала някога — да цепиш снега с боси крака. Кълна се в бога, мислех, че си се вкочанил, когато те доведох тук. Помислих, че ще те получиш сърдечен удар.

— Тогава мислех, че постъпвам правилно — обясни той.

Тя се върна във всекидневната и разгледа пораженията:

— Наистина се скапах, Дейвънпорт. Писна ми и съм скапана. Ще трябва да пренастроя графика за утре — операцията, която имах сутринта, може да я отложам за следобед. Боже, изтощена съм.

— Имаш около два литра адреналин, задействани в тялото си. Ще се разкапеш след час и нещо.

— Така ли мислиш? — тя вдигна очи. — Хей, погледни онези дупки в стените. Господи!

Тя се обади на дежурната сестра в болницата, обясни проблема и отложи операцията. Изпразни, после презареди пушката си. Помоли Дейвънпорт да ѝ покаже своя пистолет. Постоянно кръстосваше до дупките от сачми в стените като ги опипваше с показалец. Излезе навън да види дали са пробили стената. Откри три дупки в кожената кушетка и отново се вбеси. Лукас я остави да излее яда си. Той влезе в кухнята, направи една купа пилешка супа с юфка, изяде я цялата, върна се във всекидневната и се плъсна върху кушетката.

— Ами ти? Можеше ли да удариш някого отгатык езерото? — тя искаше отговор. Уедър бе извадила магазина от пушката си и я бе насочила към собственото си отражение в огледалото над камината.

— Не. Някои хора наричат куршума от 45-ти калибър „летащият пепелник“. Той е плосък, тежък и бавен. Ще те изкормя, ако съм близо, но не е за далечни разстояния. Изстрелян оттук, направо, не би могъл да измине и половината път дотам.

— Някакъв шанс да си го улучил? — попита тя.

— Не. Просто не исках да нахълтам през вратата с тази пушка. Можеше да го улуча, но тогава и той можеше да ни улучи.

— Боже, много силно беше — каза тя. — Изстрелите направо спускаха тъпанчетата ми.

— Губи се по малко от прецизната честота на слуха всеки път, когато стреляш без защита на ушите, и това е факт — обясни Лукас.

Тя изведнъж се отпусна уморено. Спря да говори, приближи и се просна до него на кушетката.

— Легни удобно — той я придърпа надолу.

Тя лежа безмълвно за момент, с обърнат към него гръб, после започна тихичко да плаче:

— Проклет да е, той ми стреля в къщата!

Тялото ѝ се затресе от гняв. Лукас обви ръка около нея и я задържа така.

Айсмън препускаше диво през заледеното езеро и изскачаше от пътеките. Пухкавият сняг се издигаше високо в небето зад шейната, когато той летеше през дългите лъкатушещи завой, които го отвеждаха към кръстовището на Съркъл Лейк. Виждаше полицейските коли, втурнали се на потоци през града, но не можеше да ги чуе — а те със сигурност не можеха да го видят. Той караше без светлини. Шейната му се сливаше в своята чернота с екипировката му. Бе невидим в нощта.

Въоръженият сблъсък го бе изненадал, но не и уплашил. Той просто бе видял истината — не и тази вечер. Не можеше да се домогне до нея тази вечер, защото, ако останеше, ако се сблъскаше с който и да беше вътре — а това почти сигурно бе ченгето от Минеаполис — можеше да бъде ранен. А ранен беше все едно мъртъв.

Време, време, време...

Не му стигаше времето. Усещаше как то се изцежда през пръстите му. Дейвънпорт и Крейн бяха изнесли нещо от къщата на Лакорт и това най-вероятно бе снимката. Но те я бяха изпратили в лабораторията в Медисън — сигурно е пострадала от пожара в края на краищата. Той бе разговарял с ченгетата, които са би там, когато са я разглеждали, но те не разполагаха с точните детайли. Просто парче хартия, казаха те.

Ако някога Уедър Каркинен видеше снимката, щяха да го хванат.

Уедър. Защо Дейвънпорт беше в къщата ѝ? Пазеше ли я? Чукаше ли я? Защо ще я пазят? Казала ли им е нещо? Но единственото нещо, което можеше да им даде, беше идентификацията, а ако го беше направила, те щяха да чукаят на вратата му.

Кръстовището изникна пред него. Бе белязано от две подчертано розови неонов лампи. Имаше късмет — нямаше други шейни на кръстовището. Ако го видеха да кара със затъмнена шейна, щяха да любопитстват.

Той подскачаше през кръстовището, нагоре към корабния пристан, надолу по пътя, отново на пътеката, прокарана в канавката до пътя. Миг по-късно зави на Съркъл Крийк, под шейтата покрай и две минути по-късно бе вече върху езерото. Той включи светлините, но продължи да натиска газта. Върху Съркъл Лейк имаше повече снегомобили и той пресичаше пътя им, движейки се на югозапад.

Премисли възможностите си.

Можеше да избяга. Да се качи на колата, да си измисли някакво извинение за два дни отсъствие и никога да не се върне. До момента, когато ще започнат да го издирват, отдавна ще е някъде в Аляска или в Северозападните територии. Но ако той изчезне, ченгетата скоро щяха да се сетят какво е станало. Ако избяга, трябваше да изостави почти всичко, което има. Да вземе само това, което може да влезе в колата, а и самата кола ще трябва да изостави след няколко дни. И пак може да го хванат — имаха снимката му, отпечатъците му.

Можеше да тръгне след членовете на клуба и да се справи с всички за една нощ. Проблемът беше, че някои от тях вече бяха изчезнали. Семейство Шонекер — как щеше да ги открие? Лоша идея.

Трябваше да остане. Трябваше да открие какво става със снимката. Трябваше да се върне за Уедър. Вече я бе пропуснал на два пъти и този факт го правеше неспокоен. Когато беше хлапе и се мотаеше из училищния двор, винаги имаше няколко души, до които не можеше да достигне. Те винаги отгатваха маневрите му, винаги го надхитряха, понякога го подстрекаваха към неприятности. Уедър беше такава — трябваше да стигне до нея, но тя успяваше да се изплъзне.

Той заподскача през друго кръстовище, надолу по дълга изровена отсечка, просечена в гората от местния клуб на снегомобиистите, към следващото езеро. Пресече го, излезе от езерото, пое по пътя през корабния пристан към магистралата, остана на него за миг, после зави наляво.

Жълтокосото момиче чакаше. Чакаше и брат ѝ Марк. Марк с тъмната коса и големите кафяви очи. Жълтокосото момиче го въведе вътре, помогна му да свали снегомобилния си екип. Марк се усмихваше нервно — той беше такъв, трябваше да бъде успокояван.

Айсмън обичаше да работи с Марк *заради* съпротивата му. Ако жълтокосото момиче не беше там...

— Да отидем отзад в стаята ми — каза тя.

— Къде е Роузи?

— Излезе навън да пие — отвърна жълтокосото момиче.

— Аз трябва да тръгна — обади се Марк.

— Къде отиваш? — Усмиваше се спокойно, но стрелбата още кипеше в кръвта му. Боже, ако можеше да закопчае Уедър някъде сама, ако можеше да се добере до нея за малко...

— Излизам с Боб — каза Марк.

— Навън е студено — отбеляза той.

— Няма проблеми — отвърна Марк. Той не искаше да срещне очите му. — Той ще ме вземе.

— А аз ще бъда тук — каза жълтокосото момиче.

Тя бе облечена в дебел костюм, стар и раздърпан. Би желала да е в нещо по-елегантно за него. Тя заусуква крачола на панталона си, боеше се от това какво ще каже той, от жестокостта на думите му.

Но той отвърна: „Това е чудесно“. Докосна главата ѝ и я обзе топлина.

По-късно вечерта той лежеше и пушеше в леглото. Мислеше за Уедър, за Дейвънпорт, за Кар, за снимката; за Уедър, Дейвънпорт, отново и отново...

Жълтокосото момиче дишаше леко до него, ръката ѝ бе върху стомаха му.

Трябваше му време за да разбере какво става със снимката. Ако само можеше да ги забави за няколко дни, щеше да открие нещо. Можеше да узнае детайлите. Без снимката нямаше да има никаква връзка с него, но се нуждаеше от *време*.

В кухнята иззвъня телефонът.

Лукас го остави да звъни. Чу гласа по телефонния секретар. Помисли си, че трябва да отговори. Претърколи се в леглото и погледна зелените светещи цифри на часовника върху нощното шкафче. Девет и петнадесет.

Четири часа будване с по няколко разпокъсани минути сън. Въздухът в къщата беше хладен, почти студен, и той покри раменете си с одеялото. Телефонът иззвъня отново, два пъти, после спря и се включи секретарят. Този път никой не се записа. Който и да беше, просто затвори.

Минута по-късно отново се чува две телефонни позвънявания. Раздразнен, Лукас си помисли, че трябва да стане. Звъненето спря и миг по-късно се поднови, отново два пъти. Вече ядосан, той се измъкна от леглото, уви вълнения шал около раменете си, запрепъва се по коридора към кухнята и свирепо се вгледа в телефона.

Минаха десет секунди. Отново зазвъня и той го сграбчи.

— Какво? — изръмжа в слушалката.

— Аха. Знаех си, че спиш — каза със задоволство монахинята.
— Между другото, имаш съобщение на секретаря.

Лукас погледна секретаря и видя мигащата червена лампичка:

— Задникът ми замръзва. Не можа ли...

— Съобщението не е от мен. Знам, че имаш, защото телефонът ти звъни само два пъти преди да отговори секретарят, вместо четири или пет пъти — каза тя като звучеше още по-доволна от себе си.

— Откъде взе номера?

— От секретарката на шерифа — отвърна Ел. — Тя ми разказа какво е станало снощи и че ти пазиш гърба на някаква лекарка, която е доста привлекателна. Между другото, добре ли си?

— Ел, — нетърпеливо започна Лукас. — Звучиш твърде самодоволно, за да бъде това просто клюкарско обаждане.

— Няма да ме има през деня и исках да говорим — продължи тя.
— Открих двама от приятелите на Фил Берген. Не исках да записвам това на секретаря.

— Какво казаха те?

— Те казаха, че е непохватен с жените, но че със сигурност е ориентиран към тях. *Няма* интерес към мъжете.

— Сигурно ли е? — А в ума му проблесна *по дяволите*.

— Да. Единият от тях се изсмя, когато зададох въпроса. Берген има не точно фобия, но да кажем отвращение към хомосексуалисти и хомосексуализма като цяло. Това отношение не е прикритие на таен интерес, ако това искаше да ме питаш.

Лукас задъвка долната си устна и каза:

— Окей. Оценявам помощта ти.

— Лукас, тези хора щяха да знаят — допълни Ел. — Единият е бил изповедник на Берген в колежа. Той не би говорил с мен, ако хомосексуализмът поне веднъж е бил споменат при изповед, така че сигурно не е бил. Няма начин.

— Добре — отвърна Лукас. — По дяволите, това прави нещата по-трудни.

— Съжалявам — каза тя. — Ще слезеш ли при нас следващата седмица?

— Ако приключи тук.

— Ще се видим тогава. Ще си вземем една игра. Между другото, в кабинета на шерифа ставаше нещо сериозно. Никой нямаше време да разговаря с мен, нещо за някакво изчезнало дете...

— О, боже — прекъсна я Лукас. — Ел, ще ти се обадя по-късно.

Той затвори и започна да набира номера в кабинета на шерифа, когато отново съзря мигащата светлина на секретаря и го пусна.

От слушалката застърга гласът на Кар:

— Дейвнпорт, къде си се покрил, за бога? Открихме хлапето на Мюлер. Мъртво е и това не е нещастен случай. Ще пратя някой да те събуди.

Миг преди да затвори, Кар извика на някого при него:

— Прати Джийн до къщата на Уедър Каркинен.

Отвън се чу шум от двигател. Лукас разтвори пердето над мивката с два пръста и погледна навън. На пътеката за коли спираше шерифска камионетка. Лукас забърза към спалнята на Уедър. Врата не

беше заключена и той я отвори и пъхна глава. Тя се бе свила на кравай под дебелия завивка — изглеждаше малка и невинна.

— Уедър, събуди се — каза той.

— М-м? — Тя се претърколи полузаспала и погледна към него.

— Намерили са хлапето на Мюлер. Мъртво е — добави Лукас.

— Аз тръгвам.

Тя седна, внезапно разбудена, и захвърли настрани завивките. Бе облечена в бяла фланелена нощница с дълги ръкави.

— Идвам с теб.

— Имаш операция.

— Всичко ще е окей. Няколко часа са достатъчни.

— Ти наистина не...

— Аз съм областният съдебен лекар, Лукас — каза тя. — Така или иначе, трябва да отида.

Косата ѝ стърчеше около главата като ореол, а лицето ѝ бе все още утринно отпуснато. На едната си буза имаше червена резка от възглавницата. Памучната нощница скриваше цялата ѝ фигура с изключение на бедрата, които се очертаваха и раздвижваха меката материя. Тя тръгна към банята, която бе до спалнята ѝ, усети, че той я гледа, и попита:

— Какво има?

— Изглеждаш страхотно.

— Боже, истинска развалина съм — отвърна тя. Пристъпи към него, застана на пръсти за целувка, а Климпт започна да звъни на по вратата.

— Това е Джийн — каза Лукас като отстъпи към антрето. — Пет минути.

— Десет — отвърна тя. — Искам да кажа, че това вече няма значение за Джон Мюлер.

Тя го подхвърли ей така — хирург и съдебен лекар, чийто занаят е смъртта. Но Лукас остана поразен. Тя забеляза бързото стягане по лицето му и каза:

— О, боже, Лукас, не исках да кажа това.

— Всъщност, права си — гласът му бе станал твърд. — Десет минути. За хлапето това няма значение.

Лукас покани Климпт и докато помощник-шерифът разглеждаше поразената от нощната стрелба стая, той се върна в банята за да се

измие набързо.

Когато излезе, Уедър вече беше в антрето. Бе облечена в дънки с подплата и вълнена риза и носеше чантата, с която бе у Лакорт.

— Готови ли сме?

— Да.

— Снощи сте имали късмет — каза Климпт. Той стоеше във всекидневната и пушеше цигара, оглеждайки пораженията от стрелбата.

— Не мисля, че в това имаше някакъв късмет — отвърна Уедър. — Погледни какво направи той.

— Ако аз бях там, отвън, щеше да си мъртва. Трябвало е да изчака, докато стигнеш до вратата.

— Ще му кажа, когато го видя — каза Лукас.

Тялото на Джон Мюлер бе захвърлено в изоставена пясъчна кариера до един черен правителствен път в Националния парк „Чекуамегън“, на петнадесет мили от дома му. На отбивката бяха струпани половин дузина шерифски коли, а снегът бе утъпкан от хората, слизаци в кариерата.

— Шели е пощурял — коментира Климпт като палеше нова цигара. — Нещо е станало по време на службата днес.

— Намерили са Берген?

— Да, така мисля. Бил е там.

Те видяха шерифа, който стоеше усамотен, приличащ на дебело тъмно плашило. Бе вътре в кариерата.

— Това е най-лошият му кошмар — обади се Уедър.

Климпт кимна:

— Всичко, което искаше той бе едно приятно и лесно приближаване на пенсията, докато той полага грижи за хората. В това е много добър.

Те паркираха и тръгнаха към струпалите се ченгета на ръба на ямата. Отстрани до един снегомобил стоеше някакъв цивилен с оранжев анорак и говореше с един от сътрудниците. Кар ги видя да идват и тръгна по прясно утъпканата пътека да ги посрещне.

— Как си? — попита той Уедър. — Поспа ли?

— Много малко — каза Уедър. — Детето...

— Ей там е. Още не сме се обадили на близките му. — Кар погледна към Лукас. — Колко време ще отнеме да хванем този тип?

— Това не е логичен въпрос — бързо се намеси Уедър.

Но Лукас погледна нагоре към купчината полицаи около тялото:

— Три-четири дни — отвърна той след няколко секунди. — Вече е извън контрол. Освен ако не пропускате някоя важна връзка с това хлапе, нямало е причина да го убива. Предприел е дяволски риск без някаква печалба.

— Ще убие ли още хора? — попита Кар. В гласа му се примесваха гняв, напрежение и скръб, като че вече знаеше отговора.

— Може би — кимна Лукас като гледаше право в изморените сухи очи на Кар. — Да, бих казал, че е вероятно. Най-добре е да се намери семейство Шонекер. Ако те са замесени и са някъде, където той може да ги намери...

— Пуснали сме бюлетини из целия юг, от Флорида до Аризона. Разпитваме приятелите им.

Уедър тръгна към тялото и Лукас я последва. Кар хвана лакътя му:

— Трябва да намериш начин нещо да се случи, Лукас.

— Знаем — отвърна Лукас.

Тялото на Джон Мюлер бе намерено от човека в оранжевия анорак. Той забелязал два койота да се въртят на мястото и решил, че са убили някакво животно. Спрял да види дали е елен и дали рогата му са оцелели. Той пропъдил животните, съзрял палтото на момчето и се обадил в шерифската служба. Първият помощник-шериф, дошъл на местопрестъплението, застрелял койота и покрил момчето с найлон.

— Много лошо — каза Уедър като повдигна найлона. Около тях разговорите затихнаха, всички ги гледаха, докато коленичат до тялото. — Това той ли е?

Лукас разгледа полуизяденото лице на детето и кимна:

— Да, той е. Почти съм сигурен. Боже господи!

Той се отдалечи, неспособен да се сдържа. Не бе имал такъв проблем от третата си седмица като патрулен полицаи — просто ченгетата се сблъскват и гледат трупове и край на историята.

— Добре ли си? — попита го Климпт.

— Не издържа — обясни Лукас.

Бе на половината път към колите, когато видя Крейн, техникът от криминалната лаборатория в Медисън. Приближаваше се по пътеката.

— Нещо за мен? — попита Крейн.

— Съмнявам се. Мястото е вече доста разровено, а койотите са се справили с тялото. Трябва специално оборудване, за да се установи как е бил убит.

— Аз имам детектор за метал, ще проверя наоколо за гилзи. Слушай, имам новини за теб от сутринта. Опитах се да се свържа, но ми казаха, че си тръгнал насам. Спомняш ли си онази изгоряла страница от порносписанието, която изпратихме в Медисън? Онази със снимката, която търсеше?

— Е, и?

— Ние я разпространихме до всички по-големи отдели в Уисконсин, Илинойс и Минесота и имаме обратна информация. Един тип на име... — Крейн се потупа по джобовете, свали едната си ръкавица, пъкна ръка и извади тънък репортерски бележник — един тип на име Кърт Домиер от полицейския участък в Милуоки казва, че може и да знае кой е издателят. Каза да му се обадим.

Лукас взе страницата от бележника — нещо за вършене. Той слезе до джипа, обади се на оператора и го свързаха спешно с Милуоки. Домиер работеше в отдела за сексуални престъпления. Не беше в канцеларията си, но се обади след повикване по пейджъра. Лукас се представи и каза:

— Момчетата от Медисън казват, че може да познавате човека, който е издал вестника.

— Да. Не съм виждал точно този брой, но той използва едни особени звездички — така ги наричат, звездички — на края на историите си. Приличат на знаци от карти за игра. Купа, каро, пика и спатия. Не съм ги виждал другаде, а само при този тип — гласът на Домиер бе дрезгав, но небрежен — глас на ченге, което дъвче дъвка, докато си пие кафето.

— Можем ли да се доберем до него? — попита Лукас.

— Няма проблеми. Работи в апартамента си, нагоре на север по I-43. Инвалид е, работи на Макинтош.

— Макинтош? Като компютърната марка ли?

— Точно така. Работи за долнокачествени списания. Оформление, подреждане, такива работи.

— Тук имаме четирима убити — допълни Лукас.
— Четох за това. Мислех, че са трима.
— В утрешния вестник ще пише за още един, малко дете.
— Без майтап? — Любезен интерес.
— Мислим, че убиецът сигурно е убил семейството заради снимката на тази страница — каза Лукас.
— Мога да говоря с този тип веднага или ти да дойдеш и двамата да отидем при него — предложи Домиер. — Както кажеш.
— По-добре да дойда и аз?
— Утре?
— Какво ще кажеш за този следобед или довечера?
— Ще трябва да говоря тук за извънработното време, но ако се обади твоят шеф... Мангизите ще ми трябват.
— Ще го накарам да се обади. Къде ще се срещнем?
— Има една сладкарница точно до междуцатския.

Кар не посрещна с възторг това пътуване:

— Ние имаме нужда от натиск тук. Мога да изпратя някой друг.
— Искам да говоря с този тип — отвърна Лукас. — Помисли за това: може да е виждал нашия човек. Може да го *познава*.
— Добре. Но ще побързаш, нали? — тревожно допълни Кар. — Чу ли за Фил?
— Берген? Какво?
— Появи се на службата. Ние го издирвахме, не можахме да го намерим, а той се връща половин час преди службата и не иска да говори с нас. След обичайната церемония тази сутрин той каза, че трябва да ни говори като приятели и съседни. И направо го изгърси — каза, че знае за слуховете из града. Каза, че няма нищо общо с убийствата на Лакорт или Джон Мюлер, но че подозрението го убива. Каза, че се е напил през нощта, когато го открихме, и че снощи е отишъл в Хейуърд и отново е започнал да пие. Каза, че е стигнал до ръба, точно до мястото, откъдето няма връщане назад, и е спрял. Каза, че е разговарял с Исус и спрял да пие. Помоли ни да се молим за него.
— И ти му повярва? — попита Лукас.
— Напълно. Но трябваше да бъдеш там, за да разбереш. Човекът е говорил с Исус Христос и докато ни говореше на нас, Светият Дух

беше там, в църквата. Можеше да го почувстваш — беше като... топлина. Когато Фил се отдалечаваше от олтара след литургията, той рухна и започна да плаче, и можеше да почувстваш как се спуска Светият Дух.

— Очите на Кар бяха като полирани, докато той съживяваше картината. Лукас отстъпи настрани като привидение.

— Обади ми се моята приятелка, монахинята — каза той. Кар се върна от виденията към реалността. — Проверила е някои източници от църквата. Казват, че Берген е нормален. Никога не е имал сексуални наклонности към мъже. Това не е сто процента, разбира се.

Кар допълни:

— Коего не разрешава проблема с Боб Дел.

— Трябва отново да говорим с Берген. Можеш да го направиш днес или да ме изчакаш да се върна.

— Ще трябва да изчакаме — каза Кар. — След тази сутрин Фил е много над мен.

— Ще се опитам да се върна довечера — каза Лукас. — Но може и да не стане. Ако не се върна, можеш ли да изпратиш някого при Уедър?

— Да. Ще накарам Джийн да намине — каза Кар.

Уедър декларира смъртта на Джон Мюлер при съмнителни обстоятелства и нареди тялото да се закара на съдебен патолог в Милуоки. Лукас ѝ съобщи, че заминава, обясни ѝ и каза, че ще се опита да се върне.

— Това са дванадесет часа непрекъснато пътуване — каза тя. — Не бързай.

— Джийн ще ме откара в града. Можеш ли да се качиш при Шели?

— Разбира се.

— Те стояха до джипа на Климпт, на няколко крачки от Климпт и Кар. Когато той се обърна да се качва, тя го хвана и го целуна:

— Но бързай да се върнеш.

По пътя Климпт попита:

— Мислил ли си някога да имаш деца?

— Аз имам едно, дъщеря — отвърна Лукас.

И тогава си спомни историята, която му бе разказала Уедър за дъщерята на Климпт.

Климпт кимна:

— Късметлия. Аз също имах дъщеря, но тя умря, нещастен случай.

— Уедър ми разказа за това — каза Лукас.

Климпт го погледна и се ухили. *Той може да участва в реклами на Марлборо*, помисли си Лукас.

— Всички ме съжаляват. Донякъде това избледнява с времето, тридесет години вече — каза Климпт.

— Да.

— Както и да е, исках да кажа... Мисля, че мога да убия този задник за това, което е причинил на момичето на Лакорт и сега на хлапето на Мюлер. Ако го хванем, а ние ще го хванем на място, където можем да го направим, просто някак си обърни главата. — Гласът му беше мек и предпазлив.

— Не знам — отвърна Лукас като гледаше през прозореца.

— Няма нужда ти да го правиш. Просто не ме спирай — допълни Климпт.

— Това няма да върне дъщеря ти, Джийн.

— Знам това — дрезгаво промълви Климпт. — За бога, Дейвънпорт!

— Извинявай.

След дълго мълчание, нарушавано единствено от тътена на веригите на гумите по грапавото пътно платно, Климпт се обади:

— Просто не мога да понасям хора, които убиват деца. Не мога дори да чета за това във вестниците или да гледам по телевизията. Да убиеш дете е най-лошото нещо на света. Най-шибаното проклето нещо.

Шофирането до Милуоки бе дълго и трудно — паяжина от черни пътища и магистрали с две платна в Грийн Бей и после бързото пътуване на юг покрай езерото до I-43. Домиер му бе дал поредица от изходи към магистралата и той улучи от първия път. Сладкарницата бе на половината път в един пазарен център с магазини с плоски покриви, който сякаш бе в постоянен упадък. Лукас паркира и влезе вътре.

Ченгето от Милуоки бе набит мъж с червендалесто лице, облечен в дълго вълнено палто и докерска шапка. Той седеше на барплота и топеше една поничка в чаша с кафе, омайвайки дебела като него келнерка, която му отговаряше, ухилено лапнала изцапана с червило

цигара. Когато Лукас влезе, тя бързо измъкна цигарата от устата си и скри ръката си под плота. Домиер погледна през рамо, премига и каза:

— Ти трябва да си Дейвънпорт.

— Да. Телепат ли си?

— Личи си, че ти е било по-студено, отколкото на задника на копач на кладенци — обясни Домиер. А чувам, че там е наистина по-студено, отколкото му е на задника на копач на кладенци.

— Правилно си схванал — каза Лукас. Те си стиснаха ръцете и Лукас прегледа менюто над тезгяха. — Дайте ми две ванилови понички, едната с кокос, а другата с фъстъци, и едно голямо черно кафе — поръча той като се отпусна на стола до Домиер.

Кафе-сладкарницата го накара да се почувства отново като ченге от столицата.

Келнерката отиде да донесе кафето, пъкнала отново цигарата в уста. — Тук не е ли толкова студено? — попита Лукас като поднови разговора.

— О, студено е, шест-осем под нулата, но не е като при вас — каза Домиер.

Те разговаряха, докато Лукас ядеше поничките — опипваха се един друг. Лукас разказваше за Минеаполис, за пенсионирането и за осигуровките.

— Бих искал да отида някъде на топло, ако мога да намеря начин да си прехвърля пенсията и осигуровките — каза Домиер. — Знаеш, на някое местенце на югозапад, не много горещо, но не и студено. Сухо. На някое местенце, което има нужда от експерт по сексуалните работи, където ще имам три седмици отпуск първата година.

— Едно преместване те връща назад — коментира Лукас. — Не познаваш града, не познаваш ченгетата или отрепките. Мястото не е същото, ако не си бил патрул там.

— Не ми се иска да се връщам към униформата — отвърна Домиер като се потръпна пресилено. — Мразя тези гадости, да пишеш глоби за превишена скорост, да разтърваваш разни сбивания.

— А тук ти имаш прекрасна работа — намеси се келнерката. — Какво ще правиш, ако го няма Полароида Питър?

— Полароида кой? — попита Лукас.

— Питър — отпусна лице върху ръцете си Домиер — един тип, който се опитва да ме убие.

Келнерката започна да се кикоти, Домиер продължи:

— Той е като светкавица. Заравя се в неприкосновеността на собствения си дом и прави снимка с Полароид на члена си. Със скромни размери е, не зная за какво толкова се перчи. После хвърля снимката около някоя гимназия или в голям пазарен център, или пък някъде, където има купища тийнейджърки. Някое момиче намира снимката и щрак — той ѝ прави снимка. Мислим, че вероятно е някъде тук наоколо и наблюдава. Ебава се с нас.

Лукас се засмя и почти се задави с хапка от поничката. Домиер отсъстващо го потупа по гърба.

— Какво става, когато снимката вдигне някой мъж? — попита Лукас.

— Мъжете не го правят — навъсено отговори Домиер. — Или пък не казват на никого. Досега имаме две дузини обаждания за тези снимки и всеки път снимката е била намирана от тийнейджърка. Вижда я да лежи там на тротоара и отива да погледне. А щом имаме двадесет и пет обаждания, този тип трябва да е щракал поне стотина пъти.

— Вероятно петстотин, щом имате двадесет и пет — каза Лукас.

— Това ни влудява — довърши кафето си Домиер.

— Голяма щуротия — каза Лукас. — Всъщност звучи малко забавно.

— Така ли? — Домиер го погледна. — Ще кажеш ли това на кмета?

— О-хо — възкликна Лукас.

— Той се появи по телевизията и обеща скоро да хванем този тип. Целият отдел по сексуални престъпления спори дали да потънем в лайна, или да ослепеем.

Лукас отново избухна в смях: — Готов ли си?

— Да тръгваме — отвърна Домиер.

Боби Маклейн живееше в комплекс от двуетажни блокове с бетонни жилища в бежово и кафяво, в район, който бе сменил запуснатите стари тухлени апартаменти със запуснати нови бетонни апартаменти. Улиците бяха неприветливи, снегът бе затрупал тротоарите. Близо до снежните преспи бяха паркирани големи

ръждявали седани от седемдесетте. Дори дърветата изглеждаха мрачни и навъсени. Домиер се бе качил при Лукас и му посочи един ръчно боядисан Шевролет под лампата в западния край на комплекса.

— Това е на Боби. Боядисан е с валяк.

— Какъв цвят е това? — попита Лукас като спряха до него.

— Гроздов — отвърна Домиер. — Наоколо не се виждат толкова много камионетки с гроздов цвят. Поне не и без стикери на „Дед хед“.

Те слязоха и погледнаха нагоре и надолу по улицата. Не се виждаше никой — нито една душа освен тях самите. Вече до вратата, дочуха че вътре работи телевизор. Лукас почука и телевизорът замря.

— Кой е? — процъвръча глас като на подрастващ.

— Домиер. От полицейския участък в Милуоки. — Миг тишина и Домиер добави: — Отвори шибаната врата, Боби.

— Какво искаш?

Лукас пристъпи наляво, когато забеляза, че Домиер отстъпи надясно, извън обсега на вратата.

— Искам да отвориш шибаната врата — повтори Домиер.

Той я ритна, а гласът от другата страна се обади:

— Окей, окей, окей. Само една проклета минута.

Секунди по-късно вратата се отвори. Боби Маклейн бе дебел млад човек с очила с големи диоптри и къса руса коса. Бе облечен в широки панталони, — каки, и бяла тениска, която бе станала мръсножълта от прането. Седеше в стар инвалиден стол, задвижван с ръце.

— Влизайте и затворете вратата — каза той като се отдръпваше със стола назад.

Те влязоха вътре. Домиер водеше. Апартаментът на Боби Маклейн смърдеше на застояла пица и котешки изпражнения. Подът бе покрит със зацапан мъхест килим, който може би някога е бил с кайсиев цвят. Всекидневната, където бяха, бе превърната в компютърен офис с два големи Макинтоша върху библиотечни маси и други неразпознаваеми машини.

Домиер се съсредоточи върху кухнята. Лукас ритна вратата с крак.

— Някой май току-що излезе отзад, а? — попита Домиер.

— Не, не — отвърна Маклейн и се огледа към кухнята. — Наистина.

Домиер се отпусна и отвърна: „Окей“, — пристъпи към кухнята и надзърна вътре. Без да поглежда назад към Маклейн той подхвърли:

— Това е Дейвънпорт, той е помощник-шериф от Оджибуей Каунти, горе на север и разследва серия убийства. Счита, че и ти си замесен.

— Аз? — Очите на Маклейн станаха кръгли и той се втренчи в Лукас: — Какво?

— Няколко души са убити заради едно от твоите порносписания, Боби — намеси се Лукас.

Един стол до единия Макинтош бе отрупан с компютърни разпечатки. Лукас взе купчината хартия, подхвърли я на масата и завъртя стола, за да седне. Лицето му бе само на един фут от това на Маклейн.

— Разполагаме само с част от една страница. Искаме останалата част от списанието — каза той.

Домиер се приближи до инвалида и му подаде ксерокопие на страницата. В същото време дръпна една от ръчките на гърба на инвалидния стол и започна да я поклаща. Маклейн нервно вдигна очи и отново заби поглед в ксерокопието.

— Не знам нищо — каза той.

— Хайде, Боби, тук става дума за нещо страшно, като затвор, например — каза Домиер. Той отново натисна ръчката на стола. — Всички знаем откъде е изникнало проклетото нещо.

Маклейн преобърна страницата, взря се в празната задна страна и после каза:

— Може би.

Домиер погледна Лукас, а Боби продължи: — Трябва да знам какво ще спечеля аз.

Домиер се наведе към него и отвърна:

— Да започнем с това, че няма да изтърся от този стол твоя тлъст, физически увреден задник.

— И ще спечелиш благоразположението на полицаите — допълни Лукас. — Това, което отпечатваш, детското порно, тези лайна са престъпление. А ние можем да сложим ръка на всичко, което е свързано с престъплението. Ако ни писне, може да кажеш сбогом на тези компютри.

Боби нервно погледна ксерокопието, после извърна глава към Домиер и раздразнено отвърна:

— Спри да се ебаваш с моя стол.

— Къде е това списание?

Маклейн поклати глава:

— В дъното на коридора, дяволите да ви вземат.

Той завъртя стола си и се затъркаля по късия коридор покрай банята, към единствената спалня, и насочи стола навътре. В спалнята цареше хаос — дрехи бяха нахвърляни по столовете и скрина, подът бе затрупан от компютърни списания и книги за отпечатването. Силна настолна лампа бе завинтена до ъгъла на леглото. Прозорците бяха закрити с листове черна хартия. Маклейн побутна настрани захвърлените стари брезентови гуменки и отвори двукрилен гардероб. Той бе натъпкан до височината на гърдите с долнокачествени черно-бели списания.

— Трябва да ги прегледате, но това е всичко, което имам — каза Боби. — Трябва да има по три-четири екземпляра от всеки брой.

Лукас повдигна купчина списания и ги разрови. Половината бяха за секс или фетишизъм. Две бяха с отличаващи се гланцирани страници — едното с публикации на компютърни хакери, а другото свързано с нелегално радио. Те всички си приличаха: изкусно отпечатани в черно и бяло върху най-долнокачествена вестникарска хартия, с аматьорско оформление и отпечатани готови графики.

— В кой брой беше това нещо?

— Не мога да кажа ей така. Това, което правя, е да пообиколя книжарниците и да взема тези истории за възрастни. Изваждам някои неща от тях и ги печатам в колонки — понякога ги доукрасявам малко — и добавям снимките, които ми изпращат хората. Имам пощенска кутия.

— Имаш ли списък на абонатите? — попита Лукас.

— Не. Разпространяват се от книжарниците — обясни Маклейн. Той вдигна очи към Лукас: — Дай да видя пак онова копие.

Лукас му го подаде и той се взря в долната част на страницата.

— Един момент.

— А какво става с тези нацистки лайна? — попита Домиер като ги разлистваше. — И те ли се разпространяват чрез книжарниците?

Маклейн бе отишъл до една библиотека до леглото и преглеждаше купчина „Плейбой“ като разглеждаше вицовете на гърба на средните страници.

— Не, те всички са по поръчка. Нацистките списания, аномалиите и хакерите, притурките на военните, всички те са по поръчка. Аз правя само секса и фетиша.

Той разгледа обратната страна на страницата с блондинка с издухани със сешоар пубисни косми, после провери корицата.

— Тук. Аз плагиатствам вицовете на „Плейбой“, за да запълня колонките. Това е броят от август и ето ги някои от вицовете в долната част на вашата страница. Значи вие търсите нещо, отпечатано през последните шест месеца, което сигурно е между горните петдесет-шестдесет списания.

Домиер откри снимката десет минути по-късно. Бе в средата на списание, наречено *Много добри момчета*.

— Ето я.

Лукас я взе, погледна надписа отдолу и вица за малката главичка. Бяха на прав път.

Снимката в горната част на страницата показваше гол мъж, полуобърнат настрани, за да покаже ерекция си. Зад него се бе проснало едно момче върху разхвърляно легло. То се хилеше глупаво към фотоапарата. Косата му бе паднала върху челото, а гърдите и краката му бяха слаби. Изглеждаше много малък, по-малък, отколкото е бил в действителност. Главата му бе обърната така, че се виждаше обича на меката част на ухото му. В лявата си ръка държеше цигара. Тя беше леко отпусната, китката лежеше върху бедрото. Липсваше му един пръст.

Снимката не бе добра, но момчето можеше да бъде разпознато. Не бе същото с мъжа на преден план. Той се виждаше от кръста до коленете и бе малко разфокусиран — фотоапаратът се бе концентрирал върху момчето, мъжът осигуряваше само сексуалния подтекст.

— Казваш, че момчето е мъртво? — попита Домиер като надзърташе иззад рамото на Лукас.

— Да.

— Тук няма кой знае какво, човече — добави Домиер.

— Така е.

Наистина бе така — леглото нямаше горна или долна табла, нито пък се виждаше останалата част от стаята, освен нещо като неясно бежов или жълто-кафяв килим и чифт гуменки отляво. Тъй като снимката бе черно-бяла, цветовете не можеха да се определят.

Лукас погледна Маклейн:

— Къде е оригиналът?

Маклейн присви рамене и завъртя стола си няколко стъпки назад:

— Аз го накъсах и го изхвърлих. Ако запазвам всички тези гадости, ще бъда погребан в хартия.

— Тогава как си запазил това? — попита Лукас като посочи купчината хартия в гардероба.

— Това са референции за хората, които искат да видят какво правя — отвърна Маклейн.

Лукас обърна глава към Домиер:

— Ако понатупаме този задник тук, или пък ако го хвърлим във ваната, мислиш ли, че на някого ще му пука?

Домиер погледна Маклейн и след това Лукас:

— На кого ще повярват — на две ченгета или на пръдлива торба като този тук? Искаш ли да го хвърлим?

— Чакайте само една шибана минута — проплака Маклейн. — Ще ви дам каквото искате.

— Искам шибания оригинал — отсеке Лукас.

Маклейн се търколи още една стъпка назад:

— Човече, нямам го, по дяволите.

Лукас го доближи и се надвеси над него като приближи лице:

— А аз не го вярвам, по дяволите.

Маклейн отстъпи още малко и отвърна:

— Чакай. Елате в кухнята.

Те го последваха обратно по коридора, през всекидневната и в кухнята. Маклейн завъртя стола си до една найлонова торба за отпадъци до задната врата, издърпа връзката и започна да вади хартията отвътре.

— Вижте, това са отпадъците от последния брой. Аз качвам нещата на лазерен принтер, сканирам снимката, после я нарязвам на ивици и ги хвърлям. Късам оригиналите. Вижте, ето един оригинал. — Той подаде на Лукас няколко ивици лъскава хартия. Накъсана снимка от Полароид. — Ето още.

Лукас погледна ивиците гланцирана хартия, които разкриваха половината гръб на гола жена, седнала върху ориенталски килим. После Маклейн му подаде още няколко ленти, които показваха предната ѝ част — правеше орален секс на мъж, който, както в снимката на Джим Харпър, бе отрязан от кръста до коленете. Маклейн хвърли на пода скъсан картон от пица и извади още няколко парчета от оригинали.

— Ами копията от лазерния принтер? — попита Лукас.

— И тях ги режа на парчета — каза Боби.

— Защо го правиш?

— Не искам боклукчиите да намерят мръсни снимки и да се обадят на Домиер — обясни Маклейн.

— Нищо ли не си запазил? — намеси се Домиер.

Маклейн вдигна очи от торбата за боклук:

— Чуйте, аз виждам толкова много от тези лайна, че след време те са за мен като марки от двадесет и девет цента. А и някои от хората, които доставят тези неща, не са чак толкова добри, така че не искам да оставям наоколо никакви пликосе с адреси или нещо такова. Не искам да им причиня никакви шибанияцини.

— Добре — отвърна Лукас. Той хвърли ивиците от снимката обратно към Маклейн. — Казваш, че никога не си виждал типа, който е направил снимката на хлапето.

— Така е. Хората ми изпращат писма и в някои от тях има снимки. Аз вземам писмото и снимката, ако могат да бъдат използвани. Ще се учудите колко лоши са повечето от снимките.

След още няколко въпроса те оставиха Маклейн и тръгнаха с джипа на Лукас като взеха със себе си четирите екземпляра от списанието.

— Добре ли се справихме? — попита Домиер.

— Ти се справи добре, но аз получих само изстрел в крака — отвърна Лукас. Той включи лампата в купето, отвори отново списанието и разучаващо разгледа снимката. — По ред на нещата — хлапето беше убито, а после семейство Лакорт се сдобиха с негова снимка. Бях сигурен, че в тази снимка все има нещо. *Нещо*. Но

всъщност няма и едно шибано нещо тук. Само размазаната снимка на един мъж на преден план и хлапето на заден.

— Може да изчислите колко е дълъг члена му и да обходите наоколо с линейка в ръка — със сериозно лице подхвърли Домиер. — Знаеш, да повисите в мъжките тоалетни.

— Не е лоша идея. Защо не дойдеш да ни помогнеш?

Лукас откъсна страницата със снимката от вестника и изхвърли навън останалата част. Сгъна страницата и я пхна в джоба на самото си.

— По дяволите. Мислех си, че ще се доберем до нещо повече.

На юг, малко след Грийн Бей, като се движеше колкото може побързо в тъмнината, Лукас попадна в снежни виелици, пристъпи на вихрушки от мокри снежинки колкото четвърт долар. Той си направи почивка в един Макдоналдс накрая на Грийн Бей, поръча си бургер със сирене и кафе и натисна газта нататък. На запад от Парк Елис, в областта Еф, той забави заради нещо, което помисли за катастрофа по магистралата — на пътя имаше две коли и един пикап в средата на нищото.

Един мъж в арктически анорак му махна да продължава, но той спря и свали стъклото.

— Някакъв проблем?

От лицето на мъжа се виждаше само малък овал, обграден от козина, можеше да се зърне само по едно око. Той посочи към купчина хора край заснежения банкет.

— Долу има елен. Луташе се по пътя, сякаш не знаеше къде се намира, и се свлече надолу. Мисля, че умира от глад.

— Аз съм ченге. Имам пистолет.

— Ами, ние ще се опитаме да го вържем и да го закараме в града и го нахраним. Той е още малък.

— Късмет.

Снегът се засили, когато той напусна областта Прайс и навлезе в Линкълн. Вече в града, тлъстите снежинки под уличните лампи, преобразяваха мястото в една сантиментална реклама на Коледа.

Той завари Уедър и Климпт в нейната къща, играеха на джиг-руми във всекидневната.

— Как беше? — попита Климпт. Той хвърли една карта без да я погледне.

— Открихме снимката. Няма кой знае какво на нея — отговори Лукас.

Той извади копието, което бе откъснал от списанието и го подаде на Климпт. Климпт го разгърна, погледна го и отбеляза:

— Това стеснява кръга до бели типове.

Лукас поклати глава, а Уедър се пресегна за снимката, но Климпт я дръпна:

— Това не е за дами.

— Целуни ми задника, Джийн — отвърна тя.

— Да, мадам, както кажеш — сухо се изкикоти Климпт, но върна снимката на Лукас. — Ще останеш ли тук пак?

— Да — каза Лукас. — Но искам да я тикна някъде, където никой да не знае.

Уедър прилепи ръце до бедрата си:

— Точно така, говорете си около мен. Аз съм само един лампион — каза тя.

Климпт я погледна и въздъхна:

— Проклети феминистки. — После се обърна към Лукас: — Можеш да я заведеш у нас.

— Всички в града ще узнаят само за десет минути — намеси се Уедър. — Те познават колата ми, знаят твоя график... и ако има светлини у вас, когато се предполага, че си на работа, ще се обадят на ченгетата.

— Да.

— Добре съм си тук, докато вие, момчета, сте наоколо — добави Уедър като ги изгледа един след друг.

Когато Климпт си тръгна, Уедър хвана Лукас за яката, целуна го е каза:

— Покажи ми снимката.

Той взе сакото си и ѝ я подаде.

— Доста разголена — отбеляза тя като я гледаше. После поклати глава: — Сигурно имам тридесетина пациента, които повече или по-малко приличат на този — шкембето и дебелия задник. Как да ги идентифицираш само по това? — Тя поклати глава отново: — Не мога да ти помогна с нищо.

— Главата ми бръмчи от това — отвърна Лукас като прокара ръка през косата си. — Трябва да намерим начин да усилим натиска. Мислех, че ще има нещо в снимката. Щом тя не идентифицира този тип, трябва да има *нещо*.

— Ще ти кажа едно нещо — каза тя като насочи снимката към него. — Ако Джим Харпър е бил замесен в сексвертепа, не мога да повярвам, че Ръс не е знаел за това. Ако някога на някого е хрумвало да шантажира, то това е Ръс.

Лукас взе отново снимката, вгледа се в нея замислено.

— Права си. Трябва да го притиснем. Да го притиснем и да го разнесем наоколо. Може нашият задник да тръгне след него или пък Харпър да ни го посочи. — Той започна да кръстосва из всекидневната като докосваше разни неща: снимките на родителите ѝ, кукла Хъмел. Обмисляше. — Ако разиграем и изправим тези Шонекер срещу Харпър... хм... — Той внимателно сгъна снимката, извади портфейла от джоба си и пъкна снимката в едно отделение, където щеше да я вижда всеки път, когато плащаше нещо.

— Как я караш?

Тя присви рамене:

— Уморена съм, но не мога да спя. Мисля, че съм малко уплашена.

— Трябва да се измъкнеш оттук. Да отидеш у приятели в града.

Тя разтърси глава:

— Не. Той няма да ме победи.

— Това е малко тъпичко.

— Въпреки това така мисля — отвърна тя. — Ами ти, изморен ли си?

— Схванат съм от шофирането — отвърна Лукас. Той се прозя и се протегна.

— Когато купих това място, единствената голяма промяна, която направих, бе да си оборудвам собствена баня. Там имам вана с подводен масаж. Защо не отидеш да полежиш малко в горещата вода? Ще приготвя нещо леко за хапване.

— Страхотно — каза той.

Ваната беше сякаш от черен мрамор и бе поне шест фута дълга. Той я напълни наполовина, поозори се с контролното табло за пускане на подводния масаж, после се отпусна в нея. Откри, че може да отпусне глава върху задния ръб и да се носи леко из горещата вода. Горещината го успокои, изтръгна го от спомена за заснежения път.

Ключът трябваше да е в снимката, а сега той я имаше. Защо не можеше да види брънката? Каква беше тя?

Вратата се отвори и влезе Уедър. Бе наметнала халат и носеше бутилка вино. Лукас притеснено приседна, но тя смъкна халата. Вече гола, тя опита водата с крак. Имаше малки твърди гърди, гладък и заоблен корем и дълги крака.

— Гореща е — каза тя като стъпи в другия край на ваната. Тя май се изчерви или бе от горещата вода.

— А какво става с леката закуска? — попита Лукас.

— Тя е пред теб, сладък — отвърна тя.

Четвърти ден от разследването — той се чувстваше като че винаги е бил в Оджибуей Каунти. Чувстваше се, сякаш винаги бе познавал Уедър.

Лукас се отправи към кабинета на шерифа няколко минути след осем часа. Денят бе по-топъл, около нулата, по улиците имаше мокри петна, там където химикалите за разтопяване на леда бяха пробихи снега. Небето бе оловно сиво. Въпреки облаците, надвиснали над главата му, на Лукас му беше... леко.

Различно. Той още усещаше мириса на Уедър, макар че не бе сигурен дали той е реален, или просто е нещо, което бе запомнил и задържал в паметта си.

При Кар нямаше никаква лекота. Той бе тежък и розов, дори при убийствата на Лакорт. Сега бе с посивяло опънато лице. Не изглеждаше така от глад или от лишения, а бе като изсмукан, сякаш умираше от жажда.

— Намери ли я? — попита той при влизането на Лукас.

Лукас му подаде брой от порносписанието и разгъна страницата със снимката на Джим Харпър.

— Това ли е? — попита Кар като изучаваше фотографията.

— Това е. Това поне са имали Лакорт — отвърна Лукас.

Кар я протегна към прозореца за повече светлина. Хенри Лейси влезе в стаята, кимна към Лукас, а Кар му подаде снимката.

— Кой е това, Хенри? Кой е тлъстият тип?

Лейси погледна снимката, а после Лукас.

— Не виждам нищо. Пропускам ли нещо?

— Не мисля така — каза Лукас.

Кар притисна палец към устата си и започна да гризе кожата си, после бързо свали ръката си върху бюрото. Движенията му бяха резки, неадекватни, без синхрон.

— Кога за последен път си спал? — попита Лукас.

— Не мога да си спомня — неясно смотолели Кар. — Някой да ми каже какво да правя.

Лукас добави:

— Колко си гъст с редактора на „Реджистър“? Или с радиото?

— Едно и също е — отвърна Кар. Той се завъртя на стола си и погледна през прозореца към градския гараж. — Отговорът е: доста гъст. Дани Джоунс е брат на Боб Джоунс.

— Директорът на прогимназията?

— Да. Почти всяка сряда вечер играем с него покер. Преди това да стане, обаче — каза Кар.

— Ако просто и ясно му кажеш какво искаш да излезе във вестника или по радиото и му обясниш, че това ти трябва, за да разрешиш този случай, той ще се хване ли?

Кар, все още взирайки се през прозореца, обмисли предложението и отвърна:

— В този случай — сигурно.

Лукас очерта предложението си — да отидат до областния прокурор със снимките на Джим Харпър, които са намерили и да вземат разрешително за арест на Ръс Харпър. Ще обвинят Харпър в поощряване на детска порнография и ще го тикнат в затвора.

— Той ще излезе под гаранция след двадесет минути — възпротиви се Лейси.

— Не и ако подходим правилно — каза Лукас. — Ще го подберем този следобед, ще го разпитаме и ще предявим обвинение довечера. Няма да се наложи да го караме в съда до понеделник. Ще кажем на „Реджистър“, че е арестуван във връзка с порнографската верига, която сме разкрили по време на разследването на убийствата на Лакорт. Също така ще „изпуснем“ нещичко, че Харпър е съгласен на сделка — че иска да направи сделка за имунитет, ако издаде другите членове на групата. А на Харпър ще кажем, че ще му дадем имунитет, ако не пропеят първи Шонекер. Между другото, какво става с тях?

— Нищо дотук — разтърси глава Кар. — Това, което казваш за Ръс Харпър, е... да го нагласим. Искам да кажа, обвиненията нямат

голямо основание.

— Ние не го нагласяваме. Ние използваме Харпър, за да предизвикаме нещо да се случи — обясни Лукас. — А кой знае? Може той и да има някаква представа кой е убиецът.

— Ако няма, ще даде под съд задниците ни. Сигурно и без това ще го направи — допълни Кар.

— Един добър прокурор може да го вкара в съда и да лепне тези снимки на Джим направо на задника му — каза Лукас. Той се надвеси над бюрото. — Казвам ти, Шели, има вероятност убийствата на Лакорт, на хлапето на Мюлер и на Джим Харпър да нямат нищо общо с този секскръг. Може, но не го вярвам. Връзка съществува. Просто не сме я открили. А Уедър каза снощи, че не може да повярва тип като Харпър да няма някаква представа с какво се е занимавало хлапето му.

— Трябва да го направим, Шели — тържествено заяви Лейси. — Няма какво друго да направим. Нито едно друго скапано нещо.

— Да го направим тогава — каза Кар. Той погледна към Лукас, изтощението прозираше в очите му. — А ние двамата с теб трябва да отидем и да разговаряме отново с Фил Берген.

Берген ги чакаше. И той като Кар се бе променил. Обаче Берген изглеждаше отпочинал и с ведро лице. Трезвен.

— Знам за какво сте дошли — каза той, когато ги въведе в пастората. — Боб Дел ми се обади. Не знаех, че е хомосексуалист докато не се обади.

— Ти никога... — започна Лукас.

— Никога. — Берген се обърна към Кар: — Шели, никога нямаше да повярвам, че ти ще си помислиш...

— Той не го вярваше — обясни Лукас. — Аз повдигнах този въпрос. Разгледах карта на пътя край езерото, видях къщата на Дел, поразпитах наоколо и може би стигнах до погрешно заключение.

— Наистина.

Лукас присви рамене:

— Опитвах се да пресметна защо може да твърдиш, че си бил в къщата на Лакорт, когато не си бил и защо не можеш да ни кажеш.

Те стояха в антрето, не бяха свалили палтата, ръкавиците и шапките си. Берген ги гледаше, също прав, но не ги покани да седнат.

— Аз бях у Лакорт. Аз бях там — каза Берген.

Лукас го изгледа и кимна:

— Тогава все още имаме проблем. Времето.

— Забравете за времето — каза Берген. — Кълна се, аз бях там и те бяха живи. Вярвам, че убиецът е влязъл след като съм тръгнал. Може би дори да е бил там преди да тръгна и да е изчакал да замина. Убил ги е и е разлял бензина наоколо, но случайно е подпалил пожара твърде скоро. Ако пожарникарите грешат с няколко минути, тогава проблемът с времето се разрешава и вие лаετε под грешното дърво. А междувременно успяхте жестоко да ми навредите.

Кар погледна Лукас. Лукас продължително изгледа Берген, кимна и каза:

— Може би.

Берген прехвърли погледа си от Лукас към Кар. Изчакваше. Накрая Кар каза:

— Да тръгваме. — После се обърна към Берген: — Фил, съжалявам за всичко това. Знаеш, че е така.

Берген кимна със стиснати устни.

Навън Кар попита:

— Сега вярваш ли му?

— Вярвам, че не е гей.

— И това е нещо. — Те мълчаливо отидоха до колата, после Кар изнемощяло каза: — И благодаря, че прехвърли топката върху Боб Дел. Може би, когато всичко това приключи, Фил и аз ще закърпим нещата.

— Възнамерявам да взема Джийн и да сгацим Харпър. Защо не подремнеш час-два?

— Не мога. Моята жена почиства — отвърна Кар. — А тя го прави доста шумно. Не мога изобщо да заспя, когато тя работи.

Лукас повика Климпт по радиостанцията и го накара да се върне в съда. Докато Кар бе на път към кабинета си, Лукас откри Хенри Лейси да говори с един сътрудник.

— Трябва да ти кажа нещо — каза той.

Лейси кимна:

— Ще ти се обадя по-късно, Карл. — После се обърна към Лукас: — Какво става?

— Носят се слухове, че Шели има връзка с някаква дама от църквата. Мисля, че я срещнах онази вечер.

— Е, и? — отбранително попита Лейси.

— Тя омъжена ли е?

— Вдовица — неохотно обясни Лейси.

— Мислиш ли, че ще можеш да откараш Шели до нейната къща? Да го примамим? Нека да подремне, нека тя да го приласкае малко. Този човек е на ръба на изтощението.

По лицето на Лейси пробяга сянка от усмивка и той кимна:

— Ще го направя. Трябваше сам да се сетя за това.

Лукас, Климпт и младият сътрудник Дъсти, този който първи говори с Джон Мюлер в училището, изведоха Харпър от бензиностанцията му в четири и половина, точно преди съвсем да се мръкне.

Лукас и Климпт си направиха един продължителен обяд като прегледаха най-новата информация от екипа на лабораторията в Медисън, мотаха се докато областният съдия напусна сградата на съда, после взеха Дъсти и се отправиха към Накъл Лейк. Когато Събърбана на Климпт спря при бензиностанцията, те видяха през стъклото Харпър да брой парите в касата. Той излезе като се зъбеше.

— Ако нямате разрешително, искам да се махате от моята собственост — изръмжа той.

— Ти си арестуван — обади се Климпт.

Харпър спря толкова внезапно, че почти се спъна.

— Какво казваш?

— Арестуван си за поощряване на детска порнография. Сложи ръцете си на колата.

Харпър се подчини отворил глуповато уста. Дъсти го претърси и щракна белезниците. Някакво хлапе, което работеше в работилницата, излезе да гледа като нервно бършеше ръце в омаслен парцал.

— Искаш ли да остане отворено, или той още сега да затвори? — попита Климпт.

— Остави отворено до обичайното време и най-добре да намеря и последния петак в касата, — кресна Харпър на хлапето. Той се обърна и изгледа Лукас: — Ти, копеле такова. — После пак към хлапето: — Ще ти се обадя. Скоро ще бъда навън.

— Няма излизане под гаранция до понеделник. Съдът е затворен — обясни му Климпт.

— Копелета — озъби се Харпър. — Искате да ме прекарате. — И пак кресна на хлапето: — Ангажиран си за уикенда. Но ще преброя всеки цент.

По пътя обратно към града Лукас се обърна и изгледа Харпър, който бе заключен с белезниците отзад:

— Ще ти кажа две неща. Можеш да ги обсъдиш с адвоката си. Първото е семейство Шонекер. Помисли си за тях. Второто е, че *някой* ще получи имунитет като свидетел. Но той ще е само един.

— Целуни ме по задника.

Харпър извика служебен адвокат. Адвокатът притича през улицата от сградата на банката, говори с Харпър около десет минути, после излезе да обсъди гаранцията с областния прокурор.

— В понеделник в съда ще предявим иск пред съдията за четвърт милион долара — каза областният прокурор.

Той бе леко пълничък, със светлокафяви очи и кестенява коса, носеше костюм среден размер и мокасини от биволска кожа.

— Четвърт милион? Елдън, за бога, Ръс Харпър има бензиностанция — възкликна адвокатът на Харпър. Той бе слаб, обрулен мъж с дълга руса коса и загрубели от времето ръце. — Бъди реалист. Освен това считаме, че е достатъчно важно, за да докараме тук съдията утре сутринта.

— Не искам да го викам в събота. В събота той ходи на риболов и много рядко се отзовава на повикване. Просто си седи в онази колиба — обясни областният прокурор. — А бензиностанцията на Ръс би могла да струва четвърт милион. Може би.

— Няма начин.

— Ще говорим със съдията в понеделник — добави областният прокурор.

— Казаха ми, че този джентълмен — адвокатът на Харпър кимна към Лукас — и Джийн Климпт вече са пребили моя клиент веднъж. Това вече е тормоз.

— Ръс Харпър не е най-надеждният източник, а тук става дума за детска порнография — добави областният прокурор. Но все пак погледна към Лукас и Климпт: — И съм готов да гарантирам, че

господин Харпър ще бъде в пълна безопасност в затвора през уикенда. Ако не е, някой друг ще остане при него в килията.

— В безопасност е — обади се Лейси, който се бе присъединил към тях. — Никой с пръст няма да го докосне.

Кар беше в кабинета си. Изглеждаше значително по-бодър.

— Поспа ли? — попита Лукас. — Изглеждаш по-добре.

— Три, четири часа. Хенри ме нави — отвърна той. В гласа му се преплитаха вина и удоволствие. — Трябва ми една седмица. Свършихте ли с Харпър?

— Вече е вътре — каза Лукас.

— Добре. Да се обадя ли на Дан?

Дан Джоунс бе съвършен двойник на директора на прогимназията:

— Ние сме близнаци — обясни той. — Той се хвана с образованието, а аз с журналистиката.

— Дан бе първенец на щата по бейзбол, а Боб — по футбол. Спомням си времето, когато, вие, момчета, разкъсвахте това място — каза въодушевено Кар.

А Лукас си помисли: *Наистина му харесва това политическо суетене на добрите стари момчета.*

— Славни времена — отбеляза Дан. Обърна се към Лукас: — Вие играл ли сте?

— Хокей — отвърна Лукас.

— Да, типично за Минесота — ухили се Дан. После се обърна към Кар: — Какво точно искаш, Шели?

Кар информира Джоунс за Харпър, а Джоунс си водеше бележки в репортерския тефтер.

— Не искаме да те подведем — каза малко формално Кар. — Не твърдим, че Ръс е убил Лакорт. Всъщност, знаем, че не е. Но като основа, така че да не се заблудиш, искаме да знаеш, че натрупахме информация за порнографски кръг от разследването на убийствата.

— Значи мислите, че двете неща имат връзка?

— Много е вероятно. Добре ще направиш, ако насочиш мислите си натам — допълни Кар.

— Да бъдем откровени. Ние искаме тази история да излезе, за да упражним натиск върху останалите членове на тази група, развъртаваща деца, които и да са те. Искаме да провокираме нещо да се случи, но не искаме да казваш това — намеси се Лукас. — Мислим, че има шанс Харпър да се опита да сключи сделка. Да иска имунитет или облекчена присъда. Това е от значение. Но искаме репортажът да бъде все едно това са само слухове — допълни Лукас.

Климпт ровеше нещо из бюрото си, намери порносписанието от Милуоки и каза:

— Можем да се облегнем на това, но не може да се каже директно какво е точно — и подаде снимката на редактора на вестника.

Джоунс подскочи:

— Иисусе Христе на патерици! — възкликна той, после се опомни и погледна към Кар: — Извинявай, Шели.

— Е, знам какво искаш да кажеш — кротко отвърна Кар.

— Скапано копие — отбеляза Джоунс като обръщаше хартията в ръцете си. — Като тоалетна хартия е.

— Наистина е така — допълни Кар. — Ами историята? Можеш ли да направиш нещо?

Джоунс скочи на крака:

— О, да по дяволите! Арестът на Ръс Харпър е нещо голямо. „Асошиейтед прес“ ще го поискат, а мога да го пратя и в Милуоки и в Сейнт Пол. Със сигурност. Хората са толкова изкривени. Ще говоря със стария Донахю...

Климпт обясни на Лукас:

— Донахю е собственикът на вестника.

— Ще издадем извънреден брой с Джони Мюлер и сега това. Тази вечер ще му кажа, да видим дали можем да успеем до неделя сутринта. Искам докладите за ареста на Ръс.

— Имам ги тук — каза Кар като му подаде няколко ксерокопия от дневника за арести.

— Благодаря. Независимо дали Донахю ще се съгласи на извънредно издание, или не, ще го пуснем по радиото след половин час. След час ще го знае целият град.

Когато Джоунс излезе, Кар се облегна назад в стола си и затвори очи:

— Мислиш ли, че разклатихме нещата?

— Донякъде — отвърна Лукас.

Уедър Каркинен хвърли мръсните си дрехи в коша за пране и стъпи под душа. Зърната на гърдите ѝ бяха леко възпалени и тя ги почеса като се чудеше от какво е това. После се сети — бяха протрити от брадата му. Дейвънпорт не се беше бръснал цял един ден, когато тя го нападна във ваната, а брадата му беше като таралеж.

Тя се засмя сама на себе си — не се бе чувствала толкова жизнена години. Лукас беше страстен любовник, но едновременно с това на моменти бе странно мек и нежен като че се боеше, че може да я нарани. Тази комбинация бе неустоима. Тя отново си припомни ваната, докато се търкаше с една от грубите болнични хавлии — това бе най-изумителният подход, който някога бе използвала. Бутилката вино, свличащият се халат...

Тя високо се засмя, смехът ѝ отекна сред плочките на болничната съблекалня.

Тя забързано си тръгна — беше почти шест и половина. Лукас каза, че ще приключи с Харпър до шест или седем. Може да отидат заедно до Хейуърд на вечеря или до някое от онези места на Тийл Лейк или Лост Ланд Лейк. Там има добри ресторанти.

След като напусна съблекалнята, тя спря в стаята на сестрите, за да вземе окончателния график за сутринта. Хората понякога си мислят, че хирурзите работят веднъж на една или две седмици след източително проучване на пациента. Много по-често те работят всеки ден, а понякога и по два-три пъти на ден като почти не са имали взаимоотношения с пациента. Уедър си създаде репутация в Северните гори и сега към нея се обръщаха от всички гранични области. Понякога тя си мислеше, че това е конспирация на търсещите консултация лекари, за да я поддържат свръхзаета, да я обвържат.

— Чарли Денинг, фиксиране на пръст на крака — каза тя. — Той едва ходи, така че трябва да закараш количка до колата му. Жена му ще

го докара.

Докато преглеждаха графика, тя осъзна, че дежурната сестра я наблюдава изпитателно. На лицето ѝ имаше слаба усмивка. Всички знаеха, че Лукас е отседнал в къщата ѝ с някаква цел, а Уедър подозираше, че някои от сестрите през деня бяха обсъдили каква е тази цел. Не я беше грижа.

— Вероятно ще трябва да се почисти, а и искам целият участък да бъде обръснат. Съмнявам се, че тя го е направила както трябва. Твърде стара е и не съм сигурна колко ясно ме е разбрала.

Семействата на дежурната сестра и на Уедър бяха приятели, макар че сестрата бе с десет години по-възрастна. И те все още бяха приятелки. Когато Уедър приключи с графика и тръгна към вратата, изведнъж се обърна и попита:

— Толкова ли ми личи?

— Доста — отвърна сестрата. — Другите момичета казват, че е добре сложен мъж, онези, които са го виждали.

Уедър се засмя.

— Боже господи, тези малки градчета, обичам ги.

Тя отново тръгна. Сестрата извика:

— Не го изтощавай, докторке.

Докато излизаше през вратата, Уедър все още се усмихваше.

Нейният ескорт бе един нацупен сътрудник с тежко телосложение на име Арне Брун. В гимназията той беше две години след нея. Беше президент на Клуба на младите републиканци, но започна да клони много надясно и републиканците не го искаха. Той се изправи, когато тя влезе във фойето, сгъна един екземпляр на „Оръжие и амуниции“ и го пхна в джоба на палтото си.

— Готови за търкаляне? — Той бе доста приятен, но имаше комплекса на масивните челюсти и мускули на маргинален параноик.

— Готови за търкаляне — отвърна тя.

Той мина пръв през вратата, огледа се наоколо, махна ѝ и заедно тръгнаха към паркинга. Дните бяха започнали да се удължават, но бе съвсем тъмно и термометърът отново се бе устремил надолу. Индианците наричаха периода Луната на падащия студ.

Брун отключи пасажерската врата на Сабърбъна, изчака я да се качи и затвори след нея, после заобиколи предницата на джипа. Болницата бе на южния край на града, а Уедър живееше на северния. Най-прекият маршрут до дома ѝ бе надолу по панорамния път, по магистрала 77 до Бюлер Роуд и пресичане на магистралата при светофара, за да се избегне трафика по главната улица.

— Отново застудява — отбеляза Брун като се качи в кабината.

Следвайки инструкциите на Кар, тя се бе обадила да я откарат къщи. Дежурен беше Брун и той бе изчакал във фойето само няколко минути — джипът още бе топъл.

— Ако се влошава още много, догодина няма да има никакъв дивеч. Или нещо друго.

— Разбрах, че се говори да се поставят хранилки със сено.

Разговаряха за сеното, когато тя видя един снегомобил отстрани на пътя. Шофьорът бе коленичил до него и правеше нещо на петнадесет фута от знака „Стоп“ за Бюлер Роуд. До пътя имаше пътека и през цялото време там ставаха аварии с шейни. Но нещо привлече вниманието ѝ — мъжът до шейната гледаше в тяхната посока, докато ръцете му продължаваха да вършат нещо.

— Авария с шейна — каза тя.

Брун вече го бе видял.

— Да.

Той натисна спирачката, за да забави на знака „Стоп“. Почти бяха стигнали шейната. Уедър продължаваше да гледа към шейната. Събърбънът вече спираше, тъкмо отминал шейната. Фаровете се отразяваха в снежните наноси обратно към шофьора. Тя видя как той се изправи, видя го да изважда пушка, видя го как притичва към нейния прозорец.

— *Пушка* — изпищя тя. — Той има...

Тя се снижи в седалката, а Брун натисна газта и прозорецът на шест инча над главата ѝ експлодира. Брун пронизително изкрещя от болка и конвулсивно завъртя волана. Джипът забуксува, наклони се, обърна се обратно и задният прозорец се разтроши над главата ѝ, като че ли някой го бе ударил с чук. Уедър погледна наляво — главата и лицето на Брун бяха покрити с кръв. Той се бе свел над кормилото, джипът все още се плъзгаше в кръг, моторът ревеше, гумите стържеха...

Ловната пушка отново изрева — този път тя я чу, и за първи път я разпозна. И чу как куршумът се връза във вратата до лакътя ѝ. Брун изхърка, остана прилепен до волана... Сега вече бягаха, джипът се блъскаше по пътя...

— Трябва да се върнем, трябва да... — изстена Брун. Уедър, усетила скоростта се вдигна на седалката. Страничният прозорец бе натрошен, но огледалото още се държеше. Нападателят вече бе яхнал шейната и ги преследваше и тя си спомни нощта на убийствата, шейната, която се блъсна в канавката...

Минаха покрай празна ферма по пътя обратно към паркинга на болницата. Правите, строени в редици борове, свистяха от страни като черна назъбена ограда.

— Не, не — каза си тя. Сърцето заблъска в гърлото ѝ. Погледна в огледалото, шейната бе близо, все по-близо...

— Вади оръжие! — изкрещя тя на Брун.

Брун сниши главата си, а Уедър се плъзна на пода. Двата бързи изстрела бяха почти заглушени от ръмженето на мотора. Куршумите нахлуваха през строшения заден прозорец в кабината. Друг изстрел изсвистя през задния прозорец към предното стъкло и рикошира. Брун изстена отново и промълви:

— Ударен съм, аз съм ранен.

Но той задържа крака си на педала и повиши скоростта. Пушката замлъкна. Уедър се повдигна и погледна през натрошения страничен прозорец, после — през задния.

Пътят беше празен:

— Отиде си — отбеляза тя.

Брун бе подпрял с брадичка кормилото.

— Дръж се — простърга той.

Удари спирачката, но бе твърде късно. Входът към паркинга на болницата имаше остър десен завой с цел да се забавя вливащото се движение. Те бяха там — и се движеха твърде бързо, за да улучат завоя. Уедър се закрепил като подпря ръце на таблото. Там, където щяха да се ударят имаше малка градинка с цветя, скрита под снега. Около нея се издигаше еднофутова стена.

Джипът се изви, когато Брун удари спирачката, и се удари в оградата край градинката. Колата отхвъркна, отскочи, заора снега, моторът скимтеше...

На паркинга имаше хора.

Тя ги видя ясно, отчетливо, натрапчиво, като лицето на дама купа, когато някой разцепва колода карти.

Джипът бе вече на паркинга като се движеше настрани. Удари се в снежен насип и се завъртя на една страна, сякаш някой му беше подложил крак. Тя усети как той поддава, сграбчи дръжката на вратата, опита се да се задържи, почувства как дръжката се изплъзва и остава надалеч, падна, усети меката плът на сътрудника под нея... Чу виковете на Брун.

Накрая спряха.

Тя бе загубила представа за всичко, освен за усещанията при сблъсъка. Но беше жива, седеше върху Брун. Тя погледна наляво през напуканото предно стъкло, видя крака...

Гласове. „Останете на място, останете на място...“

И си помисли: *Огън*.

Можеше да го помирише, да го почувства. Бе работила в екип по обгарянията и знаеше какво ще последва. Тя се стегна като предпазливо избягваше Брун, който беше жив и започна да се надига, стенойки: „О, боже, боже...“

Тя отключи страничната врата откъм пасажерското място, опита се да я блъсне и да я отвори. Помръдна се на няколко инча. Още гласове. Крещяха.

Лица на предното стъкло, после някой се качи отгоре. Някакъв мъж погледна през страничния прозорец — Роби, нощният пазач, занимаващ се с бодибилдинг, с когото тя не много скрито си правеше шегички заради хобито му. Сега той повдигна и отвори със сила вратата. Уедър никога не се бе чувствала по-щастлива при вида на мускулист мъж. Той попита уплашено:

— Добре ли си, докторке?

— Снегомобил — отвърна тя. — Къде е мъжът на снегомобила?

Атлетът вдигна очи към množащата се група от хора и озадачено попита:

— Кой?

* * *

Уедър седеше на крайчеца на болничното легло, облечена в болничен екип. Лявата ѝ ръка и крак бяха контузени и имаше три малки порязвания отзад на лявата си ръка, които не изискваха шевове. Нямаше явни вътрешни контузии. Брун бе в реанимацията. Тя бе извадила сачми от ръката и гръдния му кош.

— Утре ще те боли жестоко — каза Райс, физиотерапевтът, който дойде да я види и по-късно асистира при операцията на Брун. — Басирам се за това. Преди да си легнеш, глътни една шепка „Ибупрофен“. И не прави нищо твърде изтощително тази вечер. — Лицето му бе сериозно, но очите му просветнаха към Лукас.

— Да, да. Хайде, излитай — отвърна Уедър.

— *Всички до един* ли знаят? — попита Лукас, когато Райс си отиде.

— Струва ми се, че има няколко деца от неделното училище, от които са запазили тайната — каза Уедър.

— Х-м-м-м.

— И какво откри? — любопитства тя.

— Само това, че трябваше да си мъртва. Отново. И щеше да е така, ако Брун беше спрял колата.

— А задникът се измъкна.

— Да. Изчаквал е сред дърветата до знака „Стоп“, докато е видял, че идвате. След като е изстрелял първите куршуми, той ви е преследвал по пътя до мястото, където охранващият кабел отбива през фермата и е изчезнал сред дърветата. Нямамо е шанс да бъде проследен, освен ако не сме били точно там с шейна. Той трябва да е разчитал на това. Доста се е потрудил да измисли този сценарий. Ако Брун бе заседнал с джипа в канавката, той щеше да е свършил с вас без проблем.

— Защо не е опитал да ме застреля през вратата?

— Опитал е — каза Лукас. — Понякога двойният куршум може да пробие врата на кола, но повечето пъти не може. Три куршума са успели. Единият е улучил Брун, а другите два куршума са ударили таблото. Считаме, че ръката на Брун е улучена през счупения прозорец.

— Иисусе — възкликна тя.

Погледна към Лукас. Бе се облегнал на една маса за прегледи, ръцете му бяха скръстени на гърдите, а гласът му бе спокоен, почти приспивен. Можеше да говори по същия начин и за някакъв мач.

— Не си достатъчно бесен — обади се тя.

Лукас бе дошъл точно преди тя да влезе в операционната и бе изчакал. Не беше я докоснал. Само я гледаше. Тя слезе от масата за прегледи и се намръщи. Райс беше прав. Ще я боли жестоко.

— По целия път насам си мислех, че съм толкова шибано суетен и това почти ме обсеби — каза Лукас. Той се отблъсна от масата и сграбчи с шепи косата на врата ѝ, опъна я и я дръпна нагоре: — По дяволите, искам да се махнеш оттук. Разбираш ли това? Ти си...

— Защо си суетен?

Тя го хвана за ризата с двете си ръце и го дръпна. Лицата им бяха на десетина сантиметра едно от друго, те се залюляха напред-назад.

Той спря, все още държейки косата ѝ.

— Защото си мислех, че той те преследва заради мен. Мислех си, че е тръгнал след детето на Мюлер заради мен.

— А не е ли?

— Не. Той иска теб. Ти го познаваш или знаеш нещо за него. Или пък той си мисли така. Ти не знаеш какво е, но той го знае.

Тя отвърна:

— Имаше още един снегомобил, който ме притисна на пътя, когато се връщах с джипа от къщата на Лакорт през онази, първата, вечер. Мислех, че е някой луд.

— Не си ми казала.

— Не мислех, че е важно.

Той пусна косата ѝ и обгърна с ръка раменете ѝ, притисна я като внимаваше за лявата ѝ ръка. Тя го обгърна с дясната, после Лукас се отдръпна, извади портфейла си и разгъна снимката, която бе пъхнал там.

— Ти познаваш този дебел мъж — каза той. — Той се опита да те убие отново. Кой е той?

— Не знам. — Тя се втренчи в снимката. — Нямам и най-малка представа.

Свещеникът каза:

— Аз съм добре, Джо. Наистина.

Той стоеше в коридора между кухнята и спалнята. Бе благодарен за обаждането и в същото време бе малко засегнат — той бе църковният служител.

— Денят ми беше добър — каза той като поклати глава. — Знаеш за всички тези приказки за мен и Лакорт. Страхувах се, че може да кажа нещо, което да влоши нещата. Това ме влудяваше. Но намерих начин да се справя с това.

Чувстваше езика си като шкурка — това бе от лимоновия сок. Последния път, когато изостави пиенето, се бе справил с две дюзини големи торби с лимони. Сега бе започнал първата от може би няколкото, които щяха да последват.

Джо говореше за *един ден преди време* и Берген почти не го слушаше. Когато се бе отказал от пиячката предната година, в действителност *не бе желал* да прекъсва. Просто се налагаше. Губеше енориашите си и умираше. Така че стана трезвеник — вече не умираше и си възвърна енориашите. Това не бе решило проблемите, за които лекарството бе бърбънът — самотата, изолацията, тревогите, които го налягаха и за които той не разполагаше с реални отговори. Отклонението във вярата.

Този път той се бе заел да напише извинение за себе си, една трогателна молба за съчувствие. Вместо това той бе написал най-силните редове в живота си. Бе се справил, съдейки по реакцията, която постигна на сутрешната служба. Бе развълнувал енориашите, и те го бяха развълнували. Той усети как изолацията се гърчи и свива. Видя възможност за край на самотата си.

Можеше, помисли си той, да бъде изцелен. Опасна мисъл. И все пак щеше да смуче лимоновия сок. По-добре в безопасност...

„... няма да излизам. Кълна се. Джо, нещата се промениха. Имам какво да правя. Окей. И благодаря“.

Свещеникът остави слушалката на вилката, въздъхна и се върна на работния си стол. Той пишеше на компютър, като чукаше буквите една по една.

Сред нас е дяволът. И някой тук, в тази църква, може да знае кой е той.

(Тук щеше да се огледа, щеше да докосне с очи всеки един в църквата, щеше да използва тишината, да позволи на напрежението да ескалира.)

Убийството на семейство Лакорт е поникнало от дълбините на измъчения човешки характер, дълбините на мръсните човешки помисли. Попитайте се: Познавам ли аз този човек? Подозирам ли кой може да е той? Дълбоко в сърцето си имам ли вяра?

Той работи един час и прочете какво бе написал. Отлично. Взе листовете, занесе ги в спалнята си и се изправи пред голямото огледало в цял ръст.

— Сред нас е дяволът... — започна той.

Не така. Спря. Гласът му трябваше да е провлачен, по-дълбок, изпълнен със скръб. Той снижи гласа си с половин октава и вложи малко вдъхновение:

— Сред нас е дяволът...

Трябваше ли да прояви някакво объркване, някакъв смут? Или пък това ще се счете за слабост?

— ... дълбините на мръсните човешки помисли — бавно отрони той като се наблюдаваше в огледалото. Той кимна с глава, като че бе удивен как тези неща могат да станат тук, в Оджибуей Каунти, и след това гласът му незабавно се извиси с гняв: — Познавам ли аз този човек? Подозирам ли кой може да е той?

Щеше да сплоти общността, той, Филип Берген, щеше да постигне това. И на свой ред тази общност щеше да го спаси. Той погледна към листовете и се наслади на гладката реч.

Но... той се взря отново. Твърде много „сърца“, твърде много „дълбини“. Той повтаряше думите, които провокираха някаква реакция у слушателя. Окей. Отърви се от последните „дълбини“ и промени последното „сърце“ в „душа“. „Дълбоко в душата си имам ли вяра...“

Той се упражняваше пред огледалото, наблюдаваше се през очилата с метални рамки, главата му подскачаше, потръпваше от гняв и праведност, думите му взривяваха малката стая.

С изключение на звука от собствения му глас, къщата беше тиха — той чуваше зад себе си тиктакането на часовника „Блек форест“, пукането на тръбите при включването на парното, стържещия шум отвън. Изриваха снега.

Отиде до кухнята за чаша вода и се огледа в стъклената витринка на шкафа, докато пиеше. Беше вече поостарял, на челото му имаше неизчезващи бръчки, косата му оредяваше, коремът му увисваше — мъж, загрубял от работа, мъж, за когото най-добрите дни бяха останали назад. Мъж, който никога няма да напусне Оджибуей Каунти... Е, добре.

Той отново чу накъсаното стържение по снега, отиде до предния прозорец и разтвори завесите с пръсти, погледна навън. От другата страна на улицата през три къщи надолу едно от децата на Макларен стържеше по тротоара с лопата за сняг. Малко дете в единадесет часа през нощта. Макларен бяха изпаднало семейство — отново алкохол, а самият Макларен през повечето време отсъстваше. Берген се върна на работния си стол, направи още няколко промени върху екрана, после записа проповедта и на харддиска, и на дискета и отпечата ново копие за себе си.

Сред нас е дяволът. И някой тук, в тази църква може би знае кой е той.

Може би трябваше да звучи по-твърдо:

Някой тук, в тази църква, знае кой е той.

Но това може да провокира повече, отколкото искаше той.

Чукането на вратата го сепна.

Той спря по средата на изречението, обърна се, погледна към вратата и си промърмори: „Ха, честито!“. И след това се усмихна на себе си. Честито? *Наистина* остаряваше. Трябва да е Шели Кар, идва да разговарят. Или пък Джо прави проверка?

Той пристъпи до прозореца, отново дръпна завесите и погледна настрани към площадката. Някакъв мъж стоеше там, едър мъж. Дейвънпорт, неговият мъчител, беше едър. С лицето на Лукас в ума си, Берген отиде до вратата и я отвори. Не виждаше почти нищо през замръзналото стъкло на защитната врата и надникна навън.

— Да?

Лицето на Айсмън бе увито в червен плетен шал, на главата си бе нахлупил скиорска маска, навита нагоре като шапка. Откъм улицата лицето му бе едно неразпознаваемо кълбо от кожа, увито в шал и с шапка — можеше да бъде всеки един. Когато минаваше покрай термометъра на банката, той показваше минус четири градуса.

Беше раздразнен от атаката срещу Уедър, беше бесен. Отново не бе успял. Нещата не вървяха както той си мислеше. Просто не вървяха. Трябваше да планира по-точно. Не бе предвидил възможността сътрудникът да задържи колата в движение. Някак в мислите му изстрелите от пушката преобръщаха джипа. Но защо мислеше така? Твърде много телевизия?

Сега ченгетата щяха да се съсредоточат върху Уедър. Кого познава тя, който да е замесен в случая? Трябваше да им даде отговор, нещо, което да ги задържи известно време. Този отговор щеше да свърши работа...

Той стоеше на стълбището към пастората, лявата му ръка стискаше пистолет 44-ти калибър. Берген беше вкъщи, добре. Лампите светеха и той бе видял сянка върху завесите от мястото, откъдето бе наблюдавал улицата. С лице към къщата той протегна дясната си ръка в ръкавица и смъкна надолу скиорската маска. После почука и се полуобърна да погледне назад към улицата, където някакво ненормално хлапе натрупваше снега в предния си двор. Хлапето не му обърна внимание. Той се обърна към къщата и хвана дръжката на защитната врата с дясната си ръка.

Берген дойде до вратата, блъсна защитната врата на няколко инча и надникна:

— Да?

Айсмън вече бе вдигнал лявата си ръка, стискаща пистолета. С дясната той блъсна вратата, нахлу вътре. Оръжието бе насочено към челото на Берген.

Свещеникът залитна назад с вдигната ръка, сякаш искаше да парира куршума.

— Назад! — озъби се Айсмън. — Назад, назад.

Той допря огромния пистолет в свещеника, който отстъпваше назад към всекидневната.

— Какво искаш? — недоумяваше той. — Какво искаш?

Айсмън блъсна и затвори защитната врата, после подпря с гръб вътрешната, докато чу прищракването на ключалката.

— Сядай на кушетката. Седни.

— Какво искаш?

Очите на Берген бяха широко отворени, лицето му бе преbledняло. Той направи движение с ръка, като че искаше да помете Айсмън навън.

— Махай се оттук. Махай се.

— Млъкни или ще пръсна шибания ти мозък — просъска Айсмън.

— Какво искаш?

Берген сякаш не можеше да се откъсне от тези думи, не схващаше какво става. Той се отпусна тежко върху кушетката, главата му се люшна назад, устата му зейна.

— Искам истината за Лакорт — простърга Айсмън. — Те бяха мои приятели.

Берген се втренчи в него, опита се да проникне зад скиорската маска. Познаваше този глас, тази грамада, но не много добре. Кой беше той?

— Аз нямам нищо общо с това. Аз самият не знам какво се случи — отвърна Берген. — Ще ме убиеш ли?

— Може би — каза Айсмън. — Твърде е вероятно. Но зависи от това, което ще кажеш. — Той пхна ръка в джоба на анорака си и извади кафява торба. — Ако си ги убил...

— Казвам ти...

— Ти си алкохолик, знам това — допълни Айсмън. Той бе обмислил тази част от речта си. Свещеникът трябва да му има доверие. — Вчера отново пиеше. Така каза на службата. И аз се попитах: как може да се извлече истината от един къркач?

Той стисна книжната торба под мишницата на ръката с пистолета, непохватно я отвори с облечената в ръкавица дясна ръка и извади бутилка Джим Бийм.

— Като му се даде малко пиячка — ето как. Много къркане. После може да се извлече истината от него.

— Аз не пия — каза Берген.

— Тогава *ще* узная, нали? — попита Айсмън. — И когато знам, ще те смажа, отче. Това е Магнум 44-ти калибър. Ще намерят мозъка ти чак на следващата пресечка.

Той се бе приближил до края на кушетката и погледна надолу към водната чаша върху масичката. Отлично.

— Облегни се назад — заповяда той.

Свещеникът се облегна назад.

— Ако се опиташ да се повдигнеш, ще те убия.

— Слушай, Клаудия Лакорт беше една от най-скъпите ми приятелки.

— Млъкни.

Айсмън сложи бутилката на масата, завъртя разхлабената капачка с ръката в ръкавица, свали капачката и я хвърли на масата. С ръката, стискаща пистолета, той се пресегна, хвана шала с палец и го придърпа под брадичката си, след това повдигна скиорската маска над горната си устна.

С ръката в ръкавица той вдигна бутилката. Отново насочи пистолета към свещеника, притисна бутилката до устните си, прилепи езика си до гърлото ѝ, за да задържа алкохола, преглътна слюнка, свали бутилката и избърса устните си с опакото на ръката. Берген трябваше да има доверие в пиячката, беше важно.

— Донесох ти добро къркане, отче — каза той като премлясна с устни. Напълни водната чаша почти до ръба.

— Изпий я — нареди той. — Просто се приближи, вдигни я и я изпий до дъно.

— Не мога направо да я пресуша.

— Глупости. Алкохолик като теб изпива два пъти по толкова. Освен това, нямаш избор. Ако не я изпиеш, ще ти пръсна мозъка. Изпий я.

Берген се придърпа до края на кушетката, взе чашата, погледна я и после бавно я изпи — първо само четвърт от нея, после наполовина.

— Изпий останалото — повиши глас Айсмън. Пистолетът се поклащаше на един фут от главата на Берген.

Той изпи останалото, алкохолът взриви стомаха му.

— Затвори очи — нареди Айсмън.

— Какво?

— Затвори очи. Добре ме чу. И ги стисни здраво.

Берген чувстваше как алкохолът сякаш с нокти си пробива път в него, вече обхващаше стомаха и дробовете му. *Толкова хубаво, толкова хубаво...* Но той нямаше нужда от него. Наистина нямаше. Затвори очи и ги стисна. Ако можеше да се справи сега...

Айсмън вдигна бутилката и наля още една чаша бърбън, отстъпи назад.

— Отвори очи. Вземи чашата.

— Това ще ме убие — немощно протестира Берген. Той взе чашата и се вгледа в нея.

— Няма нужда да го пиеш наведнъж. Само отпий. Но искам да свършиш и него — допълни той. Дулото на пистолета бе на три фута от очите на Берген. Не потрепваше. — Сега, кога за последен път видя Лакорт?

— През нощта на убийството — отвърна Берген. — Аз бях там, наистина... — Докато повтаряше историята, която бе разказал на шерифа, страхът още го преследваше, но сега той бе примесен с увереност в резултат на алкохола. Той беше прав, той бе невинен и можеше да убеди този човек. Нападателят не бе свалил маската си — няма смисъл да бъде с маска, ако наистина възнамерява да го убие. *Значи той не възнамеряваше да го убие.* Берген, доволен от себе си за това заключение, отпи няколко големи глътки бърбън, докато Айсмън го подтикваше, после още и още и бе изненадан, когато чашата внезапно се оказа празна.

— Още си достатъчно трезвен, за да лъжеш.

Чашата бе напълнена отново, а гласът на мъжа сякаш се отдалечаваше. Берген избръщолеве „Чуй... ти“ и главата му падна на рамото му, той почти се изкикоти. Този импулс бе потушен от нещо като тъмно петно. Това петно се разпростираше из тялото му, из мозъка му...

Отпи, този път се задави, изтърва чашата като почти не разбра, че се заля с бърбъна.

Сега осъзна, че нещо не е наред. Никога не бе изпивал толкова количество алкохол за толкова кратко време, но се бе доближавал до това на няколко пъти. Никога не се бе чувствал така — никога не бе усещал това петно от мрак в ума си.

Нещо не беше наред. Той едва виждаше — погледна към въоръжения мъж, но главата не му се подчиняваше, не искаше да се

обърне. Опита се да стане.

Не можеше да диша, усети студенината върху устните си, устата му се запени, алкохолът препускаше в него, сложи ръка на челото си... преглъщаше, преглъщаше, преглъщаше. И в последния миг той разбра кой е Айсмън — кой е, и какво прави. Опита се, но не можеше да се движи... вече не можеше да се движи.

Айсмън натисна главата на свещеника назад и изпразни повечето от останалия алкохол в устата му. Когато приключи, отстъпи назад и погледна добре свършената работа. Берген бе почти към края си. Айсмън взе ръката на свещеника, обви пръстите му около бутилката, зацапа я малко, уви и другата ръка около нея. Свещеникът бе изплюл алкохол по себе си и това бе чудесно.

Айсмън бързо постави две шишенца за лекарства върху масата, етикетите бяха скъсани. В едно от шишенцата бе останало само едно хапче, колкото да помогне на полицаите да го разпознаят. Свещеникът, все още полуизправен на кушетката, с отметната глава, изломоти нещо, после се чу хъркане и гъргорене. Айсмън никога не бе идвал в пастората преди, но кабинетът бе точно до всекидневната и той веднага го откри. До електрическа пишеща машина Ай Би Ем имаше куп жълта хартия. Той включи машината, пхна лист хартия с ръката в ръкавица и напечата бележката за самоубийство.

След като свърши с това, без да докосва листа, той го извади с помощта на валяка и измъкна от джоба си екземпляр от неделния бюлетин. Берген подписваше всички бюлетини.

Когато се върна във всекидневната, свещеникът беше заспал мъртвешки сън, дишането му бе плитко и удължено. Той бе използвал комбинация от Секонал и алкохол — достатъчно количество да убие кон — заедно с Драмамин, за да не го повърне.

Айсмън отиде до прозореца и погледна навън. Хлапето, което ринеше снега, се бе прибрало вътре. Той погледна назад към свещеника. Берген се бе строполил на кушетката, главата му беше обронена на гърдите. Още дишаше. Едва-едва.

Време е да си върви.

Лукас се събуди внезапно, осъзнавайки, че е твърде рано, но не можа да заспи отново. Погледна часовника — шест и петнадесет. Той се измъкна от леглото и бавно тръгна към дясната половина на стаята. Бе протегнал ръцете си напред като опипваше за вратата на банята. Отвори вратата, включи осветлението, пи вода и се втренчи в образа си в огледалото.

Защо Уедър?

Ако не грешеше за преследването в нощта на убийството на Лакорт, тогава тези нападения изобщо нямаха нещо общо с него.

Той наплиска лицето си с вода, избърса се и се върна в стаята. Светлината от банята падна върху Уедър и без да се събуди, тя се претърколи, за да не ѝ свети. На ръката ѝ личаха натъртванията. Тя я беше свила под брадичката си, сякаш бе отпуснала глава върху юмруците си, вместо върху възглавницата. Лукас притвори вратата дотолкова, че да може да се ориентира. Мина на пръсти през стаята и излезе в коридора, прекоси кухнята като включваше осветлението и както беше гол и вече зъзнеше, отиде в мазето. Взе дрехите си от сушилнята и ги занесе в другата баня, за да се измие и облече. Когато се върна в спалнята за чорапите си, тя промърмори:

— Х-м-м?

— Будна ли си? — прошепна той.

— М-м-х-м.

— Излизам. Ще пратя някого тук да те изчака, докато се приготвиш.

Докато изричаше това, телефонът иззвъня и тя се претърколи и вдигна очи към него. Гласът ѝ бе утринно дрезгав: — Всяка сутрин телефонът звъни и някой е мъртъв.

Лукас тръгна към кухнята, като подхвърли:

— Изчакай малко.

Беше Кар, суров, почти неразбираем:

— Фил е мъртъв.

— Какво?

— Самоубил се е. Оставил е бележка. Той го е извършил. Той е убил семейство Лакорт.

За един дълъг миг Лукас не можеше да проумее:

— Ти къде си, Шели?

Чуваше гласове зад гърба на Кар.

— В пастората. Той е тук.

— Колко хора има при теб?

— Половин дузина.

— Изгони всички оттам, по дяволите и запечатай мястото. Повикай момчетата от Медисън.

— Те са на път — отвърна Кар. Той звучеше несигурно, гласът му изневеряваше.

— Изкарай всички навън — натърти Лукас. — Може Берген и да се е самоубил, но не мисля, че е убил Лакорт. Ако в бележката се казва, че той го е извършил, значи може и да е бил убит.

— Но той го е направил с хапчета и къркане. А и бележката е подписана — каза Кар. Гласът му беше писклив, не като скимтене, а нещо като хистерия.

— Не докосвайте бележката. Трябва да се изследва.

— Тя вече е пипана.

— За бога, веднага я оставете на мястото ѝ. Не си я предавайте един на друг.

Уедър влезе увита в дебел шал. Изразът на лицето ѝ бе питащ. Лукас вдигна пръст да изчака за миг и попита:

— Как го е направил? Точно.

— Изпил е половинка уиски и две шишенца със сънотворни.

— Да, предостатъчно — коментира Лукас. — Ще дойда колкото мога по-бързо. Виж, може да е самоубийство, но може и да не е. Типът почти се измъкна с убийството на хлапето на Харпър. Направи го да изглежда като нещастен случай. Може отново да се ебава с нас. Задръж за малко.

Лукас смъкна слушалката:

— Знаеш ли кой е лекарят на Берген? Терапевт?

— Мисля, че е пациент на Луи Дейвис.

Лукас каза на Кар:

— Лекарят на Берген сигурно е Луи Дейвис. Разберете дали Берген е имал предписани тези хапчета. И нека някой да провери в аптеката. А може би и всички аптеки наоколо.

— Фил Берген е мъртъв? — попита Уедър щом Лукас затвори телефона.

— Да. Вероятно самоубийство. Има бележка. Той признава, че е убил Лакорт.

— О, не. — Тя обгърна тялото си с ръце. — Лукас, вече започвам да се плаша. Наистина да се плаша.

Той обгърна с ръка рамото ѝ.

— Непрекъснато ти повтарям...

— Но аз няма да замина — протестира тя.

— Може да отидеш в апартамента ми в града.

— Оставам. Но този тип... — Тя разтърси глава. После се намръщи: — Това означава... Не виждам как...

— Какво?

— Той трябва да е бил типът, който се опита да ме застреля снощи. А също и да ме догони първата нощ.

— Ти беше още в къщата на Лакорт, когато излязохме с Шели и отидохме в града да разпитаме Берген. Не може да е бил той — обясни Лукас.

— Може онзи тип да не е преследвал мен. Но след снощната случка, бях сигурна, че е било така. Бях сигурна, защото беше толкова странно.

— Обличай се — каза Лукас. — Да отидем да хвърлим един поглед.

Седем часа сутринта, пълен мрак, но Грант беше буден. Денят започваше деня. Хората забързано крачеха по тротоарите към центъра на града, бореха се с влажния студен вятър. При пастората чакаха една кола на градската полиция — две на шерифската служба и седана на техниците от Медисън. Лукас кимна на сътрудника до вратата. Уедър го последва навътре. Кар седеше на една кушетка, лицето му бе въсъчно бяло. Един техник от лабораторията в Медисън вземаше проби от чашите и бутилките в кухнята. Кар немощно се изправи на крака, когато Лукас и Уедър влязоха.

— Къде е той? — попита Лукас.

— Ей там — отвърна Кар като ги поведе по коридора.

Берген лежеше по гръб върху леглото си, главата му бе облегната на една възглавница, очите му бяха отворени, но засенчени от смъртта. Ръцете му бяха скръстени върху корема. Беше облечен в пуловер и черни панталони, разкопчани на кръста. Едната му обувка беше паднала и лежеше на пода до леглото, а кракът му висеше надолу. Черният му чорап имаше дупка на малкия пръст и той стърчеше през нея. Другият крак бе върху леглото.

— Кой го откри? — попита Лукас.

— Един от енориашите, след като не се появил на ранната служба — отвърна Кар. — Предната врата била отключена, а лампата още светела, но никой не отговорил на звънеца. Погледнали през прозорците на гаража и видели колата му. Накрая едно от момчетата влязло вътре и го намерило върху леглото. Веднага разбрали, че е мъртъв — това се вижда веднага щом го погледнеш — и ни се обадиха.

— На вас или на градската полиция?

— Ние приемаме съобщенията и за двете. Момчетата от Грант патрулират само от седем сутринта до затваряне на баровете. Ние покриваме нощите.

— И така, вие пристигнахте тук и всичко беше така.

— Да, само че Джони — той е сътрудникът, който отговори на обаждането — той вдигна бележката и я подаде на един друг, после и аз я взех. Аз последен я пипнах, но сигурно сме я зацапали — призна си Кар.

— Къде е тя?

— Върху масата в трапезарията — каза Кар. — Но има и още нещо. Елате.

— Искам да огледам трупа — намеси се Уедър като се надвеси над тялото.

Лукас хвърли един последен поглед към Берген, кимна на Уедър и последва Кар през всекидневната и кухнята към килера, после навън към гаража. Задната врата на джипа Гранд Чероки бе повдигната. Върху пода лежеше пистолет, а до него — особен нож, подобен на мачете. Ножът изглеждаше ръчно направен, с дървена дръжка и с конично острие. Лукас се наведе да го огледа и видя тъмни петна, които можеха да са и кръв.

— Това е нож за царица — каза Кар. — Няма ги вече много наоколо.

— Просто така ли си лежеше тук?

— Да. Това е споменато в бележката. Също и оръжието. Боже мой, кой би помислил...

— Искам да видя бележката — прекъсна го Лукас.

Бележката бе напечатана върху хартия за писма до енориашите.

— Предполагам, че той има пишеща машина Ай Би Ем — коментира Лукас.

— Да, в канцеларията си.

— Окей — Лукас погледна бележката.

Аз убих и аз излъгах. Когато го извърших, мислех, че го правя в името на Бога, но сега виждам, че е било ръката на Дявола. За това, което извърших, ще бъда наказан. Но аз знам, че наказанието ще свърши и аз ще ви видя отново в рая, пречистен от греха. Засега, мои приятели, ми простете, ако можете, както ще направи и нашият отец.

Бе я подписал с химикал: *Преподобният Филип Берген.*

И под това: *Шели, съжалявам. Аз съм слаб и съм отчаян. Но ти знаеш това откакто ритнах топката под онзи бор. Ще откриеш оръжията отзад в джипа ми.*

— Това неговият подпис ли е?

— Да. Познах го веднага, щом го погледнах. А и тази история с бора...

Крейн, техникът от лабораторията, влезе в стаята, чу въпроса на Лукас и отговора на Кар и се намеси:

— Изпращаме бележката в Медисън. С нея може да възникне проблем.

— Какъв? — попита Лукас.

— Когато шериф Кар каза, че ти мислиш, че може да е убийство, ние станахме много предпазливи. Ако се вгледате в бележката, в подписа — той извади от джоба си малка лупа и я подаде на Лукас — ще видите нещо, което прилича на малки вдлъбнатини от химикал без мастило, има го на две места около самия подпис.

— И какво от това? — Лукас се приведе над бележката. Следите бяха много неясни, но той ги различи.

— Понякога, когато някой иска да фалшифицира бележка, той взима автентичен подпис, например от чек, и го поставя върху хартията, където иска да сложи новия подпис. После повтаря с нещо остро истинския подпис, нещо като химикал например, като натиска силно. Това слага отпечатък върху долната хартия. След това той омастилява отпечатъка. Трудно е да се установи, ако фалшификаторът е много предпазлив. Новият подпис ще има всички особености на оригиналния.

— Мислиш, че това е фалшификат?

— Може да е — уклончиво отвърна Крейн. — А има още две неща. Нашият човек по вземане на отпечатъци ще приложи трика с лепилото върху бутилката уиски и шишенцата от хапчета, но той още сега установи точно някои отпечатъци върху чашата. А ако махнем отпечатъците, шишенцата са абсолютно чисти. Все едно някой ги е избърсал преди да ги пипне Берген. Или е притиснал пръстите на Берген отгоре след неговата смърт. Почти няма зацапвания или частици, или следи от хващане, просто пет много ясни отпечатъка. Твърде ясни, твърде отчетливи. Трябва да са поставени нарочно.

— Кучи син — промълви Кар като прехвърли поглед от техника към Лукас.

— Това може и нищо да не означава — допълни Крейн. — Бих казал, че следите водят към самоубийство. Обаче...

— Обаче... — повтори Кар.

— Проверявате ли околността — обърна се Лукас към Кар, за да установите дали някой не се е мотал наоколо снощи?

— Ще задвижа това — каза Кар.

Някакъв сътрудник стоеше и слушаше и Кар му каза да тръгва. Той кимна и излезе.

Уедър влезе и присви рамене:

— Няма никакви натъртвания, доколкото виждам, никакви признаци на борба. Панталоните му са били разкопчани.

— Така ли?

— И какво от това? — попита Кар.

— Много пъти самоубийците се нагласяват така, че да изглеждат добре. Жените си слагат хубави нощници и грим, мъжете се бръснат. Странно е да си свещеник, да осъзнаваш, че се самоубиваш, и да си разкопчеш панталона, така че да те намерят по този начин.

Кар погледна назад към спалнята и отбеляза:

— Фил беше от хората, които съблюдават протокола.

— Навън в колата му има нож — каза Лукас на Уедър. — Иди да му хвърлиш един поглед.

Тя тръгна към гаража, а той се върна обратно в спалнята. Берген, мина през ума му, изглеждаше сериозно раздразнен от нещо.

— Сега проверяваме околността — каза Кар като идваше по коридора.

— Шели, и това нещо с петдесетниците — започна Лукас. — Не искам да те обидя, но в религиозните борби има много откачени. Постоянно се сблъскваш с такива неща в града. Представи си, че има много откачени на едно място, те се нападат един друг и излиза, че някой от тях е убиец. Трябва да помислиш върху това.

— Ще си помисля — обеща Кар. — Ти си уверен, че Фил е бил убит?

Лукас кимна.

— Това е вероятно. Няма признаци за никаква схватка.

— Фил щеше да се съпротивлява. А освен това най-силно ме впечатли онова нещо с бора. Веднъж играехме голф и...

— Знам — прекъсна го Лукас. — Той е подритнал топката.

— Как разбра?

— Ти ми каза — почеса се Лукас по главата. — Не си спомням кога, но го направи.

— Е, никой друг не знаеше — добави Кар.

Те гледаха към тялото известно време, после Уедър приближи и каза:

— Този е ножът.

— Без съмнение?

— За мен е така.

— Целият град говори, че той го е извършил — скръбно отбеляза Кар. И тримата едновременно се извърнаха от тялото и тръгнаха по коридора към всекидневната. Минаваха покрай кабинета на Берген и Лукас зърна зелената пишеща машина Ай Би Ем върху плота за печатане. От другата страна беше компютър Зеос, а принтерът бе отляво.

— Изчакайте ме за малко.

Той погледна компютъра, после и библиотечката до него. Справочници с инструкции за Уиндоус, Уърд Пърфект, MS-DOS, Коментар върху Библията на „Библика Ар Си Ви“ и справочни програмни продукти, указател за обслужване на компютъра и други различни компютърни книги бяха натъпкани по лавиците. Сред тях бяха и кутиите, с които бяха получени програмните продукти. Компютърът имаше две флопита. Голямото бе празно, но в 3,5-инчовото флопи имаше синя дискета. Лукас се приведе и извика на Крейн:

— Хей, момчета, ще вземете ли отпечатъци от клавиатурата на компютъра?

— Хм, щом искаш — отговори Крейн. — Макар че не сме открили компютърни материали.

— Окей. Аз ще се заема с това — каза той. Към Кар: — Аз използвам Уърд Пърфект.

Лукас започна да чука по клавишите, напечата УП, за да активира Уърд Пърфект, после натисна клавиша F5, за да види списъка на файловете. Кар и Уедър надничаха през рамото му. Той премина на флопи В. Лампичката на заетото флопи светна и на екрана се появи списъкът на файловете.

— Вижте това — каза Лукас. Той отбеляза един ред:

Проп. 1–9. 5,213 01–08 12:38 ч.

— Какво е това?

— Снощи той е работил с компютъра в 12:38 часа. Тогава е затворил файла. Чудя се защо не е съчинил бележката си на компютъра? Много по-лесно и чисто е от пишещата машина. — Той зададе с клавишите директорията, за да намери последния файл и го изкара.

— Това е проповед. Прилича на Проп. 1–9. Била е за утре сутринта ако това е начинът, по който ги подрежда. — Той отново разгърна показалеца на файловете и пробяга с пръст по екрана: — Да, виждате ли? Ето я миналата неделя, Проп. 1–2. Ти ходи ли на служба?

— Да.

— Нека да изберем „Look“. — Той извика и втория файл. — Това ли беше неделната проповед?

Кар се зачете за малко и каза:

— Да, това е. До последната думичка, доколкото си спомням.

— Добре, значи той така го прави — Лукас чукна по „Exit“ два пъти, за да се върне в първия файл, и започна да чете.

— Погледнете това — той посочи екрана. — Той отрича всичко. В 12:38 отрича, че го е извършил.

Кар прочете проекта за проповед като мърдаше устни. Кръвта се изцеждаше от лицето му.

— Убит ли е? Или пък това е подбудило нещата, да се изправи очи в очи със собствените си лъжи?

— Бих казал, че е убит — заключи Лукас. Уедър бе стиснала рамото му. — Ще трябва да продължим по тази версия. Ако грешим, няма да причиним вреда. Ако сме прави, този тип е все още някъде там навън.

19

Айсмън бе подпрял глава на възглавницата. Жълтокосото момиче се бе изтегнало неспокойно до него. Гледаха миниатюрния телевизор, предаващ анимация от 40-те години — Хекил и Джекил, Майти Маус.

Берген беше мъртъв. Сътрудниците, с които бе разговарял Айсмън — поне половин дузина от тях, включително и хората от Медисън — бяха лапнали въдицата за бележката. *Искаше им се да вярват, че неприятностите са свършили, че случаят е решен. И точно тази сутрин най-накрая бе разбрал нещо конкретно за снимката от списанието. Тя не струваше и пукната пара. Копието било толкова лошо, че от него нищо не можело да се разбере.*

По обед вече бе решил, че му се е разминало. В един часа до него стигнаха първите противоречия — Кар казваше на хората, че Берген е бил убит. Освен това чу за Харпър, за някаква сделка...

Харпър би продал за едно петаче и собствената си майка. Когато детето му беше убито, за него това бе просто едно неудобство. Ако Харпър проговореше, ако Харпър споменеше нещо, с Айсмън беше свършено. Харпър *знаеше* кой бе на снимката.

Същото се отнасяше и за Дъг Рестън, семейство Шонекер и останалите. Но тези проблеми търпяха отлагане. Неотложният проблем беше Харпър.

Смъртта на Берген беше нещо различно, независимо дали това се харесваше на Кар, или не, дали вярваше, или не. Ако убийствата престанеха, убеждението, че убиецът е бил Берген, щеше да се превърне в нещо непоносимо удобно.

Той въздъхна и жълтокосото момиче го погледна. Между очите ѝ се появи бръчка:

— Давам пени да узная мислите ти — закачи го тя.

— Това ли е всичко, само едно пени?

— Той я погали по тила. Дъг Рестън определено си падаше по нея. Тя бе толкова бледа, толкова млада. У Харпър тя провокираше необичайно насилие — Харпър искаше да я наранява, да я насилва.

— Трябва да те питам нещо — каза тя. Повдигна се в леглото като остави одеялото да се свлече около талията ѝ.

— Разбира се.

— Ти ли уби Лакорт? — Тя го попита направо като го гледаше внимателно и продължи задъхано: — Не ми пука, ако си ти, наистина, но може би ще мога да помогна.

— Защо мислиш така? — спокойно я попита той.

— Заради онази снимка на теб и Джим Харпър и това, че Лиза я имаше. Знам, че Ръс Харпър си мисли, че може ти да си го направил, но не вярва, че си толкова храбър.

— А ти мислиш ли, че съм храбър?

— Знам, че е така, защото познавам Айсмън — допълни тя.

Братът на жълтокосото момиче гледаше зайци. Покрай задната част на подвижния дом бяха наредени десет клетки върху стойки, а брезентовото покривало можеше да се спусне и ги покрие изцяло. Хранени с животинска храна, Пурина и отпадъци, те бързо наддаваха на тегло. Един заек стигаше да нахрани и тримата.

Айсмън издърпа от клетките им четири от тях и ги сложи в багажника. Жълтокосото момиче яхна шейната на брат си, една шумна развалина, но лесно управляема. Те подкараха към Милър и към Чекуамегън. Водеше жълтокосото момиче, Айсмън я следваше.

Жълтокосото момиче обичаше свободата на машината, усещането за скорост. Тя натискаше газта, извиваше по тесните пътеки, дъхът ѝ се заледяваше по маската за лице. Моторът громолеше в каските им. Те задминаха други две шейни като вдигнаха ръце. Айсмън я изпревари при Парсънс Корнърс и я поведе по горист път към пътека, по която минаваха само по няколко шейни на ден. След двадесет минути те достигнаха пясъчната кариера, където бе намерено тялото на Джон Мюлер. Снегът бе прорязан от шерифските 4×4 и от следите на криминалистите, но снегът вече започваше да затрупва дупките, които бяха пробили. След два дни, дори да няма вятър, нямаше да има и следа от убийството.

Айсмън свали торбата със зайците от багажника и я пусна в снега.

— Готова ли си?

— Разбира се. — Тя погледна надолу към торбата. — Къде е оръжието?

— Тук — той потупа по джоба си, после спря, срязва дупка в торбата със зайците, издърпа един боричкащ се заек и го пусна в снега. Заекът приклепна, после започна да се оглежда наоколо — кротък заек, не се опита да бяга.

— Окей — каза той. Извади пистолета от джоба си. — Когато е толкова студено, трябва да държиш пистолета в джоба, докато можеш, защото иначе кожата ти може да залепне за него. — Той освободи барабана и го прищрака навън. — Това е револвер 22-ри калибър с барабан с шест патрона. Внимавай накъде го насочваш. — Той плесна барабана обратно и й подаде пистолета.

— Къде е предпазителят?

— Няма предпазител — отвърна Айсмън.

— Пушката на брат ми има.

— Револверите нямат предпазители. Имат ги най-вече дългите пушки и автоматичните оръжия.

Тя насочи пистолета към заека, който бе предприел няколко експериментални скока встрани.

— Не знам какво променя това. Така или иначе ще ги убия.

— Това се нарича работа: истинско забавление — каза Айсмън.

— Забавление? — Тя го погледна по странен начин: сякаш тази мисъл никога не ѝ бе хрумвала.

— Нещо такова. Ти си най-важното нещо, което някога се е случвало на този заек. Силата е в теб. Цялата сила. Можеш да направиш всичко, което поискаш. Можеш да го очистиш или да не го очистиш. Опитай се да усетиш това.

Тя насочи пистолета към заека. Опита се да го почувства. Когато убиваше заек за вечеря, тя просто го държеше за задните крака, плясваше го отзад по главата с метална бухалка, после откъсваше главата, за да се изцеди кръвта. Главите им се отделяха лесно. За катерица например ти трябва брадва — катериците имат вратни мускули като дъбови клони.

— Просто натисни — учеше я Айсмън.

И тя наистина го почувства. Припламващо щипене в стомаха — в угълчето на устата ѝ се прокрадна лека усмивка. Тя никога не бе имала никаква сила, не и осъзната. Винаги я бяха използвали и продавали,

насилвали и притискали. Заекът отново подскочи и оръжието изневиделица изгърмя, сякаш почти без нейно участие. Заекът се отметна и падна в снега, краката му приритваха.

— Отново — подкани я Айсмън.

Но тя стоеше и гледаше. Винаги бе считала зайците за нещо като моркови или зелки. Никога не бе помисляла, че всъщност те умират. Този го *болеше*.

Силата отново я облада, главата ѝ се изпълни с различни възможности. Тя не бе просто парче боклук — тя имаше оръжие. Челюстите ѝ се стегнаха. Тя притисна дулото в главата на заека и дръпна спусъка.

— Отлично — каза Айсмън. — Почувства ли го?

— Дай ми следващия — отвърна тя.

Харпър седеше върху затворническия нар и навъсено клатеше глава. Жълтите му зъби бяха оголени. Неговият адвокат, облечен в костюм от туид с цвят на разредена горчица, който би могъл и да е от времето на управлението на Рузвелт, седеше неспокойно до него.

— Това не е достатъчно — отбеляза Харпър.

— Нека да ти обясня нещо, Ръс — намеси се Кар. Двойната брадичка на Кар бе увиснала и сбръчкана, а кръговете под очите му бяха толкова тъмни, сякаш бе загубил схватка в някой бар. — Елдън Шефър трябва да бъде *избран* за областен прокурор. Ако той сключи сделка с теб и се окаже, че ти си член на сексверига и че знаеш кой е убиецът, а не си ни казал, а Елдън ти даде имунитет и ти си излезеш оттук като свободен човек... Е, Елдън няма да спечели следващите избори. Ще загуби работата си. Тоест той няма намерение да сключи сделка. Ще иска да отидеш за известно време в затвора.

— Тогава може да си я лепне на задника — отвърна Харпър. Той кимна към адвоката си. — Ако Дик е прав, аз ще си изляза след един час.

— Ще рискуваш да отидеш на процес за серийни убийства, за да си спестиш няколко години в затвора? При всички положения ще получиш две-три години дори да стоиш върху главата си — намеси се Лукас. Той се бе облегал на стената на килията и гледаше надолу към Харпър. — И се кълна в Иисус, ако те свържем с убиеца, ако намерим дори някаква тънка нишка от доказателства, която да ви свърже, ще тикнем задника ти в затвора толкова бързо, че ще ти се завие свят. Като съучастник в убийство. Ще си умреш в затвора.

— Ако се опитвате да ме придумате на този вид сделка, значи няма да стигнете до никого — каза Харпър. Очите му проблеснаха към адвоката, после към Кар. — Вдигай се оттук, Шели.

* * *

Докато се изнизваха от килията, Кар погледна към Лукас и каза:

— Да тикнеш задника му в затвора толкова бързо, че да му се завие свят? Това е заплаха. Ще изпратя това на „Рийдърс Дайджест“.

— Аз ще те съдя — отвърна Лукас, а Кар показа някакво подобие на усмивка.

Докато чакаха асансьора, Кар попита адвоката:

— Защо трябва да се занимаваш с това, Дик? Защо се обади на съдията? Можеше да изчакаш до понеделник и всичко щеше да е наред.

— Ръс има права...

Изпъкналата адамова ябълка на адвоката подскачаше надолу-нагоре. Голяма адамова ябълка, големи ръце, груба пореста кожа и костюм, приличащ на черно-бяла снимка от времето на голямата депресия.

Вратите на асансьора се отвориха и те влязоха вътре. Обърнаха се с лице към изхода.

— Не ми излизай с никакви права, Дик, зная всичко това — отвърна Кар като тръгнаха надолу. — Но ние имаме петима мъртъвци, а Ръс знае кой го е извършил. Или поне има някаква представа. Той е единствената връзка, с която разполагаме. Ако той се измъкне и имаме още трупове...

— Той има *права* — повтори адвокатът. Но не звучеше уверено.

Кар погледна към Лукас.

— Тялото на Фил трябва да е на път за Милуоки.

— Да. Съжалявам, Шели. Наистина — каза Лукас.

По лицето на адвоката започнаха да се стичат сълзи и той незабавно изсумтя и избърса очите си с ръкава на сакото.

— Господи, не мога да повярвам, че отец Фил е мъртъв. Той беше добър свещеник. Бе най-добрият.

— Да, така е — каза Кар като потупа адвоката по рамото.

Лейси вървеше по коридорите с ръце в джобовете и надничаше през отворените врати, когато видя Кар:

— Ето ви и вас. Току-що пристигнаха двама от ФБР. Още двама сигурно ще дойдат от Вашингтон — екип по серийните убийства.

— О, боже, — Кар повдигна панталоните си. — Къде са те?

— Долу, в кабинета ти.

Кар погледна към Лукас:

— Може да помогнат с нещо.

— А може и да бъде избран за местната кралица на красотата — каза Лукас като тръгнаха по коридора.

Лейси го погледна:

— Знаеш ли, че новата ти приятелка *беше* кралица на красотата?

— *Какво?* — Вече нямаше смисъл да не възприема закачките за отношенията му с Уедър.

— Така е — ентусиазирано допълни Лейси. — Като се съберат на клюки, хората още говорят за роклята, която носеше на подиума. Беше един от онези наистина топли дни и тя бе с една такава сребриста рокля... О, боже. Те я нарекоха... — Той внезапно прехапа устни и се изчерви.

— Как я нарекоха?

Лейси погледна Кар и Кар поклати глава:

— Хенри, не можеш ли да си пъкнеш езика по-дълбоко в устата, отколкото вече е? По-добре му кажи.

— Хм, Мис Млади цици на Оджибуей Каунти — измърмори Лейси.

— Радвам се, че ми каза. Това изостря чувствата ми към нея — каза Лукас.

— Надявам се да се наостриш към тия от ФБР — унило каза Лейси. — Само две минути с тях и се чувствах сякаш по обувките ми са лепнати конски фъшкии, а от ушите ми стърчи сено.

— Такива са от ФБР — каза Лукас. — Това правят най-добре.

Те поговориха около час с двамата агенти — Лансли и Толсен. Много трудно можеше да ги различиш, ако Лансли не бе с цвят на добре изстъргано брезово дърво, а Толсен — на полиран абанос. И двамата носеха сиви костюми с раирани вратовръзки, дълги тъмни палта с кожени ръкавици и галоши върху лачените си обувки.

— Мисля, че има възможност нашият човек да е минаващ оттук.

Лукас, който седеше зад говорещия Лансли, погледна към Кар и поклати глава. Никакъв шанс да е външен човек, никакъв.

После Лансли добави:

— Ще си сътрудничим и ние ще направим всичко възможно...

Лукас го прекъсна:

— Това, от което наистина имаме нужда, е компютърна помощ.
Толсен реагира заинтересовано и незабавно:

— От какво естество?

— В тази област има само седем хиляди постоянни жители. Можем да елиминираме всички жени, деца, всички тъмнокоси. Нашият човек е изявен психопат и може миналото му да е свързано с насилие. Ако има начин, вашите компютри могат да осъществят връзка и обмен на информация с компютрите на Държавното бюро за издаване на шофьорски книжки, да се обработят шофьорите в Оджибуей Каунти и да се направи кръстосана проверка на русите жители — мъже, които имат досиета в Националната служба.

Лансли и Толсен си водеха бележки. Лансли използваше микрокомпютър с големината на човешка длан. Те изказаха още някои идеи и забързано излязоха.

— За какво, по дяволите, беше всичко това? — попита Кар като се почесваше по главата.

— Така ще имат с какво да се занимават — отвърна Лукас. — Може дори да помогне, ако имаме нужда от помощ след три седмици.

Някакъв сътрудник почука и пъкна главата си през вратата:

— Харпър е на свобода. Върна си бензиностанцията с междущатска полица.

— Това наистина ми смразява задника — отбеляза Кар.

— Отивай си вкъщи да поспиш. Или пък в някой мотел. Изглеждаш толкова зле, че започвам да се тревожа, — каза Лукас.

— Това е идея, мотел — разсеяно подхвърли Кар. — А ти какво ще правиш?

— Ще отида на някое тихо местенце и ще мисля — каза Лукас.

Уедър се прибра вкъщи малко след шест. Придружаваше я един сътрудник. Завари Лукас да гледа втренчено в тлеещия огън.

— Това е Мардж, моят бодигард — каза тя.

Сътрудникът махна с ръка:

— Ти поемаш оттук нататък — и си тръгна.

Уедър свали палтото и ботушите си и седна до него. Той обгърна раменете ѝ с ръка.

— Трябва да хвърлиш още една цепеница — обади се тя.

— Да, по дяволите, в тази област има по-малко хора, отколкото в някои сгради в Минеаполис. Би трябвало да можем да го хванем. Не

вярвам да има чак толкова възможности — каза Лукас.

— Все още ли смяташ, че отец Берген е бил убит?

— Да. Със сигурност. Макар че не знам защо е бил убит. Знаел ли е нещо? Или пък е трябвало да отвлече вниманието ни? Какво?

— Семейство Шонекер?

— Нищичко — отвърна Лукас.

— Може ли да са мъртви?

— Трябва да започнем да обмисляме тази възможност — каза Лукас. — Имахме късмет, че открихме детето на Мюлер. Можеше да си лежи там до пролетта. По дяволите, ако убиецът го бе завлякъл още на две минути път в гората, можеше никога да не го открием.

— Следите ли Харпър?

— Това е невъзможно. Откъде да го наблюдаваме? Но го проверяваме на всеки два часа.

Уедър потръпна:

— Този човек ме плаши. Той е от онези хора, които просто правят каквото си искат и не им пука на кого вредят. Социопат. Мисля, че дори не забелязва, ако някой е наранен.

Те поседяха тихо за малко, после Лукас се усмихна като си спомни нещо и я погледна. Тя гледаше към огъня със сериозно изражение.

— Ние си прекарваме добре в леглото, нали? — попита той.

— Ами, надявам се да е така — засмя се тя. Потупа го по крака. — Добре си пасваме.

— Хм... — Той подръпна брадичката си и се загледа в огъня. — Има нещо, което винаги съм искал да направя, знаеш... в сексуално отношение... и никога не съм могъл да намеря подходяща жена за това.

Усмивката ѝ угасна. Попита го с явна несигурност в гласа:

— Е, и?

— Винаги съм искал да чукам местна кралица на красотата, която не носи нищо друго, освен белите си високи токчета и короната. Какво ще кажеш? — Той я придърпа по-близо.

— Тези проклетни скапаняци — лекичко го отблъсна тя. — Нямах намерение да ти кажа поне още десет години.

— Мис Млади цици на Оджибуей Каунти — допълни той.

— Трябваше да ме видиш — доволно каза тя. — Роклята беше доста изрязана отпред, но *наистина* изрязана отзад. Хората казваха, че имам две цепки.

— Харесва ми този образ.

— Може и да измислим *нещичко* — гушна се тя в него. — Не знам дали още пазя короната.

21

Харпър беше освободен на обяд. Той попита полицаия на гишето за личните си вещи и как да си стигне вкъщи, тъй като ченгетата го бяха докарали тук.

— Върви на автостоп, Ръс — отвърна ченгето и тръшна надолу прозорчето.

Харпър се обади в бензиностанцията. Никой не отговори. Накрая той откри едно хлапе да пуши цигара пред зала с игрални автомати и му предложи пет долара да го откара. Хлапето настоя за десет, поспориха, хлапето хвърли цигарата си на улицата и му каза да върви да се чука. Харпър му даде десет.

Бензиностанцията беше затворена и заключена. Харпър влезе вътре и провери касата. В чекмеджето имаше пари и бележка: „Ръс, трябваше да затворя. Хората са побеснели и мислят, че си замесен“.

— Идиот.

Харпър смачка бележката, хвърли я в ъгъла, заключи и отиде до джипа си. Гумите бяха изпуснати, всичките четири. Псувайки, той ги провери и не намери разрези. И това беше нещо. Той издърпа от работилницата маркуча на въздушната помпа и ги наpomпа. Тревожеше се за къщата си. Подкара към нея, паркира и провери отпред и отзад. Никой не беше идвал, откакто бе заминал. Окей. Вече вътре, той си изпържи едно яйце, направи си сандвич с лук и ги изгълта лакомо. Гневът напираше в него. Ченгетата щяха да ги сгащят всичките, ако не се държаха заедно. Той бе изпълнил своя дял.

Той вдигна слушалката на телефона, позамисли се, пусна я обратно, качи се в джипа и отиде до бензиностанцията. Паркира и прекоси магистралата към „Дък Ин“. Между вратите на женската и мъжката тоалетна имаше обществен телефон и той пусна четвърт долар.

Айсмън отговори.

— Ръс е. Трябва да поговорим.

— Чух, че си в затвора — отвърна Айсмън.

— Платих гаранция. Къде можем да се срещнем?

— Не мисля, че това е добра идея, Ръс. Мисля, че е по-добре...

— Майната ти какво мислиш — изръмжа Харпър. Бе повишил глас и той се огледа бързо към бара и отново зашепна: — Трябва да се свържем с другите. Ако някой проговори пред ченгетата, ако някой се пропука, всички потъваме. Те знаят за Шонекер. Трябва да измислим начин да ги открием, да им кажем да си останат надалеч. Ще се обадя на Дъг.

— Дъг си замина. Не знаем накъде — каза Айсмън.

— О, боже. Е, те не знаят за него. Може така да е по-добре. Но слушай, ченгетата не разполагат с нищичко срещу никого на този етап. Но ако само един от нас проговори...

— Ти ме чуй. Може... познаваш жълтокосата, нали? — попита Айсмън. — Знаеш кого имам предвид?

— Е. и?

— Тя е сама у тях. Защо не се отбиеш в четири часа? Мога да се измъкна за малко.

— Тогава ще се видим — отвърна Харпър и затвори. Той се върна в бара и се качи на един висок стол. Барман с тежко телосложение бършеше с парцал плота. Имаше замазана към черепа коса, извити като кормило на велосипед мустаци и си падаше по „Уудс Ранърс“. Петната от горчица по престилката му започваха да покафеняват.

— Дай ми едни бира „Милър“, Рой — каза Харпър.

— Не ти искам парите, Ръс — отвърна барманът като съсредоточено търкаше с парцала. В бара имаше още трима мъже и те утихнаха.

— Какво?

— Казах, че не ти искам парите. Не искам да идваш повече тук.

Сега вече барманът го погледна. Имаше малки черни очи и плетеница от бръчки под тях.

— Казваш ми, че моите пари не са добри? — Харпър измъкна цяла шепа долари от джоба си и ги плесна на плота.

— Не, тук не са — отвърна барманът.

— Мразя този кучи син — каза жълтокосото момиче. Тя издишаше дима през ноздрите си и поглеждаше с котешките си очи настрани към Айсмън. — Какво ще правим?

— Е, първото нещо е, че той може да е сключил сделка с областния прокурор — каза Айсмън. Той седеше на кушетката с кутия бира в ръка. — Може да има по себе си жица.

Харпър паркира на пътеката за коли към къщата на жълтокосото момиче в четири без десет. Небето на запад бе като от бляскаво сребро, но слънцето се бе скрило зад рехавите облаци. Студено. Той потрепери, излизайки от джипа. Джипът на Айсмън вече беше там, отзад бе привързано празно ремарке за снегомобил. Харпър се намръщи, спря и се заслуша. Той чуваше музиката от раздрънканата уредба. Джим имаше навик да я слуша. Хеви метъл. Бум-бум.

Снегомобилът на Айсмън бе до къщата. Харпър го заобиколи и почука на вратата. Сега нещо припламна в него — жълтокосото момиче бе малко мършаво за вкуса му, но си имаше всичко. Той изчака малко, вече раздразнен, и заблъска по вратата.

Жълтокосото момиче извика:

— Хайде, влизай — и дръпна вратата.

Харпър кимна и пристъпи вътре. После избърса краката си на парчето черга пред вратата. Къщата миришеше на прегоряло олио и пържени картофи, на тлъсто месо и лук.

— Той е в кухнята — каза тя.

Харпър потърка ръце и хвана за ръката жълтокосото момиче, което отстъпваше назад.

— Ще си поискам едно малко котенце — каза той.

— Каквото поискаш — сви рамене тя.

Тя се върна в предната стая като го придърпваше след себе си, усмихваше се, езикът ѝ лижеше горната устна. Харпър я сграбчи...

И изведнъж Айсмън се оказа там с пушка, дулото бе само на един фут от лицето на Харпър.

— Какво става? — избръщолеви той.

Айсмън притисна пръст до устата си и се обърна към момичето:

— Направи го!

Тя пристъпи по-близо, свали ципа на анорака му, смъкна го от раменете му и го хвърли на пода. Харпър объркано наблюдаваше за миг, после каза:

— О, ти искаш...

Айсмън заклати пушката към главата му и Харпър млъкна, но се отпусна.

— Ризата — прошепна жълтокосото момиче.

Тя откопча копчетата на ризата и я издърпа. Развърза ботушите му и ги разгледа отвътре. Разкопча панталоните му, свлече ги и ги издърпа.

— Щом като си там долу — пошегува се Харпър.

Айсмън се полуусмихна. Жълтокосото момиче свлече гащите му, после отново ги вдигна. Повдигна тениската му и пак я свали.

— Не виждам нищо — каза тя.

— Окей — отвърна Айсмън.

Това бе проработило при свещеника. Хората *искат* да вярват. Той задържа пушката насочена към черепа на Харпър.

— Виж, Ръс, искаме да говорим, но не сме сигурни дали не си сключил сделка. Просто се опитваме да бъдем предпазливи. Искаме да седнеш на онази кушетка и Джини ще залепи малко тиксо около ръцете и глезените ти.

— Глупости. Как пък не. — Харпър нямаше върху себе си нищо друго освен бельо и чорапи.

— Аз съм с пушка и съм уплашен — каза Айсмън. Той бързо избръщолеви това като остави гласа си да се извиси и да секне. — Ако нещо се пропука, аз ще вляза в затвора завинаги. Ти можеш да се справиш в пандиза, Ръс, но аз ще умра там. Човече, уплашен съм до смърт.

— Няма нужда от тиксо — каза Харпър. Той отиде до кушетката и седна. Пушката неотклонно го следваше. — Все пак, дай ми панталоните.

— Трябва да ти залепим тиксо — настоя Айсмън. — Ще изляза навън да видя дали някой не е дошъл с теб. Може да си сключил сделка.

— Не съм сключвал никаква сделка.

— Тогава от тиксото няма да те заболи, нали?

Харпър погледна втренчено Айсмън. Дулото на пушката не потрепваше. Накрая сви рамене:

— Добре, шибаняко.

Жълтокосото момиче донесе ролка тиксо.

— Кръстосай крака — нареди тя.

— Май започваш да се надуваш, малка курво — просъска Харпър, но кръстоса краката си. Тя за секунда ги залепи.

— А сега ръцете — каза тя. Харпър погледна към пушката, сви рамене и кръстоса ръце. — Зад теб.

— Дяволите да те вземат.

Когато бе изцяло облепен с тиксо, тя се изправи и погледна към Айсмън:

— Вързах го.

— Иди да провериш — каза Айсмън като наклони глава към вратата. — Отиди на половин миля по пътя и в двете посоки.

— Какво... — започна Харпър.

— Млъквай — прекъсна го Айсмън.

— Чуй ме, шибаняко...

Айсмън приближи и го удари с приклада на пушката. Ударът го уцели в ухото и го събори от кушетката.

— Ти шиба... — изръмжа Харпър.

Той се опита да се повдигне. Айсмън сложи крак върху главата му и натисна. Харпър рухна, но Айсмън продължи да го яха като се кикотеше. Момичето навлече снегомобилен екип и ботуши и побягна през вратата към снегомобила. Върна се след пет минути.

— Няма никой — каза тя.

— Достатъчно здраво ли е тиксото, за да го задържи? — попита Айсмън. Той продължаваше да притиска главата на Харпър. Харпър немощно проклинаше.

— Това е всичко, което имам, освен още малко от книжното тиксо — отвърна жълтокосото момиче. После засия: — Има малко тел, която Роузи мислеше да опъва за простор.

— Донеси я. И някакви клещи.

Те затегнаха меката стоманена тел около китките на Харпър и жълтокосото момиче я заусуква, докато Харпър започна да крещи.

— Дяволски боли, нали — каза му тя. Усука я още три пъти, докато видя кръв.

— Внимателно — обади се Айсмън. — Ченгетата търсят дали има кръв. Кръвта е доказателство.

Тя кимна и внимателно усуква телта около краката му като ги обхваща до коленете.

— Това вече стига — каза тя.

Айсмън се изправи. Харпър полежа за миг неподвижно, после се опита да застане на колене. Когато почти успя, Айсмън го ритна по средата на гръбнака и той падна по лице.

— Шибаняк...

— Боли, нали.

Жълтокосото момиче коленичи до него, за да го погледне в очите. Клепачите му потрепнаха в първия признак на истински страх. Тя се пресегна и бръкна в гащите му.

— Ти знаеш какво смятам да направя, нали? — игриво попита тя. — Смятам да взема един нож и да ти отрежа онази работа. Как ще ти хареса това?

Айсмън, докато навличаше снегомобилния екип, се намеси:

— Нямаме време да се ебаваме. Знаеш как да стигнеш дотам, нали?

— Ще се видим след десет минути — каза тя. Бе напрегната, възбудена.

— Карай внимателно в мрака — каза Айсмън.

Харпър отново се размърда на пода, успя да се претърколи по гръб и се опита да седне. От носа му течеше кръв. Айсмън се наведе, хвана жиците между глезените му и го помъкна през стаята, през входната врата, надолу по стълбището. Жълтокосото момиче бе яхнало снегомобила на Айсмън, махна с ръка и тръгна. Главата на Харпър глухо удряше по стълбите. Айсмън го издърпа по снега към собствения му джип, с усилие го повдигна и го хвърли отзад. После отново се върна вътре, събра дрехите на Харпър, взе ключовете за джипа и излезе.

Пътуването до пясъчната кариера им отне седем-осем минути. Айсмън се спусна направо надолу и излезе на мястото, разровено от шерифските джипове, когато откриха тялото на детето на Мюлер.

Слезе от джипа и заобиколи отзад, отвори задната врата и рязко свлече Харпър като го остави да падне на земята.

— Още ли си жив? — попита той, когато Харпър изстена.

Температурата бе под нулата — така, по белъо, Харпър нямаше да издържи дълго. Айсмън го повлече към светлината на фаровете в мига, когато снегомобилът зави към тях. Жълтокосото момиче спря до джипа и слезе.

Харпър, който беше по гръб и лицето му приличаше на кървава маска, се изплю и изръмжа:

— Ти ли уби Джим?

— Да. Голям кеф беше. Първо го изчуках — отвърна Айсмън.

— Мислех си, че е така — каза Харпър.

Той се отпусна за миг, после започна да плаче. Тялото му се гърчеше. Айсмън отиде до снегомобила, издърпа снегоходките си от багажника, нахлузи ги и прищрака закопчалките.

Жълтокосото момиче се бе надвесило над Харпър, наблюдаваше го, ръката ѝ бе в джоба.

— Пистолетът в тебе ли е? — попита Айсмън.

— Да. — Тя го хвана и го измъкна от джоба си.

— Застреляй го.

— Мен?

Харпър се опита да се претърколи, но успя само да се обърне по лице. Тя се загледа очаровано в тила му.

— Да. Хайде, бързае. Ето тук.

Айсмън отстъпи назад, наведе се, сграбчи го за краката и го обърна отново с лице нагоре. Харпър се опита да седне, но Айсмън стъпи на гърдния му кош и го притисна надолу.

— Стига — изръмжа Харпър. Той видя пистолета в ръката на момичето. — Стига вече, този духач е убил приятелите ти от училище.

— Не ми бяха приятели. И още нещо, ти беше този, който ме чукаше отзад и ме болеше. Помниш ли това, Ръс Харпър? Мен ме болеше, а ти се смееше. — Тя погледна към Айсмън. — Къде да го застрелям?

— Най-добре в главата — каза Айсмън.

Тя се приведе напред с пистолета като го задържа на два фута от челото на Харпър. Той затвори очи и ги стисна. Когато тя не дръпна спусъка, се обади:

— Да ти го начукам тогава. Да ти го начукам.

Тя още не дърпаше спусъка и той отвори очи. Докато ги отваряше, тя натисна спусъка и куршумът уцели лявата страна на челото. Той изстена и започна да се свлича.

— Отново — обади се Айсмън. — Направи го пак.

Тя стреля още два пъти, единият куршум мина през лявото око на Харпър, а другият разкъса ноздрите му. Стреля и трети път, защото се чувстваше много добре. Оръжието подскочаше в ръката ѝ както трябва да прави едно оръжие. Усещаше как силата се излива от нея.

— Как се чувстваш? — попита Айсмън.

Харпър бе паднал в снега, главата му бе извита под странен ъгъл, по лицето му течеше кръв, която имаше черен цвят на светлината на фаровете.

— Боже, беше страхотно — отвърна жълтокосото момиче. Тя коленичи, за да види лицето на Харпър, натисна носа му и вдигна очи към Айсмън: — А сега какво?

— Сега ще го закараме в гората, където няма да го открият веднага, и ще откараме джипа му на Уелш Лейк до рибарниците. Ще го оставим там. Ти ме следвай.

— Ако хванем някой друг, мога ли аз...?

— Ще видим — отвърна Айсмън като погледна надолу към Харпър. Имаше много малко кръв. — Ако се държиш добре, може би — допълни Айсмън. И започна да се кикоти.

В неделя Лукас и Уедър спаха до късно. Към девет часа Уедър стана и започна да си тананика из къщата, докато накрая в десет часа той се предаде и се измъкна от леглото.

— Няма какво толкова да се прави — каза тя. — Хайде да вземем ски под наем и да излезем навън.

— Нека да проверя какво става в центъра. Ако няма нищо, можем да излезем следобед.

— Добре. Аз мога да отида в „Сюпър Валю“ и да напазарувам. Ще се видим за обяд.

Кар седеше сам в кабинета си. Когато Лукас надникна през вратата, той се обади:

— Харпър изчезна.

— Дявол да го вземе — отвърна Лукас. — Кога?

— Не го видяхме нито веднъж след като си тръгна. Всеки път, когато проверявахме, нямаше никой вкъщи, никой в бензиностанцията. Няма го джипът. Пуснах бюлетин.

— Трябваше да намерим начин да го задържим вътре — коментира Лукас.

— Да. Какво възнамеряваш да правиш?

— Да прочета документацията по случая, да повися тук. Почакай. Нека да видим дали не можем да натиснем някой друг бутон. Няма ли нищо за Шонекер?

— Басирам се, че са мъртви — отвърна Кар. Гласът му беше безизразен, все едно не му пукаше.

Климпт се отби точно преди обяд.

— Никакво проклето нещо не се случва. Ходих пак у Шонекер, няма нищо.

— Защо му е трябвало да убива свещеника? — Лукас зададе въпроса по-скоро на себе си.

— Не знам — отговори Климпт.

— В цялата тази работа има три-четири възела — каза Лукас. — Ако можехме да разплетем поне единия от тях, ако можехме да открием Шонекер или да прекършим Харпър, да разберем защо бе убит Берген. Ако можехме да разрешим онзи проблем с времето, когато бяха убити Лакорт.

— Или пък снимката — допълни Климпт. — В теб ли е онова копие?

— Да. — Лукас извади портфейла от панталона си, разгъна снимката и я подаде на Климпт, който се втренчи в нея.

— Това направо преобръща вътрешностите ми — каза той след минута. — Няма нищо в нея.

Лукас я взе обратно, погледна я и поклати глава. Възрастният мъж на снимката можеше да бъде всеки един.

Същият следобед Лукас и Уедър наеха ски за дълъг преход и направиха десеткилометрова обиколка на националните гори. Накрая Уедър, дишайки тежко, отсъди:

— Ти си в страхотна форма.

— Винаги се влиза във форма, когато нямаш какво да правиш — отвърна той.

В понеделник Уедър стана още по тъмно.

— Аз съм ранобудна личност — жизнерадостно каза тя, докато Лукас се опитваше да спи. Всички хирурзи са така. Ако имаш две или три операции на ден, болницата може да ги нагласи в една и съща смяна. Един помощник-хирург, един анестезиолог, една дежурна сестра. Така цените се запазват ниски.

— Да, хирурзите са известни с това — промърмори Лукас. — Махай се, по дяволите.

— Снощи не мислеше така — закачи го тя.

Но Лукас придърпа завивките над главата си. Тя се наведе над него, издърпа надолу одеялото и го целуна по слепоочието. После го покри отново и излезе като си тананикаше.

Пет минути по-късно тя се върна. Прошепна му:

— Буден ли си?

— Да.

— Ръсти дойде, за да ме заведе до болницата — каза тя. — Проверих прогнозата за времето. Заформя се буря от югозапад и може да ни засегне. Казват, че ще се развихри късно тази нощ или рано сутринта. Тръгвам.

Лукас успя да тръгне за съда в девет часа. Прозяваше се, лицето му бе изопнато от студа. Небето над главата му бе слънчево, но тънка ивица облаци оцветени в тъмносиво, надвисваха на югозапад, все едно дим от далечен вулкан. Дан Джоунс, редакторът, на вестника, тъкмо слизаше от своето Бронко, когато Лукас излезе от джипа, и те тръгнаха заедно към шерифския отдел.

— Значи Берген не е въпросният тип? — попита той.

— Не мисля така. Днес трябва да научим нещо от Милуоки.

— Ако не е той, колко още ще мине, докато го хванете? — попита Джоунс.

— Нещо ще се пропука — отвърна Лукас. Думите прозвучаха кухо. — Нещо ще поддаде. Ще бъда изненадан, ако мине и седмица.

— Ще помогне ли ФБР?

— Със сигурност. Винаги можем да използваме допълнителни източници.

— Искам да кажа... *Наистина*... неофициално.

Лукас го погледна и каза:

— Ако някой репортер ме прецака веднъж, никога вече не говоря с него.

— Аз няма да те подведа — отвърна Джоунс.

Лукас го изгледа право в очите за миг, после кимна:

— Добре. Шибаното ФБР не може да намери кока-кола в стек с шест Будвайзер. Не са лоши момчета — е, някои от тях са — но повечето са най-вече бюрократи, уплашени до смърт, че ще провалят нещата и това ще се отрази зле на личната им характеристика. Така че те не правят нищо. Замръзнали са. Аз предложих да свършат малко компютърна работа и те се хванаха за това. Висши технологии, не е нещо където можеш да се оплетеш и да нарушиш правилата, не се налага да излизаш навън.

— Какво ще пропука нещата? Какво чакате?

— Все още ли питаш неофициално? — попита Лукас.

— Да.

— Не мога да разбера защо бе убит Берген. Той бе замесен от първия ден, така че трябва да има нещо около него. Бил е видян да се прибира от Лакорт, призна това, но те не може да са били живи, когато е тръгнал. Или ако са били, нещо наистина сериозно куца. Ние се върнахме към пожарникарите, които са го видели, те и двамата са уверени и твърди, а и няма причина да лъжат. Нещо е изкривено и не знаем какво. Ако можехме да го разберем... — Лукас замислено поклати глава.

— Какво още?

— Онази снимка, която ти показах. Ние мислим, че убиецът я търси, но в нея няма нищо — допълни Лукас. — Може би просто той не я е видял и не знае, че горната част на тялото му е изрязана. Но това е трудно за вярване, тъй като е от Полароид.

— Трябва ви по-добро копие от това, с което разполагате — коментира Джоунс.

— Оригиналът е унищожен. Бил е пхнат в машина за рязане на хартия и пратен за отпадъци преди около шест месеца — каза Лукас.

— А какво е станало с офсетовия негатив?

— С какво? — недоумяваше Лукас.

Кар изглеждаше потиснат:

— Не искам да тръгваш. Твърде много неща стават тук — каза той. Бе се прегърбил над бюрото си, обронил глава надолу. Объркан, може би отчаян. Печален.

— Това е единствената нишка, която имам — настоя Лукас. — Какво се очаква от мен да направя? Може би да разпитам още няколко хлапета от училище?

— Вземи самолет тогава — каза Кар. — Ще бъдеш там за час и половина.

— Човече, мразя самолетите — отвърна Лукас. Той усети как мускулите на корема му се свиват само при мисълта да лети.

— Ами хеликоптерите? — намеси се Лейси.

— Хеликоптер? Мога да се справя с един хеликоптер — кимна Лукас.

— Можем да осигурим един да излети след двадесет минути — допълни Лейси.

— Хайде тогава — каза Лукас като пристъпваше към вратата.

— Искам те тук тази вечер, каквото и да се случи — извика след него Кар. — Очаква се буря.

Климпт стоеше и пушеше до вратата.

— Погрижи се за Уедър — подметна му Лукас.

Домиер, ченгето от Милуоки, имаше свободен ден. Лукас остави съобщение и дежурният координатор каза, че ще се опита да го открие.

Летището на Грант представляваше един-единствен хангар Куонсет в западния край на късата черна писта. Хангарът имаше ветрен конус на покрива, канцелария и двойна врата с размера на самолет. Управителят му каза да влезе с джипа вътре, където се гушеха един до друг четири малки самолета. Миришеше на моторно масло и бензин.

— Хоузър ще бъде тук след пет минути. Току-що разговарях с него по радиостанцията — обясни управителят. Неговото име беше Бил, възрастен човек с гъсто руно стоманеносива коса и сини очи, толкова бледи, че изглеждаха почти бели. — Той ще спре отвън точно до прозореца.

— Добър пилот ли е?

Лукас можеше да се справя с хеликоптерите, защото не се нуждаеха от писти. С хеликоптера можеше да се снишиш надолу.

— О, да. Научил се да лети във Виетнам и оттогава непрекъснато пилотира. — Управителят всмукваше изкуствените си зъби, бе пъхнал ръцете в джобовете си и се взираше навън през прозореца. — Искаш ли кафе?

— Добре ще ми дойде една чашка — отвърна Лукас.

— Вземи си, ей там до микровълновата печка.

Кафеник от огнеупорно стъкло с ужасно на вид кафе бе разположен върху котлона до няколко картонени чашки. Лукас си сипа една чаша, отпи и си помисли, че е *отвратително*. Управителят се обади:

— Ако се върнете късно, тук ще е заключено. Ще ти дам ключ за вратата, така че да можеш да си вземеш джипа. Ето го, идва.

„Въздушната секира“ беше бяла, с нескоропосано надраскан надпис „Хоузър Еър“ отстрани. Изви се ураган от сняг, докато се приземяваше върху терена. Лукас взе ключа за вратата от управителя и се шмугна като приведе глава под перките на „секирата“. Пилотът отвори вратата. Той бе надянал маслинено синя каска, черни очила, мустаците му стърчаха като четка. Той извика над свистенето на перките:

— Имаш ли дебели ботуши?

— Долу, в джипа.

— По-добре ги вземи. Парното не работи както трябва.

Те излетяха след три минути. Лукас си нахлузи ботушите.

— Какво му има на парното? — извика той.

— Още не знам — извика в отговор пилотът. — Целият шибан хеликоптер е торба с фъшкии.

— Радвам се да чуя това.

Пилотът се усмихна, зъбите му бяха невероятно бели и равни.

— Малка пилотска шега — добави той.

Половин час след излитането пилотът получи повикване по радиото, отговори и след това обясни:

— Ще те чака някакъв човек. Домиер.

— Да, добре.

Те се приземиха на летището за гражданската авиация в северния край на града. Пилотът каза, че ще изчака до десет часа.

— Наближава буря. До десет часа няма да има проблеми, но ако закъснееш до полунощ, може и изобщо да не мога да излетя.

— Ще се обадя — обеща Лукас като събуваше ботушите и слагаше обувките си.

— Ще се мотая наоколо. Обади се в пилотското кафене. Някакъв тип ни маха. Мисля, че е за теб.

Домиер чакаше при изхода, бе пъхнал ръце в джобовете и дъвчеше дъвка.

— Не очаквах да те видя — каза Лукас. — Казаха ми, че имаш свободен ден.

— Извънредно работно време — отвърна Домиер. — Имам дъщеря в Северозападния, която развива потенциала си, така че се нуждае от шибаната работа. Какво ще правим?

— Ще говорим пак с Боби Маклейн — каза Лукас. — За нещо, което се нарича офсетов негатив.

Маклейн беше вкъщи с една жена в червена официална рокля. Жената седеше на една кушетка и ядеше пуканки от торбичка пъхната в микровълновата печка. Имаше тъмна коса, която подчертаваше твърде дебелия очна линия около очите ѝ.

— Предполагам, че той може да го има — обясни им Маклейн. — Макар че ще ме убие, ако ви изпратят там.

— Боби, ти знаеш с какво се занимаваме — каза Лукас. — Знаеш какво може да се случи.

— Боже...

— Какво може да се случи? — попита жената върху кушетката.

— Убити са няколко души. Ако Боби не ни помогне, може да се каже, че е съучастник — обясни Домиер. Присви рамене и изглеждаше натъжен от това.

Устата на жената останала зейнала цяла минута, после тя погледна към Боби:

— Иисусе Христе, ти се помайваш заради Зек? Този тип ще те продаде за петдесетватова електрическа крушка.

— Зек? — попита Лукас.

— Да. Той е учител в професионалното училище — обясни жената. Тя неуспешно се опита да се усмихне победоносно. — Той се занимава с отпечатването.

— В професионалното училище?

— Точно така. Там е учител. Разполага с цялото това великолепно оборудване. И ако ние не го използваме, то просто си седи там цяла нощ, без да прави нищо.

— Кой купува хартията? — попита Домиер.

Очите на Маклейн се отместиха:

— Хм, това е част от неговата цена.

— Част от цената? Искаш да кажеш, че училището купува вашата хартия?

Маклейн присви рамене:

— Цената е точна.

Маклейн шофираше своята камионетка с гроздов цвят, а Лукас и Домиер го следваха на запад през предградията. Професионалното училище бе едноетажна сграда от оранжеви тухли, заобиколена от паркинг. Ято от тридесет или четиридесет врани се беше разположило около купчина сняг в единия край на сградата. Приличаха на разпилени въглища.

Маклейн паркира и използва електрически лифт, за да слезе през страничната врата на камионетката. Този път той беше в стол с електрическо захранване и се затъркаля пред тях, нагоре по една рампа и после по дълъг студен коридор с редици ученически шкафчета. Зек беше сам в класната стая. Когато Маклейн се изтъркаля през вратата, той се стегна и се опита да се усмихне. Когато влязоха Лукас и Домиер, усмивката се стопи.

— Съжалявам — започна Маклейн. — Надявам се да продължим нашето бизнес сътрудничество.

Домиер го прекъсна:

— Полицейски участък в Милуоки, Зек.

— Аз просто... аз просто... аз се нуждаех... — Зек махаше с ръка, неспособен да намери точната дума, и после отсече: — от пари.

Те стояха в офиса му — една студена кабинка в боядисания в жълто циментов блок, с пластмасово ламинирано бюро и два картотечни шкафа. Зек бе нисък и плешив, а косата му беше дълга — сресваше я на мазни кичури върху плешивината си. Носеше карирано спортно сако, а ръцете му се тресеяха, докато говореше.

— Аз просто... аз просто... Да повикам ли адвокат?

— Ти трябва направо... — започна Домиер.

Но Лукас го прекъсна:

— Не ми пука за шибания ти печатарски бизнес. Просто нямам време да се мотая тук. Искам проклетите негативи или ще ти сложа белезници и ще те повлечем през училището за шибаната ти коса, после ще вземем разрешително за обиск и ще преобърнем всичко тук и у вас и ще намерим всяко едно шибано нещо. Дай ми шибаните негативи и те оставям намира. Ти и Домиер можете да сключвате всякакви сделки.

Зек погледна Домиер и когато ченгето от Милуоки обърна очи към тавана, каза:

— Пазя негативите вкъщи.

— Да тръгваме тогава — каза Лукас.

— Ами аз? — попита Маклейн.

— Изчезвай — каза Домиер.

На половината път за вкъщи Зек, седнал на задната седалка в Доджа на Домиер, започна да плаче.

— Те ще ме пречукат — задъхваше се той. — Трябва да ме тикнете в затвора. Иначе ще ме изкормят.

— Печаташ ли и за други, или Боб Маклейн е единственият? — попита Домиер като го гледаше в огледалото за обратно виждане.

— Той е единственият — каза Зек като тялото му трепереше неконтролируемо.

— Кофти. Ако имаше повече, ако имаше някои имена, тогава можеше да измислим нещо.

Хълцането престана и гласът на Зек се проясни:

— Като какво например?

На вратата ги посрещна застаряващ черен Лабрадор със сълзящи очи.

— Ако отида в затвора, какво ще стане с Дейв? — попита Зек.

Кучето замаха с опашка като чу името си. Домиер поклати глава и каза:

— Иисусе Христе.

Кучето ги наблюдаваше, докато преглеждаха шкафа, натъпкан с офсетови негативи. Негативите бяха сложени в огромни кафяви пликове с надраскано в ъгъла име на публикацията. Те намериха купчината и негатива, който търсеха, и Зек го вдигна към светлината.

— Да, това е. Изглежда доста отчетлив.

Те се върнаха обратно в училището. Печатарската машина бе с размерите на Фолксваген, но първата отпечатка бе готова след десет минути. Зек я извади и я подаде на Домиер.

— Добра е колкото може да стане — каза той. — Все пак е в полутонове и няма да бъде отчетлива като обикновена снимка.

Домиер я погледна и я подаде на Лукас като отбеляза:

— Някакви остарели лайна. Пропиля си времето.

Отпечатката все още бе черно-бяла, но значително по-отчетлива. Лукас я сложи под светлината на настолната лампа и се взря в нея. Мъж с ерекция и голо момче отзад. Нищо по стените.

— Кракът на този тип изглежда необичайно — отбеляза той и извади вестникарската версия от джоба си. Кракът бе толкова размит, че не се различаваха никакви детайли. — Какво е... каквото и да е... това от снимката ли е, или му има нещо на крака? — попита Лукас.

Зек извади фотографска лупа, надвеси се над нея, нагласи я.

— Мисля, че е от крака. Прилича ми на бодове или на нещо като шевове.

— По дяволите, — възкликна Лукас. Гърлото му се сви. — По дяволите. Ето защо той иска Уедър. Тя трябва да ешила крака му.

— Откри ли кой е? — попита Домиер.

— Открих нещо — отвърна Лукас. — Има ли наблизо лекар, с когото да разговарям?

— Разбира се. Можем да спрем в лечебницата по пътя за летището. Ще има някой дежурен.

— Мога ли сега да си вървя? — попита Зек.

— О, не — каза Домиер. — Всъщност ние трябва да извикаме някоя кола, ние двамата.

— За какво?

— Смятам да взема всички шибани пликосе от къщата ти и да намеря някой, който да ги отпечата за нас. А също искам и онези имена.

Лукас тръгна да излиза от сградата, но спря да се обади до летището. Намери пилота в кафенето.

— Не ми отне много време. На път съм.

— Побързай. Тази буря приближава бързо, човече — отвърна пилотът. — Искам бързо да се измъкваме оттук.

Стажант-лекарят седеше в канцеларията си с крака върху бюрото и четеше „Нешънъл Инкуайърър“.

Той кимна на Домиер и хвърли незаинтересован поглед към Лукас и Зек.

— Сърцето ми се къса като гледам какво причиниха младите жени на Британското кралско семейство — каза той. Сви на топка вестника и го запрати в кошчето за боклук. — Какво искаш, по дяволите, Домиер? Още снимки на голи мъртви жени?

— Всъщност искам да погледнеш снимката на моя приятел — отвърна Домиер.

Лукас подаде отпечатката на доктора и каза:

— Можете ли да кажете какво не е наред с крака му?

Зек се намеси:

— Вие нямате в действителност снимки на голи мъртви жени, нали?

Докторът се надвеси над снимката и промърмори:

— Имам по всяко време. Мога да ти дам колкото искаш.

— След минута той се изправи и отсече: — Изгаряния.

— Какво?

Докторът подхвърли снимката през бюрото към Лукас:

— Вашият човек е бил обгорен. Това са белези по кожата.

23

Лукас се опита да се свърже от летището с Кар или Лейси. Координаторът каза, че не може да ги намери. Обади се на Уедър вкъщи, но даваше заето. Пилотът се бе подпрял на облегалката на един стол като нетърпеливо го изчакаше, за да тръгнат. Лукас почака две минути и опита отново — заето.

— Трябва да тръгваме, човече — обади се пилотът.

Лукас погледна навън през прозорците на кафенето. Видя как самолетите кръжат само на десет мили.

— Доста е ясно.

— Човече, тази буря се движи като шибан влак. Както е тръгнало, ще ни затрупа със сняг.

— Само още веднъж... — Телефонът на Уедър още даваше заето. Той отново набра телефона на координатора: — Връщам се. Добрах се до нещо. И ако „секирата“ се разбие, един мъж на име Домиер има негатива. Той е в Отдела за сексуални престъпления на Милуоки.

— Ако се разбие — изръмжа пилотът, докато излизаха от кафенето.

— Оправи ли радиатора? — невинно попита Лукас.

Те излетяха от Милуоки в седем часа, беше шест градуса над нулата, а небето все още ясно. Домиер стоеше със Зек до изхода, докато хеликоптерът се откъсна от земята. Зек махаше.

— Радвам се, че се обади — каза пилотът. Той се ухили, но не изглеждаше спокоен. — Щях да се изнервя, ако трябваше да чакам до десет. Бурята бе вече над Минеаполис и Сейнт Пол. Метеорологичната служба съобщи, че отчитат три-четири инча сняг на всеки час и се предполага, че бурята се развихря точно в нашата посока.

— Макар че ти не си извън Грант — каза Лукас.

— Не, Парк Фолс. Но ние и двамата ще си го получим.

Светлините на земята бяха пронизващи като диаманти в сухия студен въздух, един дълъг искрящ поток на север и на юг покрай езерото Мичиган, подхранван от дългите, живи змии на междущатските магистрали. Те се отправиха на северозапад, покрай по-слабото мъждукане на Фонд дю Лак и Ошкош и разпокъсаните светлини на къщите сред празнотата на Лейк Уинибаго. Малко по-късно видяха недосегаемия блясък на Грийн Бей далеч на изток. На запад нямаше нищо и Лукас разбра, че бяха загубили звездите и бяха попаднали под облачна покривка.

— Свърши ли нещо? — попита пилотът.

— Може би.

— Когато хванете този кучи син, просто го разкъсайте. Ще направите услуга на всички.

Снегът ги застигна на двадесет мили от Грант.

— Отървахме се — каза пилотът. — Оттук нататък имаме връзка.

Приземиха се пет минути по-късно. Лукас прибяга под перките като бъркаше в джоба си за ключовете от летище Куонсет. Още щом влезе вътре, той чу роторите на „секирата“ да набират скорост и миг по-късно вече я нямаше.

Той изкара джипа от Куонсет, заключи вратата и се отправи към града. Снегът беше слаб, но мъничките снежинки почукваха властно по предното стъкло. Това не бе вихрушка, а началото на нещо голямо.

Къщата на Уедър беше осветена. На пътеката бе паркиран шерифски Сабърбън. Той вдигна вратата на гаража с дистанционното и паркира вътре.

Вътре къщата беше тиха.

— Уедър?

Никакъв отговор. Стомахът му се сви и той отиде в предната стая. Никакви следи от безредица.

— Хей, Уедър?

Пак никакъв отговор. Той забеляза, че завесата на плъзгащата се врата бе дръпната, отиде до нея и включи светлините на площадката. По заснежената тераса имаше пресни следи. Той блъсна вратата.

Чу смеха ѝ и усети как коленете му омекват. Тя беше добре. Той направи ръцете си на фуния пред устата:

— Уедър...

— Да, да, идваме.

Тя се появи в нощта откъм езерото. Караше ски. Петдесет фута след нея, като преплиташе крака и се потеше, се мъкнеше Климпт.

— Джийн никога не се е качвал на ски — засмяно каза тя. — Доста се изпотих.

— Никога повече не се будалкай с мен — раздразнено отсече Климпт, докато се влачеше с усилие по следите, прокарани от нея. — Твърде стар съм вече за тези неща. Горкият ми чатал сякаш ще изпадне. Божичко, нуждая се от една цигара.

Усмивката на Уедър угасна:

— Обади се Хенри Лейси. Каза, че сигурно си открил нещо.

— Да. Влизайте и сваляйте ските — каза Лукас. Той понечи да се обърне към къщата, но първо се приведе и я целуна по носа.

— Е, *това вече* е смущаващо — обади се Климпт. — По носа?

Лукас извади снимката от кафявия плик върху кухненския плот и Уедър се надвеси над нея.

— Тази е по-добра — коментира тя. Първо погледна снимката, после Лукас и озадачено попита: — Е, и какво?

— Погледни крака на този тип. Прилича на шевове. Казаха ми, че това трябва да са белези от изгаряне.

Уедър се взря в снимката и вдигна недоумяващо очи към Лукас, после се извърна към Климпт:

— Господи, това е Дуейн.

— Дуейн? — попита Лукас. — Пожарникарят?

— Да, Дуейн Хелпър. Пожарникарят, който видял отец Фил. Бил е в пожарната... как би могъл да стори това?

Кар бе прекарал следобеда в един мотел, но все още изглеждаше уморен. Беше небръснат, косата му бе разрошена, а очите — подути, сякаш беше плакал. Той с любопитство погледна към Уедър и после пак към Лукас:

— Какво намери?

Лейси влезе точно когато Кар задаваше въпроса и Лукас хлопна вратата зад него.

— Намерих една по-добра снимка — отвърна Лукас и му я подаде през бюрото. — Ако погледнеш наистина отблизо — това не се вижда на снимката във вестника — ще видиш, че кракът му сякаш е бил кърпен. Това са ръбове по кожата. Уедър казва, че това е Дуейн Хелпър.

— Дуейн? Как би могъл...?

— Ние разговаряхме с Джийн и мислим, че първото нещо, което трябва да направим тази вечер, е да приберем Дик Уестром — допълни Лукас. — Не знаем какво общо има той с това, освен че потвърждава разказа на Хелпър. Ще го въртим на шиш. Ако се наложи, ще го затворим, докато не открием нещо повече за Хелпър.

— Защо просто не го хванем? Хелпър? — попита Кар.

— Мислехме си за процес — каза Лукас като наклони глава към Климпт. Климпт търкаляше в устата си незапалена цигара. — Хелпър натресе пистолета и ножа на Берген. Един адвокат на защитата ще се възползва от това, ще иска да се съди Берген. Всичко, с което разполагаме, е една лоша снимка и единственият сигурен свидетел е Джим Харпър, който е мъртъв. Няма ли нищо от Шонекер?

— Не. Не можем да открием и Харпър — отвърна Лейси. — Сякаш изчезнаха вдън земя.

— Или пък са някъде навън в шибания сняг, нагризани от койоти — намеси се Климпт.

— По дяволите. — Лукас захапа палеца си, потънал в мисли, След малко поклати глава и погледна към Кар: — Шели, аз наистина считам, че трябва да доведем Уестром тук. Трябва да разберем какво се е случило.

Кар кимна.

— Да го направим тогава. Искаш ли да го доведеш?

— Ти трябва да го направиш — каза Лукас. — По един или друг начин, ние ще разплетем този случай. И тъй като ти си шерифът...

— Правилно.

— Кар извади връзка ключове от джоба си, отвори долното чекмедже на бюрото си и извади униформен колан с револвер. Той се изправи и го сложи.

— От месеци не съм вадил това нещо. Да отидем и го доведем.

Кар, Климпт и Лукас отидоха за Уестром, докато Лейси и Уедър останаха да чакат в кабинета на Кар.

— Ще го докараме направо отзад при служебния вход — каза Кар на Лейси като тръгнаха. — Искаме да не се разчува. Ще ти се обадим преди да тръгнем, така че да ни отвориш вратата.

— Окей. Ами жена му? — попита Лейси.

Кар погледна към Лукас:

— Ще трябва да я помолим да дойде с нас — отвърна Лукас. — Искам да кажа, че ако Уестром е замесен в това заедно с Хелпър, тогава жена му вероятно също е замесена до известна степен. Ако тя подшушне нещо на Хелпър, спукана ни е работата.

— Ами ако тя не поиска да дойде? — попита Кар.

Лукас сви рамене.

— Тогава ще я принудим. Винаги можем да се извиним по-късно.

Когато те пристигнаха Уестром бе облечен в синя фланелена пижама. Той първо надзърна навън, видя Кар, намръщи се, отвори вътрешната врата и блъсна защитната.

— Шели? Какво става? Да не се е случило нещо с Томи?

— Не, нищо не е станало с Томи — отвърна Кар.

Той пристъпи напред, влезе, а Лукас и Климпт се набутаха след него.

— Трябва да поговорим, Дик — каза Кар. — По-добре се облечи. Ако Уестром бе виновен за нещо, реши Лукас, той заслужаваше наградата на Академията за актьорско майсторство.

— Защо да се обличам? Шели, какво става тук, по дяволите?

Съпругата на Уестром, дребна женица с розови пластмасови ролки, пристъпи в стаята. Бе облечена в халат.

— Шели?

— По-добре и ти се облечи, Джанис. Искаме да дойдете в съдебната сграда. Там ще разговаряме.

— И за какво? — попита Уестром.

— За убийството на Лакорт — отговори Кар. — Имаме още въпроси.

Докато семейство Уестром се обличаха, Кар попита:

— Какво мислиш?

— Те не знаят какво става — каза Лукас. — Кой е Томи?
— Тяхното момче — каза Климпт. — Той е в колежа в О'Клер.

Семейство Уестром сметнаха, че им трябва адвокат. Не искаха също в стаята да бъде Уедър.

— За какво е тук тя?

— Тя е друг свидетел — отговори Кар като погледна към Уедър.

— А що се отнася до адвокат...

— Ще ви доведем адвокат, ако наистина искате. Но честно казано, щом не сте направили нищо, няма да имате нужда от такъв, а и той ще ви вкара в много разходи — обясни Кар. — Ти ме познаваш, Дик. Няма да те извикам просто от любов към спорта.

— Нищо не сме направили — протестира Уестром.

Жена му, в дънки и жълт пуловер, непрекъснато местеше очи между Кар и съпруга си и обратно.

— Какво се случи в нощта на пожара? — намеси се Лукас. — Ти си готвел, Дуюейн също е бил там и е гледал през прозореца...

— Казах го стотици пъти — опъна се Уестром. — Кълна се в бога, точно така беше.

Лукас втренчено го изгледа за миг и после каза:

— Ти наистина ли видя джипа на Отец Фил? Искам да кажа...

— Да, видях го.

— ... щеше ли да успееш да го разпознаеш от мястото, където беше, ако Хелпър не беше там? Можеше ли да кажеш със сигурност: „Това е джипът на отец Берген“?

Уестром се втренчи замислено в пода и каза:

— Ами, не. Искам да кажа, че видях светлините като минаваше покрай нас. А и отец Фил си призна, че е бил той.

— Те като на обикновен джип ли бяха? — попита Лукас.

— Да.

— Берген е дърпал ремарке — неочаквано отбеляза Лукас.

Уестром се намръщи:

— Не видях никакви светлини от ремарке.

Уедър, все още загледана в Лукас, също го нападна:

— Ако нямаш нищо против да те питам, Дик, какво правеше преди да сготвиш? Просто се помайваше наоколо?

Лукас я погледна и кимна, мъничка усмивка се прокрадна по устните му. Уестром отвърна:

— Ами, нещо такова. Отидох, подремнах малко, после Дуейн ми извика и аз слязох долу...

— Колко дълго спа? — напрегнато го попита Лукас.

— Може би един час — отговори Уестром. Той ги оглеждаше: — Какво?

— Имаш ли навик да подремваш, когато отиваш на смяна в пожарната?

— Ами, да.

— Колко често? Какво е съотношението?

— Ами, това е просто практика. Оставам там около пет часа, дремвам около час — час и нещо. Няма какво да правя. Дуейн не е интересна компания. Може и да погледаме малко телевизия.

— Има ли Дуейн снегомобил?

— Да, „Арктическа котка“ — отговори Уестром.

Лукас кимна и погледна Кар:

— Това е. Отне ни време, но това е така.

Кар се приведе над бюрото:

— Дик, Джанис, неприятен ми е факта, че ви причинявам неудобство, но бих искал да останете тук през нощта — за ваша собствена защита. Не е необходимо да сте в затвора, но искаме да сте в безопасност, докато го арестуваме. Ще намерим празна канцелария и ще донесем малко бельо.

Уестром погледна към Лукас, после към Кар и накрая към жена си. Джанис Уестром проговори за пръв път, откакто бе пристигнала в съда:

— Ще направим всичко, каквото кажете, щом мислите, че той може да дойде да ни потърси — каза тя. Потрепери. — Каквото кажете.

Когато те излязоха, Лукас каза:

— Искате ли да проследя събитията?

— Започвай — отвърна Кар като се облегна назад в стола си. Изглеждаше, че заспива.

Лукас започна:

— Дуейн Хелпър разбира по някакъв начин, че Лиза Лакорт има снимката, на която са той и хлапето на Харпър. Той е виждал оригинала и знае, че белезите по кожата му се виждат. Но не знае, че отпечатаната в списанието снимка е толкова лоша, че белезите са размити и не се виждат. Или пък знае това, но е уплашен до смърт, че ако отпечатаната снимка се види от някой, ние ще открием по-добро копие.

— Както и да е. Уестром се появява за дежурството си в пожарната и отива горе да си легне. Хелпър се качва на шейната и се спуска до Лакорт. Някъде по пътя той вижда отец Берген, най-вероятно когато той излиза от къщата на Лакорт.

— Убива семейство Лакорт, търси снимката, но не я намира, и пали пожар. Крейн ми обясни, че е използвал водния нагревател да отсрочи огъня. После се отправя обратно към пожарната. Това отнема, ако караш бързо снегомобила, около три минути.

— И по дяволите, ние трябваше да обърнем внимание на това забавяне на пожара, на факта, че такива неща се знаят от един пожарникар.

Климпт поде нишката:

— Връща се, паркира шейната, сваля снегомобилния екип и буди Уестром за вечеря.

Уедър продължи:

— Вижда, че минава някаква кола и казва:

„Ето го и Отец Берген“. Уестром вижда светлините и няма причина да мисли, че това не е отец Берген. По-късно се потвърждава, че той е ходил там.

— И всичко това дава на Хелпър перфектно замисленото алиби — продължи Лукас. — Той е в пожарната, когато постъпва тревогата има свидетел. При тази буря той пресмята, че свещеникът няма да знае точно колко му е отнело да се придвижи от едното място на другото и това покрива всички малки проблеми с времето. И е прав. Нещата се объркват само от това, че Шели забелязва, че снегът се е наслоил твърде много върху тялото на Франк Лакорт и после Крейн открива това със забавянето на пожара — с водния нагревател.

Климпт:

— Убил е Фил, защото Фил продължаваше да настоява, че семейство Лакорт са били живи, когато е тръгнал, точно както е било.

А щом са били живи, значи пожарникарите трябва нещо да бъркат... а ако започнем да издирваме кой пожарникар...

— Пак нямаше да разрешим случая — каза Лукас. — Трябваше ни снимката.

— Но вече всичко разкрихме — изръмжа Кар. — Как сега ще хванем този кучи син?

Дуейн Хелпър — Айсмън седеше на масата за пикник с още двама техници от лабораторията и малко разсеяно играеше покер на три ръце с незначителен залог.

— По дяволите, Джери печели четири ръце една след друга. Дуейн, трябва да *направиш* нещо.

По-възрастният от криминалистите раздаде картите. Почти приключили с къщата на Лакорт, обясниха те. Изцедили са я докрай. Още два, или най-много три дни и ще си тръгнат. Когато те си тръгнаха и възможността за повече събития започнеше да избледнява, а убийствата престанеха, интересът към случая щеше да спадне. Трябваше да се свърже с Шонекер, но трябваше да обмисли това. Преди да се върнат те почти със сигурност щяха да се обадят, за да разговарят. Берген е мъртъв, Харпър е мъртъв.

Той го беше извършил.

Айсмън слушаше и продължаваше да играе.

На паркинга спря джип, чу се тръшване на врати. Влезе Климпт като отръскваше снега от ботушите си. Ченгето от Минеаполис, Дейвънпорт, го последва. Бе се прегърбил от студа. Не бе бръснат и очите му изпъкваха. Изглеждаше отслабнал.

Навън в светлината на ранното утро снегът се вихреше около пожарната. Бурята се бе разразила стихийно точно преди зазоряване, гората бучеше, снегът прииждаше на вълни. По магистралата не се движеше почти нищо, освен снегорините.

— Гадно е там, навън — каза Климпт. Лицето му бе мокро от снега. Той свали ръкавиците си и изтри веждите си с опакото на ръката. — Разбрах, че имате кафе.

— Сипи си — отвърна Айсмън. — Той посочи към един огромен кафеник зад техниците. — В къщата ли бяхте?

— Да. За днес приключват. Връщат се в града преди да ги затрупа снегът — намеси се Лукас. Погледна техниците: — Крейн каза да замъкнете задниците си обратно там.

— Искам да го замъкна в Медисън — каза по-възрастният от двамата.

— И да намеря топла гимназистка — допълни младият. — Още една ръка.

Дейвнпорт изхлузи анорака си и го отърси от снега. Той кимна към Айсмън, пое чашата кафе от Климпт и седна на края на пейката.

— Нещо ново с отпечатъците? — попита той.

— Не. Почти сме привършили — обясни по-възрастният. Той раздаде по три карти. — Обработихме няколкостотин, но, по дяволите, взехме отпечатъците на Берген след като ритна камбаната и не можем дори да открием сходни такива. А знаем, че е бил там.

По-младият техник се обади:

— Този тип е използвал калибър 44 и мачете, взел ги е със себе си. Ако не е бил Берген, значи е избърсал всички дръжки. Но е било толкова студено, че сигурно е бил с ръкавици. Вероятно ги е сложил, след като е нарязал хлапето.

Точно така, помисли си Айсмън. Той седеше и слушаше внимателно.

— Да, по дяволите. — Лукас се вгледа в чашата с кафе и отпи.

— Чухте ли за аутопсията на отец Берген? — попита Климпт. Той се бе облегал на шкафа до кафеника.

— Сигурно е имало някакъв проблем — каза техникът. Той подхвърли още едно раздаване на картите: — Дуейн има асо и нищо друго, Джордж има само фъшкии, а аз — дама и вале. Влизам с пет цента.

— Не са открили никакви химически остатъци в стомаха му. Сънотворните, които се предполага, че е поел с пиячката, са били в желатинови капсули — добави Климпт. — Ние не открихме никакви празни капсули в къщата, така че или ги е пуснал в тоалетната, или някой друг е разтворил приспивателните в къркането и го е накарал да ги изпие, забравяйки за капсулите.

Айсмън не се беше сетил за капсулите. Бе ги хвърлил в тоалетната точно тук, в пожарната.

— Така че какво означава това? — попита техникът. — Звучи, сякаш може да е било и така, и така — или Берген ги е хвърлил в тоалетната, или това е направил някой друг, но не знаем кое е вярно.

— Да, правилно — коментира Климпт.

Техникът раздаде още една ръка:

— Дуюейн взема осмица да стане двойка с асото, Джордж си задържа четирите карти, а аз търся поредна. Още един петак върху вале-дама-девятка.

Вторият техник попита:

— Ами снимката? Откри ли нещо?

Лицето на Лукас се озари:

— Да. Може би. От Милуоки откриха типа, който е издал вестника. У него все още е негатива и ще направят по-добра отпечатка. Трябва да пристигне днес, но с тази буря... сигурно ще е тук сутринта.

Айсмън седеше и слушаше, както бе правил цяла седмица, в центъра на единственото топло обществено местенце на няколко мили от къщата на Лакорт. Ченгетата се отбиваха от първата нощ, търсейки място да седнат и да поклюкарстват.

— Има ли нещо в нея? — попита по-младият техник.

— Не знаем, докато не я видим — отвърна Лукас.

— Ако намериш време да я видиш — изпуфтя Климпт, заравяйки нос в чашата си. В гласа му се усещаше някакъв намек и всички — двамата техници и Айсмън — погледнаха към Лукас.

Лукас се засмя:

— Да. Да ти го начукам, Джийн, ти ревнуваш.

Климпт наклони глава към Лукас:

— Той се вижда, много внимателно си подбирам думите, среща се с един от нашите местни лекари.

— Жена, предполагам — каза по-възрастният техник.

— В това няма съмнение — отвърна Климпт. — Самият аз не бих имал нищо против.

— Я по-полека. Джийн — каза Лукас. Той погледна часовника си. — Май трябва да се връщаме в града.

Техникът раздаде по още пет карти, подхвърляйки друго асо на Айсмън.

— Оха, два чифта, аса и осмици — отбеляза той. Обърна собствените си карти: — Имаш ги.

Когато Климпт и Дейвънпорт тръгнаха, Айсмън се изправи и отиде до прозореца. Гледаше ги как спряха до предницата на джипа,

казаха си нещо и се качиха. Миг по-късно вече ги нямаше.

— Мисля, че трябва да се връщаме — каза по-възрастният техник. — По дяволите, още два дни сред тези фъшкии и се махаме.

— Ако нещо може да се махне отгук — каза другият. Той отиде до прозореца, дръпна пердето и погледна навън: — Боже, погледни как връхлита.

След като техниците си заминаха, Айсмън остана сам и потъна в мисли. *Време е да се измъкваш*, казваше гласът в главата му. Можеше да започне да опакова багажа си сега, да е готов за път преди мръкване. При тази буря никой няма да спре в пожарната. Можеше да стигне Дълът след два часа, а след още четири — Канада. Веднъж да пресече границата и щеше да се загуби, щеше да се отправи на север и после на запад към Аляска.

Ако можеше да се справи с Уедър Каркинен... Но оставаха още семейство Шонекер и Дъг, и останалите. Но те бяха на хиляди мили. Едва ли някой някога щеше да ги открие. Все още можеше да успее.

И все пак, той искаше Уедър. Той я усещаше там, някъде навън, на една враждебна висота. Тя заслужаваше да умре.

Измъквай се, казваше гласът.

Убий я, мислеше си Айсмън.

Десантчикът от щата Уисконсин се бе заровил в една снежна пряспа срещу пожарната. Той бе облечен в непромокаема маскировъчна екипировка, която си бе купил за лов на дивеч, дебели ботуши и камуфлажна маска за лице. В брезентовата чанта държеше бинокъл и радиостанция, както и термос с горещ шоколад. Дежуреше от два часа, бе му сравнително топло и донякъде удобно.

Бе наблюдавал как Дейвънпорт и Климпт влязоха в пожарната да заковат Хелпър. Минута след това човекът от ФБР, черният тип, бе притичал отзад и бе използвал ключ, за да се промъкне през вратата на гаража. Две минути по-късно типът от ФБР се измъкна навън и изчезна сред снеговете. След това Дейвънпорт и Климпт излязоха навън, последвани от техниците от Медисън. Оттогава, нищо. Десантчикът бе очаквал незабавни действия. Когато те не последваха, той, както се бе закътал от вятъра зад снежния нанос, почувства, че му се спи. Зимната буря приглушаваше всички шумове, замъгляваше всички цветове, унищожаваше миризмите. Той развинти капачката на термоса, сръбна си шоколад и отново я завинти. Тъкмо пъхаше термоса обратно в торбата, когато забеляза раздвижване. Отдалечената врата на гаража, там, където бе влязъл типът от ФБР, се задвижи нагоре.

Десантчикът издърпа радиостанцията от чантата и я доближи до лицето си:

— Имаме раздвижване — каза той. — Чувате ли ме?

Радиостанцията не му беше позната, бе доставена от ФБР, всички разговори се смесваха.

— Чуваме те. Какво става?

— Задръжте — каза наблюдаващият. Той разгледа през бинокъла отворената врата.

Миг по-късно Хелпър изскочи през вратата, яхнал снегомобила си. Погледна надясно и наляво и зави към магистралата.

— С шейната си е — каза дежурният по радиото. — Движи се, на път е към 77. Приближава се към вашия пост. Не се движи твърде бързо. Изчакайте за миг, той наистина се раздвижи сега, наистина сякаш ще излети.

— Дейвнпорт, следиш ли нещата?

— Да, чух всичко. — Лукас бе в болницата, сред миризмите на спирт и дезинфектанти, на възпалена плът и урина. — Проследихте ли го?

— Хванахме го, движи се в твоята посока. — Това бе мъжът от ФБР, който ги бе снабдил със специални шлемофони и радиосигнали, прикрепени сега към шейната и джипа на Хелпър. — Той идва към нас. Ще го оставим да мине и ще се опитаме да се закачим.

— Ние сме се разположили тук. Дръжте ни в течение — отвърна Лукас. Погледна към Уедър. — Той идва.

Лукас издърпа магазина на своя 45-ти калибър и го прегледа. Климпт, който седеше върху висок стол за прегледи, извади своята Итака 12-ти калибър и зареди патрон в цевта.

— Трябва да е тук след двадесет минути.

— Ако идва тук — обади се Кар. Шерифът отново бе сложил пистолета, но го остави недокоснат в кобура.

— Залагам един долар, че е така — каза Лукас. Той плъзна магазина отново в 45 калибровия си пистолет и го плесна силно с долната част на дланта си.

— Възнамеряваш да го убиеш, нали? — попита Уедър.

— Ние не се опитваме да го убием — безизразно отвърна Лукас. — Но той трябва да направи следващия си ход.

— Не виждам как няма да го убие — продължи Уедър. — След като има оръжие...

— Ще го предупредим. Ако избере да се бие, какво можем да направим?

Тя се замисли за малко и поклати глава:

— Ако разполагахме с повече време, можеше да измисля нещо.

— Жените не трябва да се намесват в такива неща — отбеляза Климпт.

— А бе, майната ти, Джийн — рязко го прекъсна тя.

— Я се успокойте — меко се обади Лукас.

Той повдигна пистолета до лицето си и прищрака предпазителя — отново и отново, отново и отново. Забеляза израза на лицето ѝ и каза:

— Съжалявам.

— Не съм чак толкова глупава — добави Уедър. — По-добре да умре той, отколкото който и да е друг. Тази клопка просто изглежда толкова... хладнокръвна.

— Ние не си играем на „пържоли“ — обади се Климпт.

Човекът от ФБР се обади отново:

— Той ни отминава... Окей, отмина, добре успя да ни огледа. Няма шанс да го следваме повече. Боже, този сняг не е обикновен. Сякаш караш във фуния. Той трябва да е заковал на четиридесет долупо канавката, трябва да се носи съвсем сляпо... Ние стигаме тридесет. Човече, той идва при вас до пет минути.

Чу се втори глас, още един от ФБР:

— Видях го през окуляра... Дейвънпорт, следваме го от пет минути. Още се приближава. Може би е на две мили.

— Разбрах — отвърна Лукас. После се обърна към Климпт, Уедър и Кар: — Бъдете готови. Аз ще говоря с близнаците.

Той побягна по коридора и блъсна двойната врата в дъното. Две ченгета се качваха на снегомобилите. Бяха опасали около кръста си пистолети. Единият бе със сачмена пушка, висяща отстрани на шейната.

— Чухте ли?

— Разбрахме — каза едното ченге. Ръсти и Дъсти. Под шлемовете не можеха да бъдат разпознати.

— Добре. Останете след другите. Когато той слезе от шейната, ще се намесите. Ако нещо се случи, бъдете готови да се оттеглите. По един или друг начин, ние ще го хванем.

— Разбрано.

Двамата мъже заминаха, а Лукас се затича обратно по коридора като шляпаше с ботуши и вдигаше ципа на екипа върху защитната си жилетка. Хенри Лейси бързаше по коридора срещу него.

— Късмет — извика той като минаваше покрай Лукас.

Кар затваряше телефона, когато Лукас влезе.

— Още информация за онзи кучи син. Много информация от Дълът. Той се е пенсионира там, както ни каза, но ако не го бил

направил, ченгетата щели да го закопчелят за кражбите от домовете след пожар. Двама от огнеборците мислят, че той сам е подпалил някои от пожарите.

— Добре, колкото повече информация натрупаме, толкова по-добре, ако се стигне до процес.

— Дейвнпорт, пригответи се. Той идва, отминава ни, движи се по пътя за болницата. Караме паралелно надолу по магистралата. По дяволите, много е трудно да се види каквото и да е.

— Шели, ти знаеш къде да отидеш. Уедър, облечи си палтото. Стегни ремъците, по дяволите.

Той стегна ремъците на защитната ѝ жилетка здраво, помогна ѝ да навлече анорака си. Ще ѝ е студено без палтото, но всичко ще свърши за минута-две.

— Знаеш какво трябва да правиш сега.

— Следвам те, не бързам, придържам се към теб. В мига, когато някой извика, лягам на земята. Оставам там.

— Правилно. И всички знаят какво да правят, ако влезе вътре.

Лукас погледна към Климпт и Кар. Те кимнаха, а Кар преглътна жадно и изтри носа си с opakото на ръката.

— Нервна ли си? — Попита Лукас Уедър като се опитваше да се усмихне.

— Добре съм — преглътна тя. — Пресъхнала ми е устата — добави.

Дори и при снежна буря в болницата има двадесет-тридесет души — сестри, санитарии, хора по поддръжката. Освен ако Хелпър не е напълно полудял, той не би опитал фронтална атака на сградата. Освен това знаеше, че към Уедър има прикрепен сътрудник за охрана. Единственият му шанс бе да я уцели със снайпер или да дойде по-близо и да използва пистолет или сачмена пушка. Да я застреля заедно с охраната, точно както бе опитал, когато устрои засада на Уедър и Брун. Бяха оставили джипа на Уедър сред рехав кръг от коли, бяха му оставили местенца да се скрие, места, където можеха да го достигнат със снайпери от покрива. Щяха да му покажат Уедър за примамка, точно колкото трябва.

В мига, в който измъкне оръжие, с него беше свършено.

Той е на тридесет секунди от вас.

Някой видя ли оръжие?

Нищо не видяхме, когато мина покрай нас. На машината не се виждаше дълга пушка.

Той е на десет секунди от вас. Добре, ето не забави. Спря точно пред входа на паркинга. Дейвънпорт, виждаш ли го?

Лукас приближи радиостанцията до устата си, втренчи се през прозореца на чакалнята в посока към паркинга. Все едно гледаше в купа със снежинки.

— Не виждаме нищичко от проклетия сняг.

Още седи там. Вие, момчета на покрива, виждате ли нещо?

Аз го виждам. Не се движи.

Какво прави?

Просто си седи там.

— Влиза ли навътре? — попита Уедър.

— Все още не.

Изчакай малко, един момент, той се раздвижи... Тръгва покрай паркинга в посока към болницата. Движи се бавно.

Къде отива?

Продължава да се движи покрай болницата.

Лукас се обади:

— Вие, момчета на шейните, той идва към вас, прикрийте се.

— Ние сме горе, в гората. Не го виждаме. Къде е той?

— Все още се движи към вас.

— Той е на пътя до онова нещо за газ, онази помпа за газ, просто отминава.

— Почакай за миг, хванахме го. Движи се бавно. Какво да правим?

— Останете на място, нека момчетата от ФБР да го проследят — каза Лукас.

— Минава покрай нас. Боже, много трудно се вижда.

Над другите гласове се чу този на човека от ФБР:

— Той спря. Спря. На двеста ярда зад болницата е, до онази гъста гора.

— Парцела на Джейнс — каза Климпт. — Сигурно смята да дойде през гората, да се промъкне през задната врата, покрай кофите за боклук.

— Там винаги е заключено — каза Уедър.

— Може би има някакъв начин да влезе.

Той не се движи. Някой трябва да хвърли един поглед.

Кар, на петдесет фута, се обади по радиото:

— Лукас, ако той не се раздвижи в следващите минута-две, мисля, че момчетата на шейните трябва да минат покрай него. Ако той просто си седи там, те ще продължат, все едно са от клуба. Ако се върне в гората, трябва да знаем.

ФБР:

— *Трябва да направим нещо. Шейната не се движи.*

Лукас се обърна към Климпт:

— По-добре да се разположим до задната врата. Ако дойде оттам, ще можем да видим дали носи оръжие. Вие, момчета на покрива, може да се наложи да се обърнете. Той може да дойде изотзад. Един от вас да отиде веднага отзад, да поддържа наблюдението.

— Разбрано.

— Ако го видим да влиза, може Уедър просто да пресече T-образния коридор в края — каза Климпт. — Той ще може да я види от вратата, но няма да има време да реагира. Ако се затича в тази посока...

Те разработваха плана, докато бягаха към задната част на болницата. Уедър и Кар бързаха зад тях. Хенри Лейси стоеше с пребледняло лице до рецепцията и стискаше своя пистолет, 38-ми калибър. Сестрите бяха преместени в спешното отделение, където имаше бетонни стени за прикритие.

Чу се гласът на Ръсти:

— Току-що минахме покрай шейната му. Не е в нея. Изглежда е влязъл в гората. Сякаш не е със снегоходки. Нека, хм...

Миг тишина и отново същият глас:

— Отново ще минем покай него.

— Какво правят те? — попита Лукас Климпт. — Да не се връщат...? — Той приближи радиото до устата си: — Какво правите? Не се връщайте назад!

— Тъкмо тръгнахме назад.

По радиото се чу тайнствен рязък звук, нещо като кашлица или лай, а можеше и да е последната изречена от полицаия дума:

— Той е...

Тишина. Една секунда, две. Лукас напрегнато стисна радиостанцията. После чу по радиото непознат глас от покрива:

— Стрелба! Стреля се... Откъм парцела на Джейнс! Пресвети небеса, някой стреля, някой стреля.

Ключът е Уедър — така реши Айсмън след като Дейвънпорт и Климпт си тръгнаха. Но не искаше да действа прибързано. Трябваше да изчака да се махнат ченгетата.

Той отвори зеленото армейско шкафче, извади горната табла, отрупана с почистващи съоръжения, амуниции и резервни пълнители, и погледна на дъното.

Там лежаха четири пистолета — два револвера и два автоматични. След минутно замисляне той извади мощен автоматичен 9 милиметров Браунинг, Колт Питон с двойно действие и Магнум, модел 357.

Гилзите бяха копринено студени, точно както трябва. Той зареди двата пистолета с патрони, напъха още тринадесет 9 милиметрови в резервния пълнител за автоматичния пистолет и добави още един пълнител за Магнума.

После гледа телевизия и държа оръжията в скута си като кукли от стомана. Седеше в стола си, впил поглед в телевизионните игри, като оставяше напрежението да се зароди и натрупа. Не можеше да я преследва, не можеше да я достигне в дома ѝ. Не беше сигурен дори дали е още в къщата. Трябваше отново да се върне в болницата.

Уедър обикновено напускаше болницата в края на първата смяна. Оставаше да осведоми новата смяна за пациентите си. Доброволците пожарникари — щяха да дойдат пет минути след пет часа. Ако възнамеряваше да приключи с това, трябваше да се върне дотогава.

Имаше прозорец от два часа.

Той погледна надолу към оръжията в скута си. Ако пъхнеше едното в устата си, нямаше да почувства нищо повече. Всички усложнения и напрежението щяха да са история.

И цялото удоволствие. Той отблъсна тази мисъл. Нека да почувства яростта — те се бяха съюзили срещу него. Заплашваха го. Те бяха двадесет срещу един, тридесет срещу един.

Адреналинът му се покачи. Той усещаше напрежението да се надига в гърдите му. А сега и това нещо. Яростта го накара да се гърчи, тласна го в света на фантазията — *Стои в снега, във всяка ръка държи оръжие, стреля срещу вражеските сенки, дулата проблясват като лъчи, изригващи от дланите му.*

Часовникът го върна към реалността. Минутната стрелка цъкаше — едно едва забележимо раздвижване в реалния свят, насочи вниманието му към времето.

Два и четиринадесет. Трябваше да действа. Той се повдигна от стола и остави телевизора да бърбори безцелно в празната стая.

Уедър щеше да върви до паркинга. През вихрещия се сняг. С охрана. При всеки друг случай би взел пушка. Но в този сняг окулярът беше безполезен — все едно да гледаш в бял чаршаф.

Налагаше се да се приближи, да бъде сигурен този път. Никакви импровизации. Само бърз изстрел и да го няма.

Шофира бясно до болницата. Той се усещаше като летяща синя светлина, като синя сила през вихъра на бурята. Снегът блъскаше по плексигласа на маската му, шейната пулсираше под него, подскачаше от буците, гърчеше се, беше жива. На моменти едва виждаше. Друг път, в защитените участъци или където бе принуден да забави, обхвата на видимостта се разширяваше. Той мина покрай един 4×4 и погледна към шофьора. Непознат. Човекът не му обърна внимание, а беше само на десет фута разстояние. Сляп ли е?

Той натисна газта, следвайки паралелните на магистралата пътеки на края на града, прилични на лабиринт за плъхове. Отмина още един 4×4. Още един непознат, който не погледна към него.

Бурята бе адска, за да има толкова много непознати на пътя, който не се оглеждат.

Не се оглеждат за снегомобили.

Защо не гледаха към него? Той спря на входа на болничния паркинг и се замисли върху този факт. Виждаше джипа на Уедър. Близо до него имаше още няколко коли. Можеше да завие с шейната покрай ъгъла на сградата и да се плъзне в паркинга.

Защо не го поглеждаха? Сякаш беше невидим. Ако караш джип и край теб се стрелне шейна, ти трябва поне да я погледнеш.

Айсмън задмина входа на болницата и продължи нататък. Ето нещо, върху което трябваше да помисли. Продължи да кара, двеста, триста ярда. Парцела на Джейнс. През цялата есен беше виждал тук Дик Джейнс да сече дъбове. Не за тази година, а за следващата.

Айсмън напусна пътеката, изкачи шейната по късо възвишение и затъна дълбоко в снега. Той слезе, придвижи се петнадесет фута и се сгуши до купчина отрязани клони.

Койотите правеха така. Знаеше го от времето, когато ходеше на лов за койоти. Бе видял веднъж един койот да се движи бавно, привидно спокойно, някъде на около триста-четиристотин ярда. Той го бе проследил по пресните следи през безпорядъка от елши в блатистата местност, после нагоре по едно възвишение, после отново заобиколи обратно и се оказа, че гледа надолу към собствените си следи през мочурището и към една дупка в снега, където бе полегнал проклетникът да си почине, докато той се бе борил с елшите, проследявайки обратните следи.

Зад купчината дърва му беше доста удобно. Стоеше, приклепнал в снега. Беше защитен от вятъра, а температурата бе започнала да се повишава с приближаването на бурята.

Той изчака две минути като се чудеше защо. После още една. Тъкмо щеше да се изправи, за да се върне към шейната, когато чу шум на мотори по пътеката. Той клекна отново и започна да наблюдава. Две шейни бавно отминаха. Твърде бавно. Не отиваха никъде, ако просто минаваха, нито пък се забавляваха, ако бяха търсачи на удоволствия. А и надолу по тази пътека нямаше нищо, само петнадесет-двадесет мили дървета и кръстовища до следващия град.

Нещо не беше наред.

Айсмън изчакваше и наблюдаваше.

Видя ги да се връщат. Първо ги чу и извади Магнума от джоба си.

Виждаше ги достатъчно ясно как надзъртат през клоните на подредената купчина. Явно за тях той беше невидим, снижен в снега над тях. Те спряха.

Те спряха. Значи знаеха. Знаеха кой е той и какво прави.

Трупаната през целия му живот ярост преля. Айсмън не мислеше. Айсмън действаше и нищо не можеше да го спре.

Айсмън се полуизправи и се прицели в гърдите на първия мъж.

Не чу изстрела. Чу чудесна механична музика, усети как оръжието подскача.

Първият мъж се прекатури от шейната си, вторият, с черна плексигласова маска, се обърна. Всичко това бе в забавен каданс, обръщането на втория, прищракването на цевта от първия изстрел, падането долу в жлеба. Тялото на втория мъж подскочи, но той се залюля, не падна, вдигна ръка с разтворени пръсти да се предпази от мощните изстрели на Магнума. Третият изстрел прониза ръката му и го събори назад от шейната. А оръжието продължаваше да стреля. Изстрелите се нижеха все така безшумно. Четвърти, пети и шести...

Патроните свършиха и Айсмън чу тежкото падане на гилзите в мекия сняг — три пъти, четири, завъртането на барабана.

Щрак, щрак, щрак, щрак.

Той се движи, движи се бързо. Какво стана? Какво стана?

Гласът по радиото отекваше из облицования коридор. Кар отговаряше, крещеше: „Какво стана, какво стана“ и в същото време вече знаеше какво се е случило. Уедър се втурна към спешното отделение, Лукас я следваше на две стъпки и викаше по радиото: „Останете с него, останете с него. Може да свалим няколко души“.

Шофьорът на линейката разговаряше с една сестра. Уедър влетя в спешното и му изкрещя:

— Тръгвай, тръгвай, аз съм тук, да започваме.

— Къде...? — Шофьорът се изправи с увиснала уста.

Лукас, който не знаеше къде е линейката, извика:

— Тръгвай!

Шофьорът тръгна, прекоси стаята, мина през двойната масивна врата и се отправи към гаража. Линейката бе срещу него и шофьорът удари един бутон с дланта си, външната врата започна да се вдига. Той мина отляво, а Лукас — отдясно и се качиха вътре. Задните врати се отвориха и един асистент в бял костюм изпълзя горе като носеше анорака си, последван от Уедър с чантата и Климпт със сачмената пушка.

— Накъде? — извика през рамо шофьорът, вече настъпил газта.

— Право надолу към лицевата страна, парцелът на Джейнс, надолу по пътя.

— Какво стана?

— Може да има убити сътрудници — каза Уедър и започна да нарежда, втренчена в Лукас: — О, Иисусе, о, Иисусе, Господи...

Линейката излетя навън от гаража и се отправи през паркинга към пътя. Пред тях тичаше някакъв сътрудник, без шапка и ръкавици, с развята коса. Хромираният револвер бе почти пред лицето му. Хенри Лейси тичаше колкото може. Те го отминаха като гледаха надясно към канавката и нагоре към отдалечения банкет. Снегът потракваше по предното стъкло, чистачките се бореха усърдно с него.

— Там — каза Лукас. Снегомобилите бяха заедно, един до друг, до нещо като купчина дърва.

— Остани тук — викна Лукас на Уедър.

— Какво?

— Той може още да е там, горе.

Линейката се плъзна и спря и Лукас изскочи през вратата и с насочен пистолет започна да оглежда линията на дърветата за някакво раздвижване. Защитната жилетка го притискаше и той очакваше удара, изчакваше, оглеждаше се. Климпт бе от дясната му страна, дулото на пушката му изследваше храсталака.

Нищо. Лукас се претърколи през рова, Климпт го прикриваше. Сътрудниците приличаха на жертви от някаква неразгадаема екзекуция в Третия свят, контрастно черно-бели и със снегомобилните си екипи в снега, като грапави вестникарски снимки. Телата им бяха в неестествена, неудобна позиция, бяха мръсни, разкъсани, неподвижни. Маската на Ръсти бе продупчена от куршум. Лукас внимателно повдигна маската за лице — изстрелът бе пробил лявото му око. Беше мъртъв. Дъсти се бе сгърчил до него с лице надолу, без каска. Тилът му сякаш бе разсечен от брадва. После Лукас забеляза смачкания гръб на снегомобилния екип — още един изстрел и после трети — по-ниско в гръбначния стълб. Той погледна Ръсти — още изстрели в гърдите, трудно различими върху черната мушама. Пушката на Дъсти бе с дуло забито в снега. Бе я измъкнал от калъфа ѝ — нищо повече.

Климпт притича до него с оръжие все още насочено към дърветата.

— Мъртви са — каза той. Имаше предвид сътрудниците.

— Да.

Лукас влезе в гората и видя накъсаната бразда от трета машина, която падащият сняг постепенно заличаваше. Не чуваше нищо друго освен хората зад себе си. Нямаше шум от снегомобил. Нищо.

Той се обърна и видя Уедър. Тя пусна чантата си.

— Мъртви. — Разпери ръце като го гледаше. — Бяха още деца.

Шофьорът на линейката и асистентът с усилие си пробиваха път през снега. Носеха алуминиева носилка. Видяха телата, пуснаха носилката в снега и застанаха с ръце в джобовете. Дотича Хенри Лейси, все още държейки оръжието пред лицето си.

— Не, не, не — каза той. И продължи да го повтаря като придържаше с една ръка главата си, сякаш сам бе ранен: — Не, не...

Пристигна Кар в Сабърбъна си и изскочи навън. Погледна ги — старшият му помощник-шериф се въртеше в кръг, и повтаряше: „Не, не“ и придържаше главата си с двете си ръце, сякаш я предпазваше да не експлодира.

— Къде е той? — изкрещя Кар.

— Изчезнал е. По-добре да го търсят федералните, защото е адски трудно да се опитваме да го проследим — извика в отговор Лукас.

Федералните се обадиха: *Още го виждаме. Отклони се от пътя и се движи бързо. Какво става?*

— Имаме двама простреляни. Мъртви са — отвърна Лукас. — Връщаме се обратно в болницата, за да се екипираме. Вие го следете, ще се присъединим към вас след десет минути.

Лукас и Климпт се качиха в Сабърбъна на Кар и се върнаха в болницата. Лукас свлече защитното облекло и си сложи анорака и панталоните с подплата.

— Джипът на Ръсти е там, нали? С ремаркетото?

— Да.

— Ще вземем шейните — каза Лукас. — Сега имаме нужда от прилична карта.

Откриха една, едромащабна карта на Оджибуей Каунти в свързочната за линейките. Федералните използваха карти от Сградоустройствената служба, още по-добри. Лукас се включи по радиото:

— Още ли го следите? — попита той.

Да. Следим го. По-добре е да дойдете тук. Загубихме го от поглед, а нямаме нищо друго, освен револвери.

Хелпър бе вече на осем мили в посока юг.

— Може да отиде в някоя ферма, да нахълта въоръжен и да отмъкне джип — каза Климпт. — Никой никога няма да узнае, докато не се провери къщата.

Лукас разтърси глава:

— Той отиде твърде далеч. Знае къде отива. Мисля, че ще си остане с шейната, докато стигне там.

— Пожарната е нататък в тази посока.

— По-добре да пратим някого там — каза Лукас. — Но не мога да повярвам, че ще отиде там. — Той докосна с пръст картата и проследи паяжината от пътища. — В действителност, ако отиваше натам, вече трябваше да е завил. Щом знае пътеките, той вероятно счита, че на шейната поне засега е в безопасност.

— Да тръгваме.

Те откачиха картата от стената и забързаха към джипа на Ръсти. Ключовете ги нямаше, вероятно бяха при тялото. Лукас притича обратно до болницата, покрай постоянно набъбващата група от сестри, и отиде навън при Сабърбъна. Климпт откачи ремаркетото от джипа на Ръсти и когато Лукас се върна, го прикачи към Сабърбъна.

Вече десет сътрудника бяха на мястото на стрелбата. Само един от тях гледаше, телата, които все още бяха покрити. На магистралата спираха коли. Пребледнелите лица на шофьорите надничаха през страничните прозорци. Кар беше бесен, крещеше по радиото, а Уедър стърчеше като черно плашило и гледаше надолу към телата.

Лукас и Климпт прекосиха добре утъпкания ров, качиха шейните и ги приготвиха.

— Убийте го — каза Кар.

Уедър хвана Лукас за ръката, докато товареха снегомобилите в ремаркетото.

— Мога ли да дойда?

— Не.

— Искам да дойда и аз.

— Не. Връщаш се обратно в болницата.

— Искам да дойда — настояваше тя.

— Не и това е — каза Лукас като я отблъсна.

Климпт бе сменил сачмената пушка с един М-16.

— Аз ще карам — каза той и заобиколи към кабината.

Лукас се качи на пасажерското място. Когато тръгнаха, той видя Уедър да прекосява рова към шерифа.

— Свий се и се дръж — каза Климпт. — Смятам да побързам.

Те поеха по път АА на юг от магистралата, път с остри десни завои и хлъзгав мост от три части и две платна над Меномин Флоуидж. Лукас щеше да забие джипа в канавката поне пет-шест пъти, но

Климпт явно познаваше пътя като пръстите на ръката си и знаеше къде да намали, когато идваха завоите. Но снегът биеше по предното стъкло и помощник-шерифът трябваше да укротява виещия се като змиорка джип през по-опасните участъци. Той бързо местеше краката си върху педалите. Четирите колела стържеха по грапавините.

Лукас поддържаше връзка по радиото с федералните.

Той е или на отклонението на изток от Меномин, или по пътеката за Мористаун, все още на юг.

— Ние идваме към вас, намираме се на АА, ще пресичаме Х — добави Лукас.

Окей, ние сме на около четири мили по-нататък. Боже, нищичко не можем да видим.

Обади се и Кар:

— И ние се приготвяме да тръгваме. Поемаме по вашия път. Ако го хванете, само го дръжте, ние ще дойдем и ще го довършим.

Пак федералните: Хей, той спря. Със сигурност спря. Някъде напред е, в Каунти, на две мили източно от АА. Ние сме на четири-пет минути.

Лукас:

— Намерете хубаво местенце да спрете и изчакайте. Всички идваме. Не знам какво оръжие носи той.

— Надолу по този път няма кой знае какво — обади се Климпт замислено. Ръцете му бяха стегнати около волана, побелели от усилието. Главата му бе издадена напред, претърсваше снежната белота навън. — Няма нищо. Опитвам се да мисля. Има най-вече дървета.

Кар се намеси:

— Уедър смята, че е в къщата на Харис. Предполага се, че Дуетн се среща с Роузи Харис. Това е на около една миля от АА. Трябва да е на маршрутните карти.

— По дяволите — изръмжа Лукас. — Уедър се е качила при Кар.

Климпт добави:

— Трябваше да ти кажа, че няма да се остави да бъде прекарана.

— Ще ѝ прострелят задника — каза Лукас.

— Знаем за осем убити — каза Климпт със странно мек глас. В снега изникна червеният знак „Стоп“ и някаква сграда. Климпт скочи на спирачката, забави и после продължи: — Не са открити Ръс Харпър и семейство Шонекер и със сигурност не бих се басирал, че са живи. По дяволите, мислех си, че такива неща се случват в места като Ню Йорк или Лос Анджелис, или други такива.

— Случват се навсякъде — отбеляза Лукас като отминаха знака „Стоп“.

— Но не можеш да повярваш в това, когато живееш тук — каза Климпт. Той погледна през прозореца към една крайпътна къща със светлинен надпис на прозореца. Трима души, безполови в своите анораци, се смееха, бяха преметнали през рамо ски и отиваха към вратата. — Просто не можеш да повярваш, че могат да се случат.

Федералните бяха спрели в една ферма на половин миля по-нататък по пътя. Видимостта бе на двадесет фута и спадаше непрекъснато. След по-малко от час щеше да е тъмно. Лукас и Климпт спряха зад джипа на федералните, слязоха и отидоха до къщата. На вратата ги посрещна Толсен.

— Ще сляза да наблюдавам края на отсечката, за да съм сигурен, че няма да изскочи оттам с кола.

— Окей. Не отивай по-нататък.

Толсен кимна.

— Ще изчакам подкреплението — мрачно каза той. — Мъртви ли са онези две момчета?

Лукас кимна с изкривено лице:

— Да.

— Мамка му.

В кухнята седяха мъж и жена с порасналия си син. Бяха облечени в памучни дрехи, а Лансли говореше по телефона. Той затвори при влизането на Лукас и Климпт и каза:

— Имаме на телефона от Вашингтон експерт по преговорите за заложенници. Може и да се обадим, ако имаме нужда. Ако ни предстои сделка за заложенници. — Изглеждаше изнемощял.

— Трябва бързо да предприемем нещо — намеси се Климпт. — Ако там има друга шейна или ако вземе джип, никога няма да го

открием.

— Какъв е планът? — попита Лансли. — Къде е Кар?

— На десет-петнадесет минути след нас — отговори Лукас. — Защо не слезеш да прикриваш Толсен? Само наблюдавайте отсечката, не се приближавайте. Джийн и аз ще се приближим с шейни достатъчно близо и ще продължим пеш. Той не може да ни види по-добре, отколкото ние него, и ако го хванем навън, ще го нападнем от засада.

— Имате ли снегоходки?

— Не. Просто ще положим максимални усилия — каза Лукас.

Фермерът прочисти гърлото си:

— Ние имаме няколко чифта снегоходки. — Погледна към сина си: — Франк, защо не донесеш снегоходки на тези хора?

Лукас и Климпт разтовариха шейните и ги яхнаха. Фермерът им бе дал и компас освен снегоходките. Потрябваха им на петдесет фута след хамбара. Лукас пое право на запад, карайки по нещо, което някога е било нива със соя, а сега стърнището бе на три фута под снега. Снегът се носеше от усилващия се вятър, прииждаше на дълги завихрени пристъпи през откритото поле. Светът ставаше все по-неясен и мъгляв.

Лукас бе увесил радиото на врата си и го усили, за да чува коментара на другите: *Няма движение... Нищо... На пет минути... Докарайте тук още две шейни, вижте дали можете да ги наемете от Леймси.*

В снега потрепна по-тъмно очертание. Бор. Фермерът бе казал, че има едно старо дърво бял бор, останало в полето на двеста фута от противоветрената стена на имота на Харис. Лукас го посочи и Климпт вдигна ръка, че е разбрал. Минута по-късно стената се извиси като завеса — сините ели бяха тъмни, направо черни. Когато приближиха Климпт се придвижи наляво на около петнадесет фута. В края на линията от дървета те спряха, Климпт успя да надвика бурята:

— Доста сме далеч. Мисля, че трябва да се промъкнем по този път. Противоветрената преграда е дълбока само три-четири дървета, така че давай.

Те се върнаха на пътя, водеше Климпт. След сто фута той махна и угаси мотора на шейната си. Лукас спря до него и извади от багажника дългите траперски снегоходки.

— Тук е самият шибан ужас — отбеляза Климпт.

Вътре, сред самите дървета на противоветрената преграда, вятърът бе по-слаб, но се вихреше сред дърветата и навяваше преспи. Те тръгнаха през снега и върху снежния екран се материализира светлина. Двамата се плъзнаха още по-надясно, надолу покрай редиците ели, като излязоха от задната страна на двойна сглобяема къща. Задният двор бе прорязан от следи на снегомобил — те се виеха настрани и извън погледа.

— Нека да заобиколим малко. Не мисля, че могат да ни видят.

Като се придържаха зад дърветата, те заобиколиха отпред. До врата имаше снегомобил. Бе разчистено място за кола или джип, но то беше празно.

— Аз ще наблюдавам задната част — предложи Климпт. Той бе провесил М-16 на рамото си и сега го взе в ръце.

— Застани така, че да можем да се виждаме — каза Лукас. — Трябва да поддържаме връзка.

Климпт се върна обратно към мястото, откъдето дойдоха, спря, утъпка снега със снегоходките и седна. Вдигна ръка към Лукас и сложи пушката между коленете си.

Лукас каза по радиото:

— Ние сме на мястото. Виждаме пред къщата паркиран снегомобил. Няма друго превозно средство. Прозорците светят.

Някакъв признак на живот?

— Още не. Светят много лампи.

Федералните: При нас няма движение.

Кар се присъедини към агентите. Сътрудниците щяха да блокират областта в двете посоки. Останалите щяха да се промъкнат един по един през дърветата и да се настанят в изоставения пилчарник в задния двор на Харис.

— Обсъждаме колко ще го изчакаме. Какво мислиш? — попита Кар.

— Не дълго — отвърна Лукас по радиото. — Тук няма кола. Не виждам пресни следи, но не мога да видя другата част на двора.

Възможно е той да е изоставил шейната си и да е взел друга преди да пристигнем тук.

— Федералните имат някакъв психиатър на линията. Той може да се обади. Носят и сълзотворен газ.

— Обсъдете нещата, Шели. Говори с експерта по зложниците. Аз не съм в тази област специалист. Всичко, което мога да направя оттук е да нападна този тип от засада.

— Окей.

Миг по-късно Кар се обади отново:

— Насам идва един пикап. Задръж.

Две минути по-късно отново Кар:

— Роузи и Марк Харис са в пикапа. Казват, че сестра им Джини Харис е в къщата. Казват, че Хелпър се среща с нея, не с Роузи. Казват, че там няма други коли. Имат само този пикап и шейна, а шейната е отзад в пикапа. Значи те трябва да са вътре.

— Да чакаме ли? — попита Лукас.

— Само един момент.

Лукас седеше в снега и наблюдаваше вратата. Лицето му бе мокро от топящия се сняг, който полепваше по миглите му. Климпт бе на тридесет фута — тъмна изпъкналост в една пряспа. Пушката му бе насочена нагоре в бурята. Той бе поставил един презерватив върху дулото да го предпазва от снега. От това разстояние Лукас не можеше да различи цвета, но там, във фермата, когато Климпт го сложи върху дулото, той беше поразително син.

— Има ли неонов светлини върху него? — бе попитал Лукас преди да тръгнат.

— Нямам нужда от никакви светлини — бе отвърнал Климпт. — Ако се вгледаш по-внимателно, ще видиш, че е извънредно голям.

— Лукас, Роузи ще се обади в къщата. Можем да я свържем оттук. Ако отговори Хелпър, тя ще попита за Джини. Това е името на малкото момиче. Тя ще каже на момичето да отиде до вратата, когато Хелпър е зает с нещо, и просто да избяга навън надолу по пътеката за коли. Веднъж да излезе, и ще разпердушеним мястото.

Лукас не отговори веднага. Седеше в снега и мислеше, когато накрая се обади Кар:

— Какво мислиш? Смяташ ли, че ще стане?

— Не знам — отговори Лукас.

— Имаш ли по-добри идеи?

— Не.

Още по-продължителна пауза и отново Кар:

— Тогава да опитаме.

Айсмън седеше на кушетката, беше бесен. Несправедливостта гризеше ума му. Никога не бе имал шанс, никога, откакто беше дете. Винаги го набеждаваха, тормозеха го, измъчваха го. А сега го преследваха като куче. Да го убият или да го затворят в клетка.

— Шибаняци — каза той, притискайки кокалчетата на ръцете си към зъбите си. — Шибаняци. — Когато затвореше очи, виждаше прозирно бели завеси, издухвани от ветреца през огромните отворени прозорци, с изглед към някакъв град, град с жълти сгради, облени в светлина.

Когато отвори очи, видя мухлясала парцалена черга върху пода на двойна сглобяема къща с алуминиеви стени. Жълтокосото момиче бе сложило във фурната полуготов бургер с шунка и сирене и той усещаше миризмата на разтопеното евтино сирене.

Бяха му устроили капан. Знаеха, че е довършил и другите. Това прозрение го осени, когато видя сътрудниците да се връщат. Прозрението бе избухнало в ярост и оръжието бе изскочило и стреляло.

Сега трябваше да бяга. Аляска. Река Юкон. Горے в планините.

Бе разработил план. Ченгетата щяха да претърсят всяко отдалечено стопанство и всяка къща в Оджибуей Каунти. Ще носят автоматични оръжия и защитни облекла. Ако се заровеше някъде, нямаше шанс. Те просто щяха да почукат на всяка врата, да погледнат във всяка стая във всяка къща, докато го открият.

Той нямаше да чака. Бурята работеше за него. Можеше да прекоси областта с шейната по мрежата от пътеки за снегомобили на Меномин Флоудж. Познаваше един тип на име Блум при Фламбо Кросинг. Блум бе бивш затворник. Живееше сам, дресираще ловджийски кучета и тренираще коне за дървосекачите. Имаше почти нов 4×4. Ако можеше да стигне дотам — а бе дълъг преход, особено в такава буря — можеше да вземе джипа на Блум и картата му за самоличност и да се отправи по магистрала 8 към Минесота, после по

междуцатския през Дакота и — в Канада. И ако заровеше тялото на дресъора на коне в снежна пряспа зад хамбара и оставеше достатъчно храна на животните да кротуват, щяха да минат няколко дни преди ченгетата да започнат да издирват Блум и неговия джип.

Дотогава...

Той скочи от кушетката, стиснал юмруци в джобовете на панталоните си, като преминаваше маршрута мислено. Можеше да захвърли джипа някъде в пустошите на Канада, някъде, където нямаше да го открият до пролетта. После да хване автобус. Щеше да изчезне.

— Къде, по дяволите, са те? — изкрещя той на жълтокосото момиче.

— Трябваше да дойдат — кротко отвърна тя.

Чакаше да се върнат Марк и Роузи. Трябваше му бензин от джипа, ако искаше да стигне до Фламбо Кросинг.

Жълтокосото момиче бе сложило бургера с шунка и сирене в микровълновата фурна и бе отишло в спалнята да се преоблече. Дълги панталони, дебели чорапи, пуловер. Извади снегомобилния си екип и ботушите и започна да рови из нещата си. Взе снимки, снимки на майка ѝ. Хвърли ги долу на пода без да ги погледне повторно. Взе малко позлатено кръстче на златна верижка, която бе скъсана. Постави ги в портмонето си. Можеше да пъкне портмонето вътре в снегомобилния екип.

Хелпър ѝ бе казал за ченгетата. Нищо не можеше да се направи. Те го преследваха. Тя долавяше усещането за клопка, яростта. Бе го потупала по рамото, подържала главата му, после му предложи храна и отиде да събира багажа си.

Чу биенето на часовника, после звънът на микровълновата фурна. Отнесе нещата си в кухнята, хвърли ги на един стол и извади бургера от фурната. Бе горещ и тя изкусно го подхвърли върху една чиния. Бе сложила и чаша кафе с бургера с шунка и сирене, но то не беше готово. Тя го остави за още една минута и извика:

— Ела да хапнеш.

Майка ѝ казваше така преди много време. Понякога не можеше да си спомни лицето ѝ. Но си спомняше гласа ѝ, скимтящ повечето пъти, но понякога жизнерадостен: *Ела да хапнеш.*

Телефонът иззвъня и тя без да мисли го вдигна:

— Ало?

Айсмън я погледна от кушетката.

Беше Роузи. Гласът ѝ беше дрезгаво възбуден шепот:

— Джини, не гледай към Дуейн, окей? Не го поглеждай. Само слушай. Дуейн току-що уби двама полицаи и всички онези хора. Около цялата къща има ченгета. Ти трябва да излезеш навън, така че те да могат да влязат и го хванат. Когато Дуейн е в банята или нещо такова, когато ти се удаде такава възможност, просто излез през входната врата и бягай по пътеката. Не си слагай палто или нещо друго, просто избягай. Окей? Сега кажи нещо като: „Къде сте вие, по дяволите?“.

— Къде сте вие, по дяволите? — повтори автоматично жълтокосото момиче. Тя се извърна към Дуейн.

— Кажи му, че сме още в центъра и искаме да разберем какви са пътищата към вас. Сега кажи нещо за пътищата.

— Ами, цяла каша е. Снегът е полудял — каза жълтокосото момиче. — Отсечката бе затрупана, но преди малко дойде снегорин и разчисти.

Айсмън бе станал от кушетката, сега шепнеше:

— Кажи ѝ, че имаме нужда от тях, да идват. Трябва ми бензин. Не казвай, че съм тук.

Тя притисна пръст до устните си и се върна на телефона:

— Наистина ми трябва тук — каза тя.

Роузи загоря:

— Чува ли той?

— Да.

— Окей. Кажи му, че ще дойдем след малко. А щом изникне шанс, възползвай се. Окей?

— Окей.

— Бог да те пази — каза Роузи. — Бягай, сладката ми.

Жълтокосото момиче кимна. Дуейн я гледаше съсредоточено, с юмруци в джобовете.

— Разбира се — отвърна тя.

Снегът се усилваше и рехавата дневна светлина бързо избледняваше. Климпт бе една неподвижна тъмна издатина в снега вляво. Лукас се бе покрил зад едно дърво. Аромата на борове внасяше деликатен нюанс в полъха на вятъра. Изчакваха.

Бяха минали пет минути, откакто Кар се обади по радиото:

— Окей, хлапето вече знае, ще се опита да избяга. Всички ви поддържат.

Някакъв мъж се придвижи покрай дърветата срещу Лукас, после още един зад него. И двамата носеха дълги пушки. Те заеха позиции като наблюдаваха вратата.

Радиото продължаваше да пращи в ухото на Лукас:

— *Джон, настани ли се?*

— *Да.*

— *Не мисля, че има някакъв начин той да излезе от тази страна — защитните кепенци имат външни райбери.*

— Нищо не мога да видя отзад, по дяволите. Къде са Джийн и Лукас?

Лукас:

— Аз съм сред дърветата почти срещу входната врата. Джийн наблюдава задната част. — Някаква сянка мина зад завесата на стъклото на входната врата и застина там. Лукас се върна към радиото: — Вдигнете глави. Някой е до входната врата.

Но никой не бяга, помисли си той със свито сърце. Хлапето не излизаше. Светна лампата на площадката, очертавайки светъл кръг върху тъмния двор. Климпт се изправи и погледна в неговата посока. Лукас каза:

— *Гледай отзад, гледай отзад, може да е капан.*

Климпт повдигна ръка и Лукас се обърна към дома-каравана. На вратата се появи процеп ослепителна светлина, после се появи огромното туловище на мъж със съпротивляващо се дете.

— Задръжете, задръжете! — крещеше Хелпър. Той се провря през защитната врата към циментовото стълбище, свит зад жълтокосото момиче. С едната си ръка бе стиснал врата ѝ, другата бе върху главата ѝ.

— Насочил съм пистолет към ухото ѝ. Стреляйте и тя е мъртва. Мъртва е, по дяволите. Пръстът ми е на спусъка.

Лукас махна на Климпт и Климпт полутръгна, полупропълзя през снега като използваше дърветата за прикритие от подвижната къща.

— Какво има, по дяволите? — изръмжа той.

Хелпър и момичето стояха осветени от лампата на площадката, бяха облечени в снегомобилни екипи. Хелпър бе надянал каска.

— Искам да говоря с Кар — изкрещя той. — Искам го тук.

Кар се обади по радиото:

— Лукас? Какво мислиш?

Лукас бързо се покри зад едно дърво като отговори възможно най-деликатно:

— Говори с него. Но остани извън полезрението му. Накарай едно от момчетата от другата страна да му извика, че си на път. Той не може да ни види — ние сме само на тридесет фута.

— Искам да говоря с Кар — изпищя Хелпър. Той забута момичето наляво, към снегомобила си, като почти я дърпаше.

Няколко секунди по-късно се чу глас от другата страна на гората:

— Спокойно, Дуейн, Шели идва. Идва от страната на пътя. Спокойно.

Хелпър се обърна в посока на гласа:

— Вие, шибаняци, чукът вече е вдигнат. Стреляйте по мен и аз ще пръсна мозъка ѝ из цялото това проклето място.

— Спокойно.

По радиото отново се чу Кар:

— Лукас, тръгвам по пътеката за кои. Какво да му кажа?

— Питай го какво иска. Той ще иска джип или нещо подобно, нещо, с което да се измъкне.

— И тогава?

— Грубо казано, ако стигне дотам, нека да го вземе. Опитай се да размениш джипа срещу момичето. Ако го отстраним от хлапето само

за секунда, Джийн разполага с един от вашите М-16 и той ще се заеме с него. Трябва ни само една секунда.

— Ами ако той иска да задържи момичето?

— Бих те посъветвал да ги оставиш. Не мисля, че той е открил радиосигнала, с който го следим, все още. Ако федералните имат още един, можем да го лепнем на джипа, щом това иска.

Федералните: *Имаме още един.*

— Виждам светлината от площадката. Приближавам се отстрани, — каза Кар.

Лукас се обърна към Климпт:

— Колко си добър с тази пушка?

— Доста добър — отвърна Климпт.

— Ако отклони оръжието си от момичето, можеш ли да го уцелиш в главата?

— Да.

— С усилие ли?

— Заеби усилието. Без усилие мога да го уцеля в едното или в другото око, както искаш. Така може би по-лесно ще се ориентираш по лицето. Мислиш, че аз трябва...

— Когато Шели започне да преговаря, аз ще се изправя. Искам той да ме види. Да говоря с него. Ти се прицели в главата му. Ако той насочи пушката си към мен, стреляй.

Климпт се втренчи в него. Внезапно загуби увереността си:

— Не знам, човече. Ако това хлапе все още се пречка там или...

— Ще си имаме проблеми, ако той я вземе със себе си — каза Лукас. — Бих се обзаложил петдесет на петдесет, че ще я убие, но дори и да я изхвърли някъде по пътя, в тази буря няма да се оправи. Тя има по-добър шанс, ако ти стреляш.

Климпт се вгледа в него за миг, после сепнато поклати глава:

— Окей.

Лукас го погледна и се ухили:

— И не се помайвай, чу ли? Просто стреляй. Не искам той да ме застреля в топките или нещо подобно.

Климпт не каза нищо, само се втренчи в пушката си.

Лукас се обърна към Кар:

— Шели, къде се намираш?

— На петдесет фута съм от пътеката за коли, седнал съм в снега. Мисля да започвам вече.

— Когато започнеш да му говориш, аз ще се покажа, за да ме види. Аз също ще говоря с него.

— Защо?

— Джийн и аз измислихме нещо. Не се притеснявай, само...

Хелпър изрева по посока на пътеката:

— Къде, по дяволите е Кар?

— Дуейн — извика Кар сред сгъстяващия се мрак. — Тук е Шели Кар. Остави малкото момиче да си върви и аз ще дойда лично при теб. Гарантирам ти, че няма да пострадаш.

— Хей, я заеби това! — извика в отговор Хелпър. — Искам да ми докарате тук един джип и го искам до пет минути. Искам да го паркирате точно тук и искам шофьорът, който го докара, да изчезне. Няма да го докосна. Но не искам никой друг да се мотае наоколо. Ще наблюдавам от къщата. Когато изляза с хлапето, пушката ще е до слепоочието ѝ и ако има някой около джипа, ще натисна спусъка.

Докато Хелпър говореше, Лукас се промъкна от дясната му страна и се изправи. Кар извика:

— Дуейн, ако я нараниш, ще умреш секунда след това.

Хелпър се изсмя — някакъв див звук, страховито остър сред сипещия се сняг.

— Вие така и така ще ме убиеете. Не ме будалкай, Шели. Ако не ме убиеете, следващата година ще копаеш ями, вместо да бъдеш шериф. Така че ми докарайте шибания джип.

Хелпър отстъпи назад към къщата като влачеше момичето. Тя не бе проронила нито дума и Лукас можеше да види как косата ѝ блести със странно жълт отблясък под светлината на лампата. Той си я спомни от училището — малкото момиче което го бе наблюдавало във фойето, онова с лятната рокля и слабите рамене.

— Дуейн... — извика Лукас. Той се придвижи напред. Знаеше, че е почти невидим в тъмнината, далеч от светлината. — Аз съм Дейвънпорт. Тук има и федерални агенти, има хора от други управления. Няма да те нараним, ако пуснеш момичето.

Хелпър се обърна и се взря в неговата посока. Лукас вдигна ръце над главата си, разпери ги с дланите напред и пристъпи още три

крачки.

— Дейвнпорт?

— Ние няма...

— Махай се оттук, човече, или, кълна се в бога, ще пръсна мозъка ѝ из целия шибан двор, аз... *Махай се...*

Гласът му изтъня до почти хистеричен писък, но пушката не се отклони от главата на жълтокосото момиче. Лукас можеше да почувства как тя го гледа втрещено, пасивна, на ръба на смъртта, безпомощна.

— Добре, добре — Лукас отстъпи назад, отстъпи още. — Аз си отивам, но помисли за това.

— Ще си получиш джипа — извика от тъмното Кар. — Той вече идва. Дуейн, за бога, не наранявай момичето.

Хелпър и момичето отстъпиха към вратата. Момичето се пресегна зад него, намери дръжката, натисна я и Хелпър пристъпи гърбом през вратата. Пистолетът блестеше със слаб сребърен оттенък на светлината на стълбищната лампа.

Федералните по радиото: *Закрепихме на джипа радиосигнал.*

Кар им отговори:

— Докарайте го тук. Докарайте го тук.

Федералните: *Вече идва.*

— Дейвнпорт, какво по дяволите искаше да направиш? — чу се гласът на Кар.

— Опитвах се да го накарам да насочи оръжието си към мен — отвърна Лукас. — Джийн се бе прицелил в главата му М-16. Ако бе отклонил дулото от момичето, щяхме да го застреляме.

— *Къде, за бога, е този джип?*

— *На път е.*

Събърбънът се показва на пътеката за коли и спря. Светлината на фаровете му достигаше до мобилната къща. Вратата на джипа се тръшна, звукът бе приглушен от снега. После отново се задвижи напред с включени светлини. Спря, където бе посочил Хелпър, и от шофьорското място се измъкна Шели Кар. Присви рамене, сякаш очакваше куршум, и тръгна обратно по пътеката.

— Идиот — каза Климпт до ухото на Лукас.

— Иска се все пак да имаш силна воля — отвърна Лукас.

— И ако хванем Хелпър, е сигурно, че следващите избори са му вързани в кърпа. Ето ги, идват.

Вратата се отвори отново и Хелпър изскочи през нея. Ръката му отново бе обвила гърчещия се врат на момичето. Свободната му ръка бе гола и стискаща револвера с извит палец, със запънат за стрелба ударник. Момичето носеше бидон за бензин и нещо, което приличаше на маркуч за аквариум.

— Какво правят те? — попита Климпт. Той бе вдигнал пушката и проследяваше с нея главата на Хелпър.

Радиото: *Момичето има сифон.*

Хелпър ѝ говореше нещо.

— Продължавай да го следиш — каза Лукас.

Не можеха да чуят думите, но усещаха ритъма им. Тя отвинти капачката на бидона, пусна я в снега, пъкна маркуча в резервоара за бензин, после притисна някаква черна топка към маркуча.

— Вземат бензин — каза Климпт и миг по-късно блуждаещата миризма на бензин се смеси с аромата на боровете.

— Той ще се измъкне със снегомобила — добави Лукас. — Взема си бензин за зареждане.

— Без това хлапе — измърмори Климпт като следеше с пушката Хелпър.

Лукас рязко се обади по радиото:

— Той източва бензин от джипа. Мисля, че възнамерява да зареди снегомобила си и да се измъкне. Джийн и аз оставихме шейните си назад. По-добре да ги вземем.

Кар отговори:

— По-добре единият от вас да изчака там, докато пратя някой от тази страна на къщата.

Лукас се обърна към Климпт:

— Как си? Зъзнеш ли?

— Малко — призна си Климпт. Веждите му бяха слепени от снега, лицето му бе мокро.

— Ти се връщай към шейните. Дай ми пушката — каза Лукас. — Къде се целиш с нея?

— Насочи я точно над ухото му — каза Климпт. Той я задържа още една секунда върху Хелпър и попита: — Готов ли си?

— Да.

Климпт му подаде пушката. Лукас насочи предния мерник към каската на Хелпър, точно надясно, където трябваше да е ухото му. Задържа я там, конусът на зрението му се стесни до мъничка точица. Не можеше да види върха на главата на момичето, макар че тя бе само на няколко инча от ухото на Хелпър. Можеше само да гадае за положението ѝ.

— Форсирай щом чуеш, че той стартира машината. Ще ме закараш обратно до другата шейна — каза Лукас като говореше без да помръдва черния пластмасов приклад. Чувстваше на бузата си ледената студенина на приклада, но не отместваше мерника от ухото на Хелпър. — Не може да е повече от двеста фута.

Климпт го докосна по рамото и изчезна сред снега.

Източването на бензина сякаш продължи цяла вечност. Хелпър нервно се бе облегал на джипа, докато момичето пасивно стоеше пред него и наблюдаваше сифона. Накрая тя издърпа маркуча от джипа, пусна го на земята и двамата с Хелпър запристъпваха назад към неговия снегомобил. Момичето с усилие мъкнеше бидона. Пет галона, помисли си Лукас, сигурно около тридесет и пет паунда. А тя не беше едро хлапе. В сравнение с Хелпър изглеждаше направо крехка.

Жълтокосото момиче повдигна бидона и го подпря на бедрото си, наклони го така, че отвора му да пасне с този на резервоара. Отново сякаш цяла вечност пълнеше резервоара. Лукас следеше, следеше, уморен да гледа Хелпър през мерника.

Момичето каза нещо на Хелпър. Лукас улови една дума: „Готово“. Тя хвърли настрана бидона и Хелпър я блъсна на мястото на шофьора в шейната. Отзад бяха привързани с ремък чифт снегоходки и Хелпър ги нахлузи и седна. Оръжието му не трепна нито за миг.

— Не се опитвайте да ме следите — извика Хелпър като тромаво погледна през рамо, докато момичето стартиреше двигателя. Те политнаха напред, спряха, тръгнаха отново. Хелпър извика пак: — Не се опитвайте...

Останалата част от изречението се загуби, когато завиха край къщата, отправяйки се към задната ѝ част. Гората бе вече абсолютно тъмна и тиха с изключение на стърженето като от трион на шейната.

Лукас се изправи да ги види как заминават и вдигна нагоре дулото на пушката, газейки тежко из двора, като проследяваше с поглед смаляващите се червени стопове.

Радиото бръмчеше почти непрекъснато, чуваха се различни гласове.

Той отива отзад.

Отправи се към Флоудж.

Не можем да го видим.

И федералните: Чухме радиосигнала, движи се на изток.

Кар притича през пътеката за коли:

— Лукас, къде си, по дяволите?

— Тук.

Лукас газеше снега към пътеката за коли. Откъм гората изскочиха други трима сътрудници и се отправиха към тях. Кар дишаше тежко, очите му бяха широко разтворени и диви.

— Какво...

— Джийн и аз ще ги проследим с шейните. Вие ни следвайте с джиповете — каза Лукас.

— Спомни си какво направи той с другите двама, застреля ги на глуха пътека — прекъсна го нетърпеливо Кар. — Ако ви чака някъде, изобщо няма да го видите.

— Федералните трябва да разберат когато спре — каза Лукас. Той осъзна, че си крещяха един на друг и снижи глас. — Освен това нямаме друг избор. Не мисля, че той ще задържи хлапето. Тя го бави. Ако не я убие, трябва да сме там да я приберем. Ако тя започне да се лута сама...

Климпт бе пристигнал с едната шейна и Лукас праметна крак на задната седалка като държеше пушката отстрани.

— Окей, тръгвайте, тръгвайте — извика Кар и Климпт даде газ.

Те се запровираха през дърветата за втората шейна. Лукас подаде пушката на Климпт. Климпт я праметна през рамо, а Лукас се прехвърли на втората шейна и я стартира.

— Как ще действаме? — извика Климпт.

— Ти водиш, следвай неговия път. Оглеждай се за хлапето, ако я е изхвърлил някъде. Ако видиш задните му светлини... по дяволите,

прави каквото сметнеш за правилно. Аз ще поддържам радиовръзката. Ако видиш фаровете ми да премигват, спираш.

— Разбрах — и Климпт изфуча напред.

Хелпър имаше преднина от четири-пет минути. Лукас не можеше да реши дали той ще се движи по-бързо, или по-бавно. Както можеше да се предположи, той знаеше къде отива, така че това щеше да му помогне в поддържането на скоростта. От друга страна Лукас и Климпт просто следваха неговите дири, което би било лесно, ако не валеше сняг. Хелпър трябваше да се ориентира сам. Дори и да се придържа към пътеките, снегът се бе усилил до такава степен, че скоро щеше да ги заличи, една безкрайна белота пред фаровете на шейната. И това щеше да го забави.

Те фучаха напред. Климпт водеше, а Лукас го следваше. Светлините на къщата изчезнаха от погледа им само за тридесет секунди. След това бяха в примката на собствената си светлина. Когато Климпт минеше изпъкналостта на някое възвишение или бе в падина, обхватът на видимостта на Лукас внезапно се стесняваше и отново се разширяваше, когато Климпт се появеше в полезрението му. В случаите когато Климпт изчезваше от поглед, задните му светлини се свиваха до почти незабележими точки. При забавяне Лукас едва не връхлиташе отгоре му. След две-три минути Лукас установи оптималната дистанция — около петнадесет ярда — и се придържаше към нея. Федералните го охраняваха с текущите сведения по радиото.

Снегът превърна карането в кошмар. Лицето му не беше защитено, бе мокро, зъзнеше, снегът се набиваше във веждите му, водата течеше надолу по врата му.

Пресича Макбрайд Роуд.

Лукас премига с фарове и спря до Климпт. Свали ръкавицата си и погледна часовника на ръката си, отбеляза времето.

— Знаеш ли Макбрайд Роуд? — извика той.

— Разбира се. Той е някъде нагоре.

— Федералните мислят, че го е пресякъл преди четиридесет и пет секунди. Кажи ми когато ние го пресечем, за да изчислим колко назад сме от него.

— Добре.

Те го пресякоха две минути и десет секунди, след като Лукас бе отбелязал времето. Значи бяха на по-малко от три минути назад. Очевидно скъсяваха разстоянието.

— Движи ли се още? — попита той федералните.

Движи се още на изток.

Кар: *Ще пресече Тейбъл Роуд при кафенето на Джек. Може и да го сгащим там. Да разберем дали с него още е момичето.*

Караха през низина, но през повечето време следваха коритата на потоци и пътни диги, където бяха защитени от снега. Две-три минути след като прекосиха Макбрайд Роуд, те излязоха на едно езеро и снегът ги заблъска с пълна сила като прииждаше на дълги виещи се вълни в светлината на фаровете им. Видимостта намаля до десет фута и Климпт снижи скоростта почти до бързината на пешеходец. Лукас бършеше снега от лицето си, от очите си, и продължаваше да кара като следеше зорко задните светлини на Климпт. Бършеше, караше. Ставаше все по-трудно... Следите на Хелпър се заличаваха все по-бързо, ставаха почти незабележими, все по-трудни за откриване. Четири минути по-късно те прекосиха езерото и стигнаха защитен участък.

Кар: *Настаняваме се при Джек. Къде е той?*

Той е на четири мили и приближава, но се движи все по-бавно.

Как е при вас, Лукас?

Лукас, вкочанен от студа, повдигна ръката от спирачката към лицето си:

— Все още следваме дирите му. Няма следи от детето. Макар че става все по-зле. Може и да не успеем да се придържаме към него.

Добре. Говорихме с Лейси да спрем тук, в Тейбъл Бей.

— Чудя се дали детето е с него. Не ми се вярва още да я задържа, но не сме видели следи от нея.

Няма начин да знаем преди да го видим.

Климпт спря, после зави надясно, обърна се в кръг, спря отново.

— Какво? — извика Лукас като спря зад него.

— Пътеката се разклонява. Може оттук да е минала и друга шейна. Не знам дали е тръгнал наляво, или надясно.

— Къде е Тейбъл Бей Роуд?

— Надясно.

— Значи е тръгнал надясно.

Климпт кимна и отново стартира шейната, но ходът му вече беше накъсан. Той цепеше пътя назад и напред като проверяваше следите. Поне пет-шест пъти Лукас почти връхлетя върху него като извиваше, за да избегне сблъсъка. Сега вече дишаше през устата си, сякаш бе тичал.

Айсмън се друсаше тежко по пътя. Жълтокосото момиче бе зад него, нахлузило снегоходките. Бяха спрели само за да разменят местата си и после продължиха през сгъстяващия се сняг по почти невидимата бразда, търсейки пътека през гората.

За момента бяха в безопасност, загубени в бурята. Само ако можеше да стигне на юг... Можеше да се наложи да изхвърли някъде момичето, но тя със сигурност бе заменяема. Аляска, река Юкон, там има жени, само да поискаш. Няма достатъчно мъже. Ще направят всичко, което пожелаеш.

Ако наистина искаше да отиде на юг до къщата на дресъора на коне, трябваше да стигне северната страна на магистралата, да поеме по Блубъри Лейк през основния ръкав на водния участък. Можеше да мине по Уайтейл Крик.

Федералните: Той завива. Той завива. Отправя се на север, не продължава към Тейбъл Бей Роуд. Насочи се нагоре към мястото на пресичане на път 70 и Метеор Драйв.

Кар: Тръгваме, движим се в тази посока.

Лукас премига със светлини на Климпт и спря до него.

— Току-що завиха, отправиха се на север. Изчакай един момент. — Той натисна бутона за предаване: — Знаете ли името на тази пътека? За снегомобили ли е? Маркирана ли е на картата?

Федералните: Там долу има поток, Уайтейл Рън. Мислим, че е това.

— Той следва един поток на име Уайтейл Рън, насочил се е към Метеор Драйв — каза Лукас.

Климпт кимна.

— Това не може да е далеч. Тази пътека я пресича под прав ъгъл, ще видим завоя.

Кар: *Ние се приближаваме по моста при Уайтейл. Ще държим под око и двата края.*

Друг глас: *Те ще видят светлините.*

Кар: *Да. Ще ги оставим да ги видят. Говорихме с Хенри. Решихме, че трябва да му покажем, че не може да се измъкне. Трябва да му дадем възможност за избор между това да остави детето и се предаде или да умре. Детето ще умре, ако остане с него. Ако той просто я изостави някъде в снега, с нея е свършено. А ако той спре някъде да се снабди с кола, няма да я остави жива да каже на някого. Рано или късно той ще я захвърли.*

Федералните: *Ако той разбере, че сме му лепнали радиосигнал, може да го потърси и тогава съвсем ще го изгубим.*

Кар: *Няма да го оставим да се измъкне този път. А ако по някакъв начин го направи... По дяволите, ще рискуваме.*

Федералните: *Ваша работа, шерифе.*

Кар: *Така е. Колко се отдалечи той?*

Федералните: *На половин миля, може би на четиридесет секунди.*

Айсмън профуча през завоя към Уайтейл и почти бе стигнал моста, когато видя светлините, отразяващи се от белия сняг. Знаеше чии са. Ченгетата, и особено Дейвънпорт, сякаш имаха кармична връзка с него. Винаги го намираха, дори когато бе направо невъзможно.

— Не! — изкрещя той като удари спирачката.

Светлините бяха там, огромни, изследващи потока във всички посоки. Той се плъзна и спря, обръщайки се към жълтокосото момиче:

— Това там са ченгетата. Проследили са ни по някакъв начин. Ако имах време... Ще трябва да пробвам пеш. Искам ти да откараш шейната обратно покрай потока и после пак ела тук. Просто покарай наоколо за известно време. Когато те открият, им кажи, че съм се отправил към кафенето на Джек долу по течението. Кажи им, че мислиш, че търся да отмъкна кола. Те ще повярват на това.

— Искам да дойда с теб — каза тя. — Ти си мой съпруг.

— Не мога да го направя сега — отвърна той. Дръпна назад каската си, приведе се и я целуна по устните. Те бяха вкочанени от

студа, а лицето ѝ бе мокро от снега — тя нямаше каска — и от няколко проронени сълзи.

— Опитах се, но не мога да пробия — добави той. — Ти трябва да ги отклониш от мен. Но аз ще се върна. Ще се върна за теб.

— Ще ме вземеш ли? — попита тя.

— Кълна се, че ще го направя. А сега разчитам на теб. Ти си единствената жена, която може да ме спаси.

Тя стоеше в дълбокия сняг до шейната и го гледаше, докато той прищрака механизма на скиорските обувки. В ръката си държеше пистолет. Отново нахлузи каската. В снегомобилния костюм приличаше на космонавт.

— Дай ми пет минути — каза той. — После тръгвай. Просто се помотай наоколо за известно време. Когато те открият, кажи им, че съм тръгнал към кафенето на Джек.

— Какво ще правиш?

— Ще спра първата кола по пътя и ще я взема — каза той.

— Иисусе — тя погледна към слабата светлина, после наклони намръщено глава: — Някой идва.

— Какво? — Айсмън погледна нагоре към моста.

— Не оттам, отзад.

— Шибаняци — каза той. — Ти тръгвай, тръгвай.

Лукас и Климпт отново се движеха. Пред тях снегът засипваше пътеката, а в света за тях нямаше нищо друго, освен няколко светлини и тътенът на шейните.

Стоповете на Климпт светнаха и той се наклони наляво, минавайки с шейната през завоя. Лукас го последва, натисна бутона на радиостанцията като се опита да говори въпреки глухите удари върху снега:

— Колко време ще му отнеме да отиде от Уайтейл до моста?

Федералните: *Около две минути.*

Лукас премига със светлини на Климпт и спря до него, крещейки:

— Ще го настигнем след може би една минута. Те искат той да ги види.

Той спря.

Кар: *Къде?*

*На двеста-триста ярда. Не мога да определя толкова отблизо.
Може ли да види нашите светлини?*

Може би.

— Аз ще поема водачеството оттук. Изчислих всичко. Ти приготви пушката.

Климпт кимна и свали пушката от рамото си. Лукас започна да брои, натисна с дясната си ръка газта и докосна джоба на лявото си бедро, където държеше пистолета. Джобът имаше лепка и той можеше бързо да го отвори, след като свали ръкавиците си... *Хиляда и шест, хиляда и седем, хиляда и осем.* Секундите се търкаляха като бавен сърдечен ритъм.

Глас от радиото: *Не го виждаме, не го виждаме.*

Лукас забави и Климпт го настигна. *Хиляда тридесет и осем, хиляда тридесет и девет...*

Лукас продължи напред като напругаше зрението си. Лъчът на фаровете му бе като захлупен с ръка, скъсен от снега. Да гледаш в него бе все едно да се вираш в пенлива пластмасова чашка. Удариха се в някаква издатина, връхлетяха направо в единия ѝ край. Лукас пое люшкането с крака като започна да усеща препускането в бедрата си. *Хиляда и шестдесет...* Лукас намали скоростта, бавно, бавничко...

Там, точно пред тях — червено проблясване.

Лукас удари спирачки, наклони се наляво, удави скоростта до буксуване, но остана на шейната, изправи я — фаровете му пробиха прака и осветиха шейната на Хелпър... и самият Хелпър.

Хелпър стоеше до снегомобила си, уловен в светлината на фаровете. Климпт бе отишъл надясно, когато Лукас изви наляво. Сега той също зави и също улови с фаровете си Хелпър. Фиксираха го в кръстосаните лъчи на фаровете. Лукас свлече ръкавиците си, извади пистолета...

Хелпър бягаше. Беше със снегоходки. Бягаше към линията на дърветата над потока. Там не можеше да се мине със снегомобил, гората беше гъста. Лукас натисна газта, приближи се по-близо, още по-близо. Хелпър погледна назад, бе още с каска, лицето му бе един празен тъмен овал.

Айсмън тронаво забърза към линията на дърветата, но шумът от другите снегомобили нарастваше — тогава изскочиха светлини и внезапно те вече бяха там, порещи дълбокия сняг. Водещата шейна изви към него, докато другата зави в другата посока.

Той вдигна пистолета и изстреля един куршум, а шейната се наклони и пътникът ѝ падна. Другата шейна продължи да се движи с усилие, завъртя се като се опитваше да избегне падналия мъж. Бе извън контрол.

Айсмън продължаваше да бяга. Бягаше, пулсът биеше в гърлото му, разкъсваше гърдите му, бягаше сляпо, почти безнадеждно, оглеждаше се назад.

Дулото проблесна като светкавица в мрака. Лукас се наклони наляво и падна от шейната. Зашеметен, той се позабави за миг, после се изправи. Снегът бе напълнил очите и устата му. Започна да плюе. Твърде много натежа на единия си крак и твърдия слой сняг пропука. Падна на колене, повдигна пистолета и усети как Климпт се завъртя покрай него.

Хелпър бе до дърветата, едва се виждаше — нищо повече от усещане за движение на сто фута.

Лукас изстреля по него шест куршума, един след друг. Следеше раздвижването, стреляше през храсти и тръни, през елшови клони и дребни ялови трепетлики. Проблясъкът от дулото го заслепи в първия миг и той стреля по инстинкт, натам накъдето можеше да е Хелпър. А къде беше Климпт, защо той не...?

И тогава се включи М-16, две изригвания към линията на дърветата.

Радиото: *Огън, откри се огън.*

Кар: *Какво става, какво става?*

Снегоходки. Имаха нужда от снегоходки.

Шейната на Лукас се бе заровила в снежна пряспа. Той се опита да я изправи, после хвърли поглед назад към шейната на Хелпър и видя жълтокосото момиче. Тя бе на снега, опитваше се да се изправи на крака. С усилие. Ранена ли е?

Лукас се обърна в посока към нея и натисна бутона за предаване:

— Той е пеша. Насочи се към пътя, в гората е. Хлапето е при нас. Тя е тук. Ние сме на потока точно под моста. Оглеждаме се за него. Стреляхме и може да е улучен.

Джини Харис бе клекнала до снегомобила на Хелпър. Косата ѝ имаше златист отблясък на светлината на снегомобилите. Бе вперила поглед в гората, където изчезна Хелпър. Когато Лукас притича към нея, газейки с усилие дълбокия до коленете сняг, тя обърна глава и го погледна. Очите ѝ бяха огромни и подивели, като на уловена в капан лисица.

Жълтокосото момиче клекна до шейната, когато мъжът върху първата шейна изстреля серия куршуми към гората. Той изглеждаше заплашителен, целият в черно, големият пистолет подскачаше в ръката му. После се чу картечна стрелба от мъжа на втората шейна. Пресеченият пламък бе насочен към нейния мъж като Божи пръст.

Първият мъж ѝ каза нещо, но тя не го чу. Виждаше как се движат устните му и ръката му се протегна. Протегна се? За да насочи пушка ли? Тя се претърколи.

Тя се претърколи настрани и той извика:

— Всичко е наред, наред.

Но тя продължи да се търкаля и протегна ръка с нещо, което приличаше на детски хромиран пистолет.

Пистолет 22-ри калибър, купен за петдесет долара — глупаво нещо, което не служеше почти за нищо друго, освен да убива хора, които правят грешки. Той бе приведен напред, ръката му бе протегната към нея, достигаше я. Той видя дулото и точно преди изстрела усети за една кратка секунда нещо като почуда, че може да бъде повален с това нещо. Опита се да се обърне, да отстъпи. После дойде проблясъкът.

Изстрелът го удари по гърлото като звучен шамар. Той спря като не разбираше напълно какво се бе случило. Чу изстрелите на други оръжия край него — не тежкото бам-бам, а нещо по-леко, по-далечно. Много далечно.

Светкавицата разкъса мрака и отхвърли момичето долу. После Лукас падна тежко по гръб в снега, краката му се подгънаха под него.

Главата му бе увиснала надолу и когато удари земята, въздухът се изцеди от белите му дробове. Опита се да си поеме дъх, но нищо не се получи. Чувстваше се сякаш гумена запушалка бе пъхната в дихателната му тръба. Напъна се, но отново нищо.

Снегът грапаво се търкаше в лицето му — усещането бе ясно, усещане за сняг. А в устата му — вкус на мед, режеш вкус, вкусът на кръвта. Останалият свят, всички звуци и гледки, всичко бе в някакъв мисловен правоъгълник с размерите на кутия за обувки и някой натискаше краищата му навътре.

Дочу някой да вика:

— О, боже, във врата, извикайте проклетия доктор, къде е лекарката, все още ли е тук.

И няколко мига по-късно една сянка падна под него, викайки:

— Боже, той е мъртъв, мъртъв е, погледнете очите му.

Но Лукас можеше да вижда. Виждаше клоните със сняг, усещаше как самият той шава, усещаше как ъгълът на зрението му се промени, когато някой го изправи да приседне, усещаше — не, чуваше — как някой му крещи.

И през цялото време правоъгълникът ставаше все по-малък и по-малък...

Той продължи да се съпротивлява известно време на стесняващите се стени, но някаква далечна топлина го привлече и той почувства как съзнанието му се насочва към нея. Когато усети как го напуска концентрацията, стените на правоъгълника се килнаха навътре и сега мисловната му територия не бе по-голяма от пощенска марка.

Нямаше вече зрение. Нямаше усещане за снега по лицето си. Нямаше го вкусът на кръв.

Нищо, освен една-единствена дума, която не приличаше толкова на звук, а на печатен удар, дума като че изрязана от вестник:

— Нож.

Айсмън беше там, сред дърветата, когато изстрелът прониза гърба му — между гръбначния стълб и лопатката. Той падна по лице и тогава изригнаха автоматичните оръжия — те разкъсаха трепетликата точно над главата му. Чувстваше ума си хладен като бръснач, но тялото му гореше.

Още един откос проряза дърветата, после още един, но последният бе насочен някъде другаде. Айсмън се изправи на крака, болката притискаше гърба му като петстотин килограмова раница. Той се промъкна навътре в гората, още по-навътре. Не можеше да стигне далеч, трябваше да приседне. Внезапното изобилие от светлини подолу му даде възможност да види неясните очертания на дърветата около себе си и той се запровира сред тях като се насочваше към пътя. Следите зад него се заличаваха от снега в мига на оформянето им.

И тогава попадна в мрака. Бе пленен от тъмнината, проправяше си път с ръце. Болката в гърба му нарастваше като злокачествен тумор, разливаше се навсякъде — в стомаха, краката, тялото му натежа като олово. Клон на някакво дърво се оплете в маската му и отхвърли главата му назад. Дишаше все по-трудно — той свали маската си и я захвърли. Трябваше да усеща...

Кървеше. Усещаше как кръвта му, топла, лепнеща се стича надолу по корема и гърба му, между ризата и кожата му. Направи още една стъпка като размахваше ръце като слепец. После още една, размахваше ръце. Някакъв клон го шибна в лицето и той изпсува, изкриви се, загуби равновесие, падна. Псуваше, с усилие се вдигна на крака и направи още три крачки, падна в някаква дупка, опита се да се изправи. Този път не успя.

Беше толкова тихо. Лежеше там, почиваше. Всичко, от което имаше нужда, бе малко почивка, после можеше да се изправи.

Юкон. Аляска.

Уедър изтича и видя Лукас върху снега, видя кръвта по лицето му и изпищя:

— О, не, господи...

— Той е улучен, улучен е — крещеше Климпт.

Климпт държеше в скута си главата на Лукас, Хенри Лейси се бе навел над тях, Кар бе до жълтокосото момиче, другите сътрудници тъпчеха снега.

Като кадър в забавен каданс Уедър видя как зъбите на Лейси проблясват в светлината на снегомобила, видя лицето на малкото момиче, ведро и мъртво. Палтото и бе продупчено от куршуми и си помисли „*Отишла е при ангелите*“, докато падаше на колене до Лукас.

Лукас се мятеше с полуотворени очи, зъбите му бяха оголени. Животът се изцеждаше от него, изцеждаше се. Тя сграбчи челюстта му, напипа кръв, наклони главата му назад и видя входа на раната, мъничко разкъсване, което можеше да се направи и с химикал. Той не можеше да диша. Тя свлече ръкавиците си, разтвори челюстите му и напъха едната си ръкавица в ъгъла на устата му, за да не отхапе със зъби пръстите ѝ. Както бе със зейнала уста, тя опипа с пръсти гърлото му и намери блокажа — късче мека плът, там където не трябваше да има нищо.

Започна да мисли хладно, аналитично.

— Нож — каза тя на Лейси.

— Какво? — извика Лейси. Беше шокиран. Тя осъзна, че той държи в ръцете си пушка.

— Дай ми проклетия си нож, ножа ти!

— Ето, ето — Климпт ѝ подаде сгъваем, швейцарско производство, армейски нож и тя отвори с нокти по-голямото от двете остриета.

— Дръж главата му надолу — каза тя на Климпт. Лейси се свлече на колене, за да ѝ помогне, а тя възседна гърдите на Лукас. — Сложи ръката си на челото му. Натискай.

Тя натисна върха на острието в гърлото на Лукас под адамовата ябълка и го изви, опипваше... и се дочу внезапен страховит грак, когато въздухът се втурна в дробовете му.

— Дръж главата му надолу, дръж надолу главата.

Тя пхна показалеца си в разреза и го фиксира, държеше дупката отворена.

— Да го махаме оттук, да го махаме — извика тя като ставаше от гърдите му.

Лукас сякаш левитираше, от двете му страни имаше по един мъж и още двама, хванали раменете му.

— Дръжте надолу главата му.

Те се втурнаха с него към края на гората, към Сабърбъна на шерифа.

С всяко едно непохватно, кърваво вдишване Лукас издаваше звук „Ъ-Ъ-Ъ-кх“, като умираща врана.

Някаква сирена се зави по пътя точно над него. Хелпър осъзна, че лежи в крайпътната канавка. Всичко, което трябваше да направи, бе да изпълзи горе на пътя и когато ченгетата се махнат, да спре някоя кола.

Някакъв проблясък на разум го жегна — ченгетата нямаше да се махнат. Не и сега. Те знаеха, че той е тук, че все още е тук.

Айсмън се изсмя. Щяха да го намерят, те идваха.

Опита се да се претърколи, да стане — можеше да изпълзи отгоре и да махне на ченгетата. Да приключи с това. Щом оздравееше, можеше да опита отново. Винаги има възможност да избягаш от затвора, възможности има винаги.

Но той не можеше да стане. Не можеше да се движи. Умът му още бе ясен, работеше чудесно. Анализира нещата. Бе парализиран от раната. Раната не беше лоша, не беше смъртоносна, но той се вкочаняваше като ранен елен.

Когато застреляш елен и не го убиеш, след около половин час неизменно го намираш да лежи наблизо, неспособен да се движи.

Ако искаше да живее, трябваше да се изправи. Но не можеше. Опита се. Не можа.

Те ще дойдат, помисли си той. Ще дойдат за него. Пътеката бе дълга само няколкостотин ярда. Щяха да го проследят и да го намерят. Трябваше само да чака.

— Ако не е улучен, тогава да отиде навътре би било самоубийство. Ако е улучен, значи е мъртъв. Само постави кордон и нека да изчакаме до сутринта — нареди Кар. Лейси кимна и отиде да предаде заповедта.

— Искам навсякъде да бъдете по трима-четирима — извика след него Кар. — Не искам никой да отива сам, нали? Само ако се налага.

Те го намериха да лежи в канавката до пътя. Още беше жив, още бе в съзнание.

Айсмън ги усети да идват — не толкова ги чу, колкото просто разбра. Повдигна глава — само толкова можеше да мърда сега. Но все пак, ако те го закарат направо в града, можеха да го спасят. Все още можеха да го спасят.

— Помогнете ми — изхърка той.

Нещо пробяга настрани, после се върна.

— Помощ.

Нещо докосна лицето му — нещо по-студено от самия него. Той се размърда и те се отдръпнаха. И се върнаха отново. Нападаха го — чу се ръмжене, после рязък скок и те отново бяха при него.

Койоти. Привлечени от мириса на кръв и под защитата на мрака. Тази година бяха гладни. Гладни в този дълбок сняг. Повечето дивеч бе мъртъв или избягал.

Дойдоха по-близо. Той се опита да се раздвижи, но не успя. Опита се да вдигне ръка, да се претърколи, да прикрие лицето си. Не успя.

Умът му бе ясен като бръснач. Остри зъби загризаха лицето му, късаха, разчленяваха го. Той отвори уста да изкрещи, но зъбите им се впиха в устните му.

На терена останаха девет сътрудника. Останалите се разпръснаха, разработваха мястото, търсеха кървави следи и гилзи или просто наблюдаваха. Жълтокосото момиче бе само една изпъкналост под синята мушама. Лейси и Кар стояха настрани. Кар говореше по радиото. Когато приключи, Лейси продължаваше да се взира в тъмното.

— Все още мисля, че ако претърсваме бавно...

— Забрави за това — прекъсна го Кар. — Ако се е окопал някъде, само ще убие още от нашите. Нека кордонът обхване само пътя. Дейвнпорт изстреля по него половин дузина куршуми, Джийн направи гората на решето. Мисля, че има голяма вероятност той да е ранен. Това, от което имаме нужда...

— Чакай — рязко се обади Лейси. Той повдигна облечената си с ръкавица ръка, обърна се и погледна на север в посока към завоя по пътя. Напрягаше взор в мрака.

— Какво?

— Приличаше на писък — каза Лейси.

Те се заслушаха за миг, чува бърбенето на сътрудниците край тях, далечното заглушено боботене на джиповете по пътя и като фон — коварното почукване на падащия сняг.

Нищо не може да се сравни с писъка на човек, разкъсан жив.

Кар разтърси глава.

— Това сигурно е вятърът — каза той.

Беше със снегоходки, пробиваше си път по скалите край бунгалото си. След първата миля бе плувнал в пот. Свали шапката си, пъкна я в джоба, разкопча ципа на анорака си да се разхлади и продължи нататък.

Елшите се увиха около краката му, оплетоха се. Бяха дребни, подобни на храсти, дървета със стебла, дебели колкото палец, и малки точици по тях като диви череши. На някой места бяха погребани под често валящия сняг. Когато настъпеше затрупан храст, снегоходката пропадеше, сякаш бе попаднал в дупка, което всъщност беше истина — снежен купол, поддържан от гъвковите клони на затрупаната елша. Затъваше до коляно или дори до слабините, като с усилие се опитваше да се отскубне.

Докато се провираше през мочурището, по очилата му се образува тънък слой лед, а сърцето му биеше като барабан в тишината на Северните гори. Покатери се по тесен като показалец скалист ръб. Когато достигна хребета, тръгна надолу към мочурището. В точката, където скалата потъваше в мочурището, вплетените един в друг червени кедри бяха приютили в прегръдките си сняг. Около кедрите имаше следи от дивеч, отскубнати кичури косми. Навсякъде се виждаха жълтите следи от уриниране, купчини изстреляни гилзи от 45 калибър с цвят на черен дроб — но нямаше дивеч. Сигурно бе шумен като локомотив и те бяха избягали отдавна. Усети пристъп на вина. Не трябваше да преследва елени, не и тази зима. Достатъчно слаби бяха.

Краката му се гърчеха, гърчеха се из девствената снежна белота на чаршафите. Зимата избледня.

— Събуди се...

Лукас отвори очи и изръмжа. Гърбът му беше схванат, вратът му бе опънат и неподвижен в стегнатата пластмасова скоба.

— Дявол да го вземе, бях извън всичко това — дрезгаво каза той.
— Колко е часът?

— Четири — отвърна Уедър като се усмихваше. Беше облечена в хирургически екип. — След час ще се стъмни. Как се чувстваш?

Лукас опита с език гърлото си, преглътна.

— Още боли, но не е толкова зле. По-скоро усещам стягане.

— Така ще бъде, докато заздравее. Ако се влоши, с нова интервенция освободим тъканното уплътнение.

— Мога да си живея и с това стягане.

— Какво? Не ми се доверяваш?

Куршумът 22 калибър бе влязъл под челюстната кост, бе проникнал нагоре, паралелно на езика му, и накрая бе заседнал в меката тъкан в задната част на гърлото му. Когато се бе опитал да вдиша, бе всмукал частици от разкъсаната тъкан, не по-големи от петцентова монета, и се бе задушил почти до смърт. Уедър бе оправила пораженията с едновременна работа на операционната маса в Линкълн Мемориъл.

— Довери се на жена и следващото нещо е да ти пререже гърлото — отвърна Лукас.

— Добре, значи сега няма да ти кажа за семейство Шонекер.

— Какво? — Той се опита да седне, но тя го натисна надолу. — Открили ли са ги?

— На къмпинг в Байя. Тази сутрин. Снощи са използвали кредитна карта за бензин и са ги открили около десет часа наше време. Обади се Хенри Лейси и каза, че не знаят нищо за каквото и да е, но едно от момичетата им дава доста информация. Хенри може да замине при тях с още двама сътрудника и да ги докара тук.

— Далеч е. Те могат да ги притиснат и за другите участници в сексверигата.

— Те? Ти няма ли да се включиш?

Лукас поклати глава.

— Това вече не е моя територия. Трябва да измисля какво ще правя. Може да се върна в Минеаполис.

— Х-м-м — каза тя.

— Ами, боже мой — каза Лукас, когато долови промяната в настроението ѝ. — Надявах се ти да ми помогнеш да го измисля. По един или друг начин, ти ще си с мен, нали?

— Трябва да поговорим — каза тя, — когато излезеш оттук.

— Какво означава това? Не искаш да си с мен?

— Искам да бъда с теб — отвърна тя. — Но трябва да поговорим.
— Добре.

На вратата почука Шели Кар.

— Час за визита? — В ръцете си държеше вълнена, плетена ловджийска шапка с наушници.

— Влизай — изграчи Лукас.

Кар се поинтересува как е, и Лукас отговори, че се чувства добре.

— Какво става с Харпър? Уедър казва, че сте открили джипа му.

— Да, при едно езеро. Наоколо има доста рибарски колиби. Много хора. Мислим, че може да се е срещнал с някого и той да го е откарал, за да не можем да пуснем бюлетин за шофьорската му книжка. Бог знае къде е сега, но ние го издирваме.

— Изглеждаш доста добре — каза Лукас.

— Починах си малко — отвърна Кар.

— Говори ли отново с Джийн?

— Да. Той все още е в бунгалото ти — каза Кар. — Просто си седи там, гледа телевизия или чете. Малко съм притеснен.

— Той се нуждае от професионална помощ, но се съмнявам, че ще отиде при психиатър — намеси се Уедър. — Такъв мечо като него, никакъв шанс.

— Да, ами... знам какво става — каза Лукас. — То е като Църквата. Ако не вярваш, няма да ти помогне с нищо, дори да ходиш на служба. Трябва сам да стигне до това.

— Цялата работа беше странна — каза Кар. — Беше добре, докато не отиде на нейното погребение. Не трябваше да ходи, казах му това.

— Може и да е трябвало — обади се Лукас.

— Да, знам — неохотно призна Кар. — Но щом видя лицето ѝ, ето това беше. Искам да кажа, тя изглеждаше като ангел. Ти знаеш за дъщеря му.

— Да.

Поседяха малко без да разговарят, после Кар каза:

— Трябва да тръгвам. — Потупа два пъти Лукас по крака: —
Оправяй се.

Когато той си тръгна, Уедър каза:

— Шели напредна в политиката. Лейси направи всичко възможно да се увери, че всички знаят как той отиде да преговаря с Хелпър.

— Трябваше и малко кураж — обади се Лукас.

— И по някакъв начин мъртвите хора са просто — мъртви. Сякаш никой вече не говори за това. Няма и седмица.

— Такъв е животът — коментира Лукас.

— Видя ли вестника? — попита тя.

— Една сестра го донесе тази сутрин, точно след като ти излезе — каза той.

— Голяма снимка: — Шели с момчетата от ФБР, перчат се — каза тя. — Малко се вбесих.

— Шели се грижи за бизнеса си — меко отвърна Лукас. Той се забавляваше.

— Знам. Поговорих си с него за жена му. Подметнах му дали не е по-добре да се разведат.

— Какво каза той?

— Той каза: „Разводът е грях“.

След няколко минути той каза:

— Я бутни вратата.

Тя погледна към вратата, стана и я затвори, седна до него на леглото и го целуна. Той не можеше да движи главата си, но я обхвана с ръка и я притисна колкото можа силно и продължително.

Накрая тя се отскубна, като се смееше, и оправи косата си.

— Боже, трудно е да не се възползвам от мъж в твоето състояние — каза тя.

— Хей. Мен изобщо не ме боли чак толкова. Така че, я се връщай тук. — Той се опита да я достигне, но тя плавно се изплъзна.

— Нямах предвид това, че си прострелян. Имах предвид факта, че се влюбваш в мен.

— Така ли?

— Можеш да ми повярваш — отвърна тя. Пристъпи по-близо, приведе се и леко го целуна по челото. Той отново се опита да я хване, но тя се изплъзна. — Опитай се да си починеш малко. Сигурно ще ти е от полза като излезеш оттук.

— Имаш чувство за хумор като на ченге — каза Лукас. — Оскърбително. И се криеш зад него. Като ченге.

Тя се усмихваше, но сега усмивката ѝ избледня и стана несигурна.

— Предполагам, че е така.

— Защото си права. Аз наистина се влюбвам в теб. Не трябва да се присмиваш на това.

Този път тя го докосна по върха на носа и промълви:

— Оправяй се. — Усмихваше се, но сякаш очите ѝ бяха насълзени и тя забързано излезе.

Лукас се помайваше известно време — включи телевизора, изключи го, използва повдигащото устройство на леглото да вдигне главата си. Можеше да гледа през прозореца към града, с неговите малки къщи и къдравия пушек от комините. Нямаше какво да се види — бял сняг, синьо небе, малки къщурки.

И беше адски студ, всички признаваха това, най-ужасният зимен студ.

Но оттук, отвътре, не изглеждаше толкова зле. Отвътре изглеждаше доста приятно. Той се усмихна и притвори очи.

Издание:

Автор: Джон Сандфорд

Заглавие: Вледенени жертви

Преводач: Юлиана Цалева

Година на превод: 1998

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК Одисей

Град на издателя: София

Година на издаване: 1998

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска (не е указано)

Редактор: Анник Теодосиева

ISBN: 954-8127-28-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/18057>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.